

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

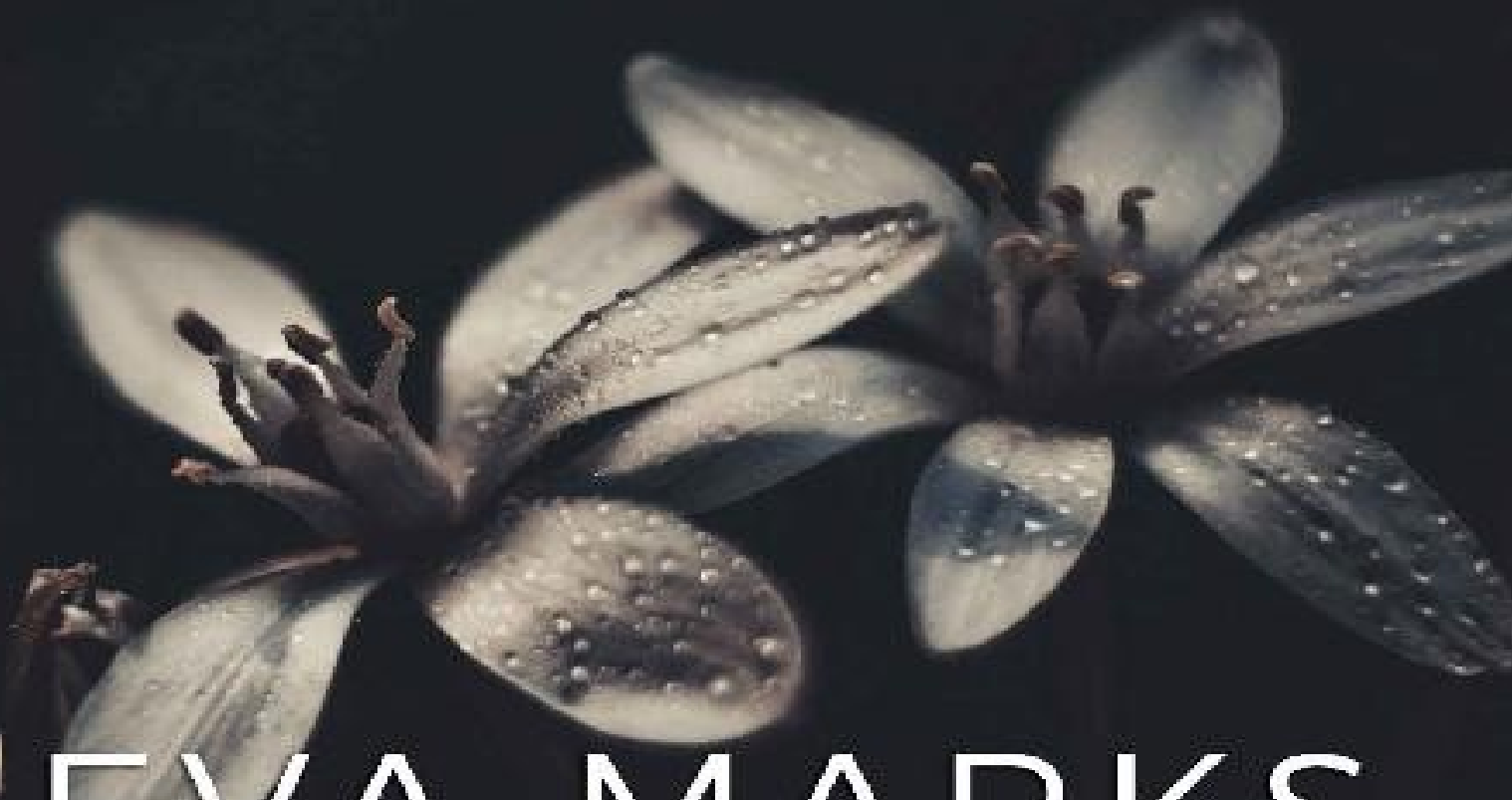
Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

STALKED

don't forget to lock your door

EVA MARKS

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

Stalked

Eva Marks

İçindekiler

Telif Hakkı İthafı

Kitap Hakkında

Yazardan Bir Not

1. BİRİNCİ BÖLÜM

2. İKİNCİ BÖLÜM

3. ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

4. DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

5. BEŞİNCİ BÖLÜM

6. ALTINCI BÖLÜM

7. YEDİNCİ BÖLÜM

8. SEKİZİNCİ BÖLÜM

9. DOKUZUNCU BÖLÜM

10. ONUNCU BÖLÜM
11. ONBİRİNCİ BÖLÜM
12. ON İKİNCİ BÖLÜM
13. ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM
14. ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM
15. ON BEŞİNCİ BÖLÜM
16. ON ALTINCI BÖLÜM
17. ON YEDİNCİ BÖLÜM
18. ON SEKİZİNCİ BÖLÜM
19. ON DOKUZUNCU BÖLÜM
20. YİRMİNCİ BÖLÜM
21. YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM
22. BÖLÜM YİRMİ İKİ
23. BÖLÜM YİRMİ ÜÇ
24. BÖLÜM YİRMİ DÖRT
25. BÖLÜM YİRMİ BEŞ
26. BÖLÜM YİRMİ ALTI
27. BÖLÜM YİRMİ YEDİ
28. YİRMİ SEKİZİNCİ BÖLÜM
29. YİRMİ DOKUZUNCU BÖLÜM
30. OTUZUNCU BÖLÜM

31. OTUZ BİRİNCİ BÖLÜM
32. BÖLÜM OTUZ İKİ
33. OTUZ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM
34. OTUZ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM
35. OTUZ BEŞİNCİ BÖLÜM
36. BÖLÜM OTUZ ALTI
37. BÖLÜM OTUZ YEDİ
38. OTUZ SEKİZİNCİ BÖLÜM
39. EPİLOG

Teşekkür !

Eva Marks'tan Diğer Kitaplar

40. Onların Karanlık Gülü - Karanlık, Neden Uyuyan Güzeli Seçmelisiniz Yeniden Anlatımı - 6 Şubat 2024'te geliyor.

Copyright © 2023 by Eva Marks

Tüm hakları saklıdır.

Bu yayının hiçbir bölümü, ABD telif hakkı yasasının izin verdiği durumlar dışında, yayıncının önceden yazılı izni olmaksızın fotokopi, kayıt veya diğer elektronik veya mekanik yöntemler de dahil olmak üzere herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla çoğaltılamaz, dağıtılamaz veya iletilemez. İzin talepleri için iletişime geçin authorevamarcks@gmail.com

Bu prodüksiyonda tasvir edilen hikaye, tüm isimler, karakterler ve olaylar hayal ürünüdür. Gerçek kişiler (yaşayan ya da ölmüş), yerler, binalar ve ürünlerle hiçbir özdeşleştirme amaçlanmamıştır ya da böyle bir anlam çıkarılmamalıdır.

Eva Marks'tan Kitap Kapağı

Yakın gelecekte jinekoloğunuzu ziyaret edecek olanlar için... Üzgünüm.

Kitap Hakkında

O bana sahip, kalbime, bedenime ve ruhuma. Benim de ona sahip olmam adil olur.

Ve yapacağım. Yakında.

Doktorluk yaptığım bunca yıl boyunca hiç bozmadığım bir kuralım var.

Hastalarla yatmam. Hiç istemedim bile.

Ta ki *onu* görene kadar.

Prue Bishop benim olmadığım her şey. Tatlı ve masum. Güneş ışığı benim karanlığım.

Yine de birbirimizi tanıdığımız kısa süre içinde beni iyi bir insandan *ahlaki açıdan gri* diyebileceğiniz bir insana dönüştürdü.

Birlikte olmadığımız zamanlarda onu takip etmekten kendimi alamıyorum... Ve geceleri onu ziyaret ediyorum.

Eğer uyurken ne yaptığımı bilseydi, muhtemelen asla

Affet beni.

Kendimi durduramıyorum. Söz konusu o olduğunda değil.

Yine de orada olmam iyi bir şey.

Çünkü onu izleyen tek kişi ben değilim.

Ama onu kurtaracak tek kişi benim.
Kapınızı kilitlemeyi unutmayın...

Yazardan Bir Not

Stalked, sadece olgun izleyiciler için tasarlanmış açık, rahatsız edici ve grafik sahneler ve karışıklıklar içeren buharlı bir romantizmdir.

Dr. Theodore Wentworth tatlı ve yumuşak diyebileceğiniz biri değil. Adam ilk görüşte şehvet, aşk ve saplantının vücut bulmuş hali ve Analitik zihin Prue söz konusu olduğunda mantıksız davranışlarını rasyonalize etmek için elinden geleni yapıyor. Sonunda özür diliyor ama o zamana kadar...

Şöyle diyelim, sevdiği kadının sınırlarına saygı duyan bir erkek arıyorsanız, bu kitap size göre olmayabilir.

Ama eğer onun için her şeyi yapacak, onun için kendi kurallarını çiğneyecek kadar saplantısına olacak adam arıyorsanız...

Doğru yerdesiniz.

Tetikleyici Uyarıların, İçerik Uyarılarının ve Kinklerin Tam Listesi.

Sapık kahraman, bakire bir kadın kahraman, MMC'nin akli dengesi yerinde değil ve FMC bundan o kadar da nefret etmiyor, somno-aka, kadın uyurken onu *ziyaret etmeyi seviyor*, bu jinekoloğun muayene masasında gerçekten korkunç şeyler yapıyor

(ama bu sahneler tamamen rızaya dayalı!), kadın kahraman bir

Bebekken yetimhane, daraltıcı hava, tükürme, yaş farkı, övgü ve aşağılama, patik oyunu, fişkirtme, horoz ısınma, şüpheli rıza, korku kink, cinsel saldırıdan bahseder (kahraman tarafından değil, kahramana karşı değil), birisi bye-bye dünyasına gider, gasp girişimi, intikam komplosu.

Bu bir M/F hikayesidir ☐

HEA garantili. Hile yok.

BİRİNCİ BÖLÜM

Prue

"C "Bir başka başarılı Brezilya poposu kaldırma ameliyatı için tebrikler." Flütümü Dr. Michelle Waldron'unkine kaldırıyorum.

"Şerefe." O benimkini tokuşturuyor ve ikimiz de bakir mimozalarımızdan birer yudum alıyoruz.

Yani sadece portakal suyu.

Bu, her karmaşık ameliyattan sonra tekrarladığımız bir ritüeldir. Ya da arka arkaya yapılan kozmetik işlemlerden sonra. Hatta genel olarak uzun bir günün ardından. Yani eyaletteki en iyi plastik cerrahlardan birine asistanlık yaptığınız her gün.

Programına bağlı olarak bazen haftada altı kereye kadar çıkıyor. Neyse ki bu hafta, özellikle de bu Cuma günü, hafta sonunu başlatmak için içiyoruz.

"Bunu sensiz yapamazdım, Prue." Michelle flütünü ofisindeki maun masanın üzerine koydu. "Sana gerektiği kadar sık teşekkür etmiyorum ama sana ne kadar minnettar olduğumu bilmelisin. Sen dışarıdaki en iyi cerrah asistanısın ve sana sahip olduğum için çok şanslıyım."

İltifatı karşısında sıcaklık enseme tırmanıyor. Saç bandını bileğimden çekip çıkarıyorum, uzun ve dalgalı sarı saçlarımı at kuyruğu yapıyorum.

"Bunu söylemek zorunda değilsin.

BEN... BEN..." Kekeliyor.

Mükemmel.

Aşağılandım. Böyle bir şey olmamalı. Hayatımı kurtarmak için iltifat alamamam dışında. Çok çalışarak kazanmış olsam bile. Yirmi altı yaşındaki yetişkin hayatım, on beş yaşımdan beri ya akademik çalışmalarım ya da işim etrafında dönüyor olsa bile.

Popo kaldırma veya hastaların mahremiyetlerini özgürce tartışmak gibi kelimelerle hiçbir sorunum yok, ancak arada bir iyi bir kelimeyi kabul etmek?

Hayır, ben değilim.

Değerimi biliyorum. Bugün bulunduğum yere gelmek için kat ettiğim mesafeyi biliyorum.

Michelle'e teşekkür ederdim ve çoğu insan gibi olayı büyütmezdim. Ama yine de ben çoğu insan gibi değilim. Ben farklı yetiştirildim.

Büyüdüğüm yetimhanedeki ev anneleri alçakgönüllülüğün erdemini vurgulamaktan asla geri durmadılar.

On sekiz yıllık sert sevgi. Beni hiçbir konuda çok fazla övmediler, gerçekten. On beşimde liseden mezun olduğumda özel bir kutlama yapılmadı. Hayır, *şaşırtıcı, Prue, aynı zamanda bir dondurmacıda çalışmak için ne kadar zor zaman bulduğunu düşünürsek.*

On sekiz yaşındayken kimse lisans eğitimimi üç yılda tamamlamamı kutlamak için bana pasta almadı. Tek bir ev annesi bile işleyen bir yetişkin olarak özgür dünyaya adım attığım için beni alkışlamadı.

Okulum için köle gibi çalışmak ve iyi bir gelecek için çok çabalamak benim ödülüm olmalıydı.

Ve öyleydiler.

Hala öyle.

Bu kadar. Bunu iltifat ya da övgü için yapmıyorum.

Son yedi yıldır ev annelerinin dikkatli gözleri altında yaşamıyor olsam da, varlıklarını hâlâ hissediyorum. Onların katı terbiyesi basit bir düğme çevirmeyle kapatılamaz.

Bu benim parçam haline geldi.

Her ne kadar bugünlerde daha az öyle biri olmaya çalışsam da.

İncilimi bağışlamış, evime haç asmamış ve Pazar günleri kiliseye gitmeyi bırakmış olabilirim. Ama yine de kaçamıyorum.

Eğitimimin temel değerleri sonsuza dek aklımın bir köşesinde kalacak.

Ya da en azından ben yatana kadar. Orada, çökmekte olan hayallerim, isteklerim ve arzularım serbestçe dolaşıyor. Bana ve yanlış oldukları öğretilmiş olsa da umurlarında değil. İyi kızların hayal etmemesi gereken şeyler.

Ama konudan sapıyorum.

Boynuma bir sıcaklık hücum ediyor ve tahriş olmuş bölgeyi kaşıyorum.

"Gerçekler seni kibirli yapmaz, Prue." Michelle, kim bilir benim tarih, elini havada sallıyor. "Hâlâ böyle düşünmenden nefret ediyorum."

Patronum dışarıdan bakıldığında, küfür etmeyi aklından bile geçirmeyen zarif bir kadın izlenimi veriyor. Hacimli sarı saçları dümdüz, diplerinde gri ya da kahverengi izi olmadan boyanmış, inanılmaz derecede temiz görünüyor. Cerrah parmakları uzun ve narin. Kırk beş yaşı, ustaca makyaj yapılmış yüzünde neredeyse hiç görünmüyor.

Yine de hepsi yüzeysel. Benim gibi şanslı azınlık, kimseden zırnık almayan acımasız bir canavarın içini görebiliyor. O inşa etti

Bu kliniği tek başına kurdu ve ailesinden ya da zengin kocasından tek kuruş bile almadı.

Küfür etse bile, ki ben etmiyorum ya da etmemeye çalışıyorum, o örnek aldığım bir kadın. Hayranlık duyulacak bir kadın.

Michelle gibi olmak bir gün ulaşmak için dua ettiğim bir hedef. Bugün olduğumdan daha bağımsız olmak. Aklımdan geçenleri özgürce söyleyebilmek, geçmişim ve beni aşağı çeken daraltıcı değerlerin yükünden kurtulmak.

Ben o olmadığım için, henüz değil, patronuma yanıldığını söylemek için güçlü, amansız bir dürtü duyuyorum. Bunun beni kibirli yaptığını. Onun övgü dolu minnettarlığını hak etmediğimi.

Ağzımı açtım ve-

"Hayır." Ben daha başlamadan beni susturuyor. Bu ileri geri dansını geçmişte birçok kez yaptık. Ne olacağını zaten biliyor. "Ve bir noktayı kanıtlamak için, işinizi takdir eden tek kişi ben değilim. Diğer cerrahların kongreler sırasında etrafımı kokladığını görüyorum, size daha fazlasını teklif edebilmek için yeterince ödeme yapıp yapmadığımı öğrenmeye çalışıyorlar."

"Ben burada gayet memnunum-" diye başlıyorum, onu rahatlatmak için. Evet, birkaç doktor bana teklifte bulundu. İkisini de geri çevirdim.

"Bu yüzden sana yıl ortası ikramiyesi vermeye karar verdim. Ve zam."

Dudaklarım uyuşuyor, boynumdaki alevler yanaklarıma doğru tırmanıyor. Michelle'e bakmaktan aciz gözlerim ofiste geziniyor. Krem rengi duvarlara, patronumun arkasındaki tıp kitaplarının bulunduğu ahşap kitaplıklara odaklanıyorlar.

Bunu hak etmiyorum. Hak etmiyorum.

Onun asistanlığını yaptığım dört yıl boyunca Michelle bana karşı fazlasıyla adil davrandı. Başlangıç maaşım beklediğimden daha yüksekti. İkramiyeler ve yıllık zamlar hiç talep etmek zorunda kalmadığım tazminatları.

Michelle iş ahlakıma ve müşterilerin benimle ilgili sürekli olumlu geri bildirimlerine değer veriyor ve bunu gösteriyor. Maaşım, benim mesleğimdeki bir kişinin yıllık 150 bin dolarlık ortalamasının üzerine çıktı.

Bu çok fazla. Ne yapacağımı bildiğimden daha fazla.

Doktor asistanlığı programını bu işin bana sağladığı finansal özgürlük için tamamladım ve bu görevi başardım.

Michelle'in muayenehanesinde onun gibi biri için kalıyorum. Bunu ona açıkça belirtmeliyim. Aksi takdirde, servet avcısı olduğumu düşünecek. Elbette, diğer doktorlar bunu yapması için ona boyun eğdiler, ama bunu kabul edemem. Bu ona yanlış bir izlenim verir. Düzeltmem gereken bir izlenim.

"Yakın zamanda ayrılmak gibi bir planım yok." Flütümü masanın üzerine koyarak sesimi buluyorum. Ofisin vanilya ve lavanta kokusunu derin derin içime çekerek cesaretimi artırmaya çalışıyorum ve Michelle'e ciddiyle bakıyorum. "Sizinle çalışmayı seviyorum ve ücreti de harika. Harika ötesi. Lütfen, buna gerek yok."

"olmadığının farkındayım." Tartışmayı kapattı. "Michelle."

"Seni duyamıyorum..." Bakışlarını siyah önlüğüne dikeyiyor.

Biyonik gözleri kolundaki, neredeyse başka hiçbir insanın fark edemeyeceği küçük bir tüy parçasına odaklanıyor. Yumuşak ve ustaca bir hareketle, giysisinin geri kalanını bozmadan onu yırtıp atıyor.

"Gitmiyorum," diye tekrarlıyorum.

"Yapmayacağının farkındayım." Dudakları nadir görülen, yumuşak, içten bir gülümsemeyle kıvrılıyor. "Yine de bunu hak ediyorsun. Sen benim yang'ımın yin'isin. Ve bunu karşılayabilirim. İşte böyle."

Alçakgönüllülük kelimesi yine kulaklarımın arasında çınlıyor, kendini tekrarlıyor, sessiz kaldığım için beni azarlıyor. Ellerimi masanın altında sıkıyorum.

Daha önce kendime olan güvenimi kaybetmiştim ve onu yeniden kazanmak için elimden geleni yapıyorum. "Maaşımın yarısını olduğu gibi harcamıyorum. Lütfen, Michelle..."

"O zaman belki de yapmalısın." Flütünü temizliyor ve bana doğru fırlatmak üzere olduğu parayla ilgili konuşmayı etkili bir şekilde sonlandırıyor.

"Tamam," diye iç geçirdim.

"Diğer ilginç haberlere." Michelle sırtıyor, sanırım dramatik bir etki yaratmak için duraklıyor.

Gözlerim açıldı. "Yeni ünlü müşteri mi?"

Ünü kendisinden önce gelen tek kişi ben değilim. Dr. Waldron'un adı, özellikle Hollywood'da on yılı aşkın bir süredir müşterilerine doğal görünümlü yüzler, göğüsler, kalçalar ve karınlar kazandıran başarılı ameliyatlara eşanlamlı.

Kendilerini onun hünarlı ellerine teslim eden ünlü insanlar karşısında şaşırmamam gerekiyor. Yine de hiçbir şeyi hafife almıyorum.

"Hayır. Daha iyi bir şey." Mavi gözlerinin ardında altın rengi muziplik kıvılcımları parlıyor. "Ofis binamıza yeni bir komşu taşındı. Bizim kata. Son üç gündür müteahhitlerle birlikte içerideydi ama bir sabah içeri girdiğimde onu gördüm."

"Oh." Ülkenin en yoğun plastik cerrahlarından birinin yanında çalışmak, içe dönük kişiliğimle birleşince dedikoduya ayıracak zamanım kalmıyor.

Düşündüm de, Michelle'in de boş vakti yok. Şimdi ilgimi çekti.

"Tamam, bu harika... Neden?"

"Anladığım kadarıyla onun varlığından bile haberin yok." Kaşlarını çatıyor, sırtışı büyüyor.

Bugün nesi var? "Yapmalı mıyım?"

"Bu jinekolog nasıl görünüyor? Yapmamak günah." Michelle ona hiç benzemeyen alçak bir ıslık çıkardı. Şimdi anlıyorum, ikimiz de gülüyoruz. "Yani, kocamı seviyorum, gerçekten. Ama bazı erkekler... durup bakmanız gerekiyor."

"Bir jinekolog mu? Bizim katta mı?" Kısa kahkahalarımız söndükten sonra soruyorum. Evet, adamdan ziyade doktoru soruyorum çünkü... öncelikler.

Aslında, ateşli olmamasını tercih ederdim. Üç hafta içinde yıllık kontrolüm ve regl dönemimi düzenlemek için doğum kontrol reçetemin yenilenmesi gerekiyor.

Jinekoloğumun kliniği şehrin diğer ucunda bir saat uzaklıkta olduğundan ve oradaki trafik de çok kötü olduğundan, randevu almamayı düşündüm. Yakın zamanda seks yapmayacağım ve boş zamanlarımı koşu yaparak ya da uykumu alarak değerlendirmeyi tercih ediyorum.

Ama artık bu kadar bir jinekoloğumuz olduğuna göre, gerçekten hiçbir mazeretim yok. Onu görmeye gitmeliyim.

"Evet. Dr. Wentworth."

Michelle çantasından her zaman yanında taşıdığı not defterini çıkardı. Büyük bir hevesle defterden bir parça kâğıt koparıyor ve masasının üzerinden bana doğru uzatıyor.

Doktorun soyadı ve numarası kendi el yazısıyla üzerine karalanmış. Sanırım bir şeyler fark etmeliydim. Fark etmemiş olmam şaşırtıcı değil, Gerçi. Resepsiyonistimiz Franny'nin bizim için bıraktığı mesajları filtrelemek için sabah yedi civarında girme eğilimindeyim.

Bazılarına cevap verebilecek nitelikteyim, geri kalanını dokuzda geldiğinde Michelle'e saklıyorum. Başka pek bir şey fark etmiyorum. Çoğu gün ben de içeride yemek yediğim için koridorun karşısındaki kargaşayı kaçırmam anlaşılabilir bir durum.

Onu ya da işçileri neden buralarda görmediğimi anlıyorum.

Anlamadığım şey şu.

Kaşlarım birbirine çarpıyor ve Michelle'e şüpheyle bakıyorum. "Neden yazdın ki?"

"Dediğim gibi, ben evli bir kadınlm." Sağındaki çekmecedan, her ameliyattan önce çıkardığı nişan ve evlilik yüzüklerini çıkarıyor. Onları parmağında döndürerek gösterişli pırlantaya bakıp gülümsüyor. "Dr. Wentworth'un sol eli ise çıplaktı. Son baktığımda sen de bekârdın, Prue Bishop."

"Mutlulukla." Pek sayılmaz, ama bu benim işim.

Her şeye burnunu sokması beni rahatsız etmiyor. Yıllardır boş olan annelik koltuğuna oturuyor ve üzerime titremesi kalbimi ısıtıyor. Keşke görünüşüm *birine ait olmak için çaresizlik* çığlıkları atmasaydı.

"Başka bir şey söylemeyeceğim." Ben sandalyeden kalkarken Michelle'in yüz ifadesi yeniden katı ve profesyonel bir hal alıyor. "İkiniz bakışlarınızı kilitlediğinizde sihir kendiliğinden gerçekleşecek. Ya da onun bakışları kilitlendiğinde..." Vücuduma işaret ediyor.

"Michelle!" Sitemim herhangi bir sertlik içermiyor ve mizah yüklü.

Omuz silkiyor, bilgisayarında gece geç saatlerde gelen e-postaları yanıtlamak için dönüyor. "Bana sonra teşekkür edeceksin."

"Zaten biliyorum." Kapıda durup notu ona doğru sallıyorum. "Beni şehrin diğer ucuna gitmekten kurtardığın için."

"Bunu göreceğiz." Kaşlarını salladı ve beni kovdu. "Hafta sonunun tadını çıkar."

İKİNCİ BÖLÜM

Prue

TAsansör kapıları açıldığında güneş çoktan batmıştı. Her iş günü yaptığım gibi ofis binamızın lobisine doğru yürüyorum.

Birkaç adımda, yaşlı güvenlik görevlisi Marv'a el sallıyorum. Birkaç adım sonra ön kapıya ulaşıyorum. Cam kapıyı itip dışarı çıkıyorum ve duruyorum.

Orada bir süre tek başıma oyalanıyorum, endüstriyel olmayan havayı içime çekiyorum. Elbette, Los Angeles'ın havası en temiz hava olmayabilir. Yine de on iki saatten fazla klinikte kapalı kaldıktan sonra ferahlatıcı bir değişiklik.

Ayrıca, bu Haziran akşamında hava nispeten iyi. Ne çok soğuk, ne çok sıcak, tam kıvamında. Bundan yararlanıp eve yürümeyi çok isterdim. Bugün alçak topuklu ayakkabılar yerine spor ayakkabıları -AKA, mantıklı ayakkabılarımı- tercih ettim.

Ama zaman yarın sabah işe yürüyerek *gitmem* gerekecek. Ve terleyeceğim.

Hayır, teşekkürler.

Prius'uma doğru giderken etrafıma göz gezdiriyorum. Palmiye ağaçları neredeyse boş olan otoparkı çevreliyor. Yaprakları hafif esintide sanki onları okşuyormuş gibi hışırdıyor.

Bir korna çalıyor, yol dikkatimi çekiyor. Bir sürü insan evlerine dönüyor ya da geç saatlere kadar süren toplantılara, partilere ya da akşam yemeklerine gidiyor. Hayatlarını dolu dolu yaşıyorlar.

Bazı günler, bugün olduğu gibi, o sürücülerden biri annemmiş gibi davranmayı seviyorum. Onun o sedanlardan birinde olduğunu ve beni aradığını hayal ediyorum. O anlarda, kendime hayal kurma oyunu oynama izni veriyorum. Orada olduğunu ve beni tanışmaya değer biri olarak gördüğünü umuyorum.

Beni, yeni doğmuş bebeğini, bir not bile bırakmadan yetimhanenin kapısına bıraktığı için onu yargılamıyorum. Bana isim vermediği için ona kızmıyorum. Hiç vermedi, hiç vermeyecek.

Herkesin durumu farklıdır. Tecavüze uğramış olabilir. Lisedeyken hamile kalmış ve ailesi onu beni vermeye zorlamış olabilir. Her şey mümkün.

Belki de...

Daha karanlık düşüncelere dalmadan önce kendimi durduruyorum. Umut etmek faydasız.

Belli ki orada değil.

Ben de yalnız değilim.

Kollarımdaki tüyler diken diken oluyor ve bir ürperti omurgamdan yukarı çıkıp enseme donduruyor. Bir şeyler hissediyorum ve bu hiç de iyi bir şey değil. Uğursuz bir şey.

Sanki izleniyormuşum gibi.

Tereddütle başımı binanın içine doğru çeviriyorum. Ben dışarı çıktığımda gazetesini okumakta olan Marv, başını masasına dayamış, derin bir uykuya dalmış. Bir *his* için onu rahatsız etmek istemiyorum.

Dönüp loş ışıklı otoparka bakıyorum. Orada da kimse yok. Yine de, bana izlendiğimi söyleyen sestten kurtulamıyorum. Bu

arabama koşmamı, binmemi ve buradan gitmemi istiyordu. Ne kadar hızlı o kadar iyi.

Kafamın içinde yanıp sönen uyarılar beni şaşırtıyor. Bu benim için bir ilk ve yıllardır burada çalışıyorum.

Michelle'in kliniğı suç oranının düşük olduğı bir bölgede bulunuyor. Burada arabalar çalınmaz, gecenin geç saatlerinde cinsel saldırılar olmaz. Sabahları etrafta kullanılmış prezervatifler ya da kırık bira şişeleri göremezsiniz.

Peki şimdi bana gelen bu his ne? Ne değışti?

Ve daha da kötüsü, neden korkmak beni tahrik ediyor? Neden bu garip ihtiyaç beni içten içe ısıtıyor?

Çünkü sen 26 yaşında bir bakiresin. Ve karanlık fanteziler kuruyorsun. Kapa çenenin ve yürü.

Sebe ne olursa olsun, hayali ya da değıl, fark etmez. Artık umurumda değıl.

İçgüdülerim koşmamı istiyor. Sadece koşmamı. Evimin güvenliğine dönmek için. Uzun bir banyo ve müstehcen bir kitabın tüm sorunlarımı çözeceğı kendi alanıma.

Telefonum elimde ve başparmağı 911'i aramak için *gönder* düğmesinin üzerindeyken, arabama doğru ilerliyorum. Spor ayakkabılarım betona çarpıyor ve boş, açık alanda daha yüksek sesle yankılanıyor.

Çantamdaki fob'a uzanıyorum ve arabanın kilidini açmak için hızlıca tıklıyorum. Bina ile aramdaki mesafe ne kadar az olursa kendimi o kadar güvende hissediyorum.

Tamamen korumalı değıl ama hiç yoktan iyidir.

Parmaklarım kapının koluna dolanır dolanmaz "Evet," diye mırıldanıyorum. "Evet."

Önce çantamı, sonra kendimi içeri atıyorum, arabayı çalıştırıyorum ve otoparktan çıkıyorum.

Ben eve gidiyorum.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Theo

M Diğer orospu çocuğu. Sırtı bana dönük koşarken bile, bu kadının güzelliği destansı boyutlarda.

Ve benden kaçıyor. Çünkü bir şekilde varlığımı hissetti.

Beni binanın içinde gizlenirken görmedi. Kaslarımın, kalbimin ve sikimin onun için pompalandığını bilmiyordu.

Yine de hissetti. İçimde yanan ateşi, sahiplenme ihtiyacını. Benden ona doğru taşı, ellerimin kaşındığı gibi onu mest etti.

Koşunun ortasında arabanın kilidini açmasını izlerken, sikim pantolonumun içinde daha da sertleşiyor.

Artık bunu sorgulamak yok.

Dehşete düşmesinin suçlusu benim. Ve bu kasıklarıma daha fazla kan hücum etmesini lanet olsun.

Bunu yapmak istememiş olmam önemli değil. Onu takip et. Onu rahatsız et. Onu korkut.

Kadınlara etrafımda güvende oldukları hissini vermek konusunda özenli davrandım. Pis ellerini ait olmadıkları yerlere sokan ve

beni ikametgahımdan attı. Bana ve onlara *yalancı* diyen.

Hayır. O ve ben aynı kişi değiliz. Ya da

kendimi öyle düşünmeye yönlendirdim.

Şimdiye kadar.

Onu görene .

Çünkü şu an yaptığım şey doğru değil. Adrenalin dolu beynimin bana ne söylediği önemli değil.

Yine de onu durdurmak mümkün değil. Tıpkı bir kasırgayı durdurmanın mümkün olmadığı gibi.

Bu açıklanamaz çekim, doğa ananın sarsılmaz gücüne eşittir.

Yolunuza çıktığında, ona karşı çaresiz kalırsınız. Ellerinizi kaldırıp kırılğan insan bedeninizin canavarı yatıştırabileceğini umamazsınız.

Yapılacak tek şey bunu kabullenmek.

İşte bu yüzden buradayım. Neden -daha iyi yargılarıma ve ahlaki değerlerime rağmen- son on dakikadır onu takip ediyorum.

Kalın sarı saçlarını at kuyruğu yapmış, 1.80 boyundaki tatlı kadın, kliniğimin önündeki koridorda belirlediği anda dikkatimi çekti.

Kader. Hayatta olduğum kırk yıl boyunca hiçbir zaman inançlı biri olmadım.

Yine de, daha önce hiç onun gibi birini yoluma çıkarmamıştı.

Ben benimkinden çıktığımda o da çalıştığı klinikten köşeyi dönünce çıkmıştı. Gözleri yerde olduğu için koridorun diğer tarafından onu takip ettiğimi fark etmemişti.

Ama onu gördüm. Ve bir kez gördüm mü, onu görmezden gelemedim.

Ondan yayılan enerjiyle neredeyse boğuluyordum.

Mavi önlüklü bu büyüleyici kadının yüzünde sahte bir mutluluk maskesi yoktu. Her şeyi çözmüş biri gibi davranmıyordu.

Yavaş yürüyüşü ve kendi kafasının içinde olması bana bazı şeyler yaşadığını söylüyordu. Onu değiştiren bir geçmişi vardı. Onu daha da özel ve değerli kılmıştı. Onu mükemmelleştirdi.

Aydınlık ve karanlık, narin ve güçlü ve inkar edilemez derecede ilgi çekici - iyi bir şekilde bir araya gelme eğiliminde olmayan kombinasyonlar. Yine de onda anlamlıydı. Bu çok anlamlıydı. Bu özellikler onun tenine ustalıkla işlenmişti ve uzaktan bakıldığında bile...

Mükemmel.

Kırk yaşındaki herhangi bir medeni doktorun yapacağı gibi kendimi tanıtmak yerine farklı bir yol seçtim.

Hayatımda ilk kez telaşa kapılarak geri çekilip saklandım ve onun asansöre binmesini bekledim. Gittikten sonra merdivenleri üçer üçer çıktım ve hızla lobiye indim.

Ona ulaşmak için aşağıya doğru uçarken ayağımdaki spor ayakkabılar beton merdivenleri dövüyordu.

Ve indim. Asansör çalışmadan önce birinci kata indim.

Gizemli kadının peşine düşmedim. Merdiven boşluğunda pusuya yattım, çelik kapıyı zar zor açtım ve hareketlerini oradan takip ettim.

Çıktığı gece kadar siyah olan gözlerim onu takip etti ve onunla ilgili her küçük ayrıntıyı ölçtü. Önlüklerin gizleyemediği yumuşak kıvrımlar. Ensesindeki sevimli güzellik lekesi.

Başını Marv'a doğru çevirip "İyi geceler" dediğinde sevimli düğme burnu.

Ulaşamadığım tek şey onun kokusuydu. Onun gibi tatlı, düşünceli bir genç kadın, muhtemelen güneş ışığı ve okyanus kokuyordu. A

Gözeneklerinden yayılan bir koku, türünün tek örneği ve...

Kahretsin, neredeyse gitti.

Ve daha da büyük bir sikiş. Takıntılıyım.

Birkaç dakika içinde, bu kadın akıl sağlığımı ele geçirdi. Beni tanımadığım bir insana dönüştürdü. Hiçbir kadın beni bu kadar aç bırakmamıştı.

Ortalama bir günde on ila yirmi kadın görüyorum ve hiçbirini için böyle hissetmedim, bu da kendi adına konuşması gereken bir gerçek.

Onlarla konuşurum. Onları dinlerim. İçlerine bakar ve vajinalarına dokunurum. Bir jinekolog olarak, yaptığım şey bu.

Hastam olmayan kadınlar da bende bu tür bir tepki uyandırmadı. Bazıları denedi ama ben onları hata yapmaktan kurtardım. Gücü elinde bulunduran istismarcı bir adam yerine sorumlu bir yetişkindim.

Sıradan seks yaptığım kadınlar harikaydı, ancak hepsi bu kadardı. Uzun süreli bir ilişki benim için söz konusu olmadı, çünkü etkileşimlerimiz sonunda kaşınması gereken kaşıntılara dönüştü.

Yine de buradan kaçan kadın için bu kaşıntıyı yatıştırmak için hızlı bir sikişten çok daha fazlası gerekecek.

Bu durumun ne kadar çılgınca olduğunu anlamama fırsat vermeden, ofis binasından arabama kadar olan mesafeyi tüketiyorum. Beyaz Mercedes'ime atlıyorum ve masum kadının Prius'unun peşinden gidiyorum.

Pahalı sedan ve SUV'ların arasına karışarak arkasından yaklaşıyorum. Aramızda iki ya da üç arabalık güvenli bir mesafe varken, Santa Monica Bulvarı'nda ilerlerken peşindeyim.

O yoldan çıktığında, ben de çıkıyorum. O sola döner, ben sola dönerim. O sağa döner, ben de sağa dönerim.

Yirmi dakikadan az bir süre sonra bir apartmanın yanında yavaşladı. Önünden geçip arabamı köşeye park ediyorum ve kenara çekip bekliyorum. Ancak bunu yapmadan önce onun yanından geçiyorum ve gözlerim kendiliğinden onun penceresine kayıyor.

Alçak sokak lambası pek bir şey ifade etmiyor. Her halükarda, tamamen duracak kadar yavaşlayamam ve onu daha da yüksek bir alarm durumuna geçiremem.

Artık çalıştığı yerin yanı sıra nerede yaşadığını da bildiğime göre, ona bakmak için bolca fırsatım olacağından eminim.

Yapacağımı biliyorum. Tek yönlü zihnime yardımcı olacak gibi değil.

Bu kısa olana ihtiyacım var. Sadece bir bakış. İşte burada, bana dönüyor.

Evet. Sikeyim. İnanılmaz derecede muhteşem. Yuvarlak, kahverengi gözler, yüksek elmacık kemikleri, dolgun dudaklar. Şu an bana binada olduğundan daha yakın.

Neredeyse elimi uzatıp ona dokunacak kadar yakındım.

Etrafını saran karanlık onun güzelliğini gizlemiyor. Bir bakıma, gölgeler yüz hatlarını güzelleştiriyor. Sanki oraya aitmiş gibi. Sanki karanlık bir tarafı varmış gibi, ona musallat olan gizli bir tarafı.

Bunun paylaştığımız bir özellik olduğunu düşünmeye başladım.

Son otuz dakikadır kendimde değildim. Saygın bir doktordan bir avcıya dönüştüm. Bir sapığa. Hayal bile edemeyeceği kadar değerli bir şeye kafayı takmış bir adam.

Ben onun sayesinde bu kişiyim. Benim eşim.

Düşündükçe kendi mantığıma daha fazla inanmaya başlıyorum.

Ben tam olarak ihtiyacı olan şeyim. Küçük omuzlarında taşıdığı yük ne olursa olsun, ben onu kaldıracak kadar güçlüyüm. Bir kolumla onu taşıırken diğer kolumla da ona sarılacağım.

Deliriyor muyum? Muhtemelen.

Bu kurtarıcı kompleksi on yıl önce yapamadıklarımın bir uzantısı mı? Buna katkıda bulunduğundan şüphem yok.

Ancak, sebeplerin bir önemi yok. Çünkü ben bunu yapacağım.

İlerleyip yolun kenarına park ederken araba tekliyor ve dikiz aynamdan onu izlemeye devam ediyorum. Otoparkın elektronik kapısının kalkmasını bekliyor.

Onu izlerken aynada kendimi de görüyorum. Sadece değiştiğimi hissetmiyorum. Öyle de görünüyorum.

Siyah saçlarım aynı, yanları traşlı ve tepesi daha uzun. Kalın, siyah kaşlarım siyah gözlerimin üzerinde dün olduğu gibi duruyor. Altı yaşındayken kırdığım burnumdaki küçük şişlik hâlâ yerinde duruyor.

Ama gözlerim gerçekten benim gözlerim değil. Onlar aç. Yabani. Görevdeki bir adamın ruhunu yayıyor.

Sevimli hibrit arabasının binanın göbeğine doğru alçalmasını izlerken sikim sarsılıyor ve acı verici bir şekilde sertleşiyor. Aklım bir sonraki adımda ne yapacağını merak ediyor.

Duş alabilir, önlüğünü oturma odasına giderken yere atabilir. Yuvarlak göğüslerini sutyeninin bağlarından kurtaracak. Nefis kıcını külotundan çıkaracak.

Çıplak olacak. Tamamen çıplak.

Yanağımın içini ısııyorum, cildine sabun köpürttüğünü, ellerini uzun saçlarında gezdirdiğini hayal ediyorum. Bacaklarının arasında. Her yerini temizlediğini. Her santimini. Her gizli, tatlı yarığını.

Daha sonra dışarı çıkacak mı? Bir randevuya gitmek için giyinecek mi, içki içmek için bir arkadaşına katılacak mı? Hiçbir fikrim yok. Ve bu çenemi titretiyor.

Telefonumu elime aldığımda beni tehlikeli bir bölgeye sürüklüyor. Çünkü internette arama yapmadan önce bir saniye bile tereddüt etmiyorum.

apartmanında kiralık daireler var.

Geçen hafta NorCal'dan yeni evime taşındım. Doğru, küçük bir servete mal oldu. Ne olmuş yani? Uygun gördüğüm sürece burada bir daire kiralayabilecek kadar kazandım ve biriktirdim.

Bu saplantılı davranışta yeni değilim.

Acımasızlığım sayesinde bir Ivy League okuluna kabul edildim ve ABD'nin en iyi hastanelerinden birinde staj yaptım.

Sonunda, oradaki ikametimi kaybetmeme neden olan şey buydu. Çünkü kötü adamın kazanmasına izin vermeyi reddettim. Ve başarısız oldum.

Artık başarısız olmayacağım.

Bu kadın, hayatımdaki bu yeni görev benim olacak. İki dakika internette gezindikten sonra sonunda buldum. Tek bir uygunluk. Sadece bir tane.

Kahrolası kader.

Emlakçı Belinda'ya e-posta gönderip bana geri dönmesini beklemek yerine numarasını aradım.

"Alo?"

"Merhaba." Sert ses tonumu kullanarak hemen konuya girdim. "Batı Los Angeles'taki kiralık daire için arıyorum."

"Bölgede listelenmiş birkaç dairem var. Efendim, biraz geç oldu ama." Arka planda televizyonun sesini duyuyorum, *Friends*'in tekrarını izliyorum gibiyim. "Yarın ilk iş sizi arayabilir miyim?"

Koltuğumda dönüyorum, gözlerim üst kata kayıyor. Üçüncü kattaki dairelerden birinde bir ışık yanıyor, perdenin arkasında onun silueti belirliyor.

"Hayır. Korkarım acil bir durum." Onun penceresini seyretmek kararlılığımı güçlendiriyor. "Özür dilerim, kendimi tanıtmadım. Benim adım Theo.

Wentworth." Sonra ekliyorum, çünkü lanet başlık her zaman işe yarıyor, "*Doktor* Theo Wentworth."

"Oh, tamam." Tam da beklediğim gibi, ses tonu çok daha dostane bir hale dönüştü. "Hangi mülkten bahsediyorsun?"

Şu anda takip ettiğim binanın adresini sayıklıyorum.

"Mükemmel." Sesine bir gülümseme yayılıyor. Kalan tek dairenin en üst katta ve binadaki en büyük daire olduğunu, dolayısıyla da en yüksek fiyatlı daire olduğunu görünce. "Aileniz burayı çok sevecek. Çocukların etrafta koşuşturması için bir sürü alan ve-"

"Aile yok." Kısık sesim giderek artan sabırsızlığımı gösteriyor.

Huzursuz olmaya başlıyorum. Belinda'nın varsayımlarından değil, öyle bir şey değil.

Takip ettiğim kadın resmen beni çağırıyor.

Oturma odasının bir ucundan diğerine adımlarken gölgesi pencereye vuruyor. Sanki burada olduğumu biliyor ve izlemem için bana yalvarıyor.

Onun için çok sertleştim. Üzerimdeki baskıyı atmam lazım. Onun yaptığı her şeyi görerek boşalmak için. Nefes alıyorum.

Emlakçı kulağımın dibinde çene çalmaya devam ederse imkansız bir görev.

"Varsaydığım için özür dilerim, Dr. Wentworth." Televizyonu susturuldu. Etrafta itilip kakılan kâğıtların çıkardığı sesler yarattığı boşluğu dolduruyor.

"Yarın sabah erkenden görüntüleme yapmak için müsaitim."

"Buna gerek kalmayacak."

Kadının karanlık silueti volta atmayı bırakıyor. Elinde kare şeklinde bir şey tutuyor.

Kitap mı? Dergi mi?

"Hayır mı?"

Hangisi olursa olsun, yerinde kalmasını sağlıyor. Ben burada Bayan Çok-Politik-Bu-Bana-Bir-Migren-Veriyor ile telefonda zaman harcarken beni bekliyor.

"Hayır. Burası için en yüksek teklifi veriyorum ve bu gece en kısa sürede tamamını ödeyeceğim." Konuşurken Belinda'ya e-posta adresimi iletiyorum. "Evrakları bana gönder, imzalayıp sana geri göndereyim. Eğer fazladan ödeme gerekirse bana fatura et, Belinda. Yarın taşınmayı planlıyorum, o yüzden bunu gerçekleştir. Anlaşıldı mı?"

"Crystal." Daha fazla kağıt karıştırılıyor. Zaten sakarin, emlakçı gibi olan sesine bir tezahürat daha. "Bu gece her şeyi ayarlayacağım ve yarın saat sekizde anahtarları vermek için sizinle orada buluşacağım."

Telefonu aniden kesmeden önce tek söylediğim

"Teşekkür ," oldu. Bu yeterince uzun sürdü.

"Siktir," diye tıslıyorum, aletimi kısıtlamalarından kurtarıyorum ve kendimi yumrukluyorum.

Ben aptalım. Herkesin içinde otuz bir çekecek kadar pervasızım. Şu anda nispeten تنها olan caddeden geçen ya da yürüyen kimse olmasa da, bu işim bitene kadar böyle kalacağı anlamına gelmiyor.

Ama buna ihtiyacım var. Onun için yanıp tutuşuyorum. Onu izlerken, bu tatlı, esrarengiz kadını, onun için aklımı kaybediyorum.

Sadece güzel değil - onun gibi bir kadın için ne kadar sıkıcı, yavan bir tanımlama. Büyüleyici. Bir saniye içinde aklımı başımdan aldı. Sikimi öfkeyle okşattı, kendimi defalarca onun içine gömecekmişim gibi elimi becerdi.

Halkın içinde.

Beni hipnotize etti ve gözlerimi ondan alamıyorum. Pencerede onun şeklini yakalamak için vücudumu döndürüyorum.

Saniyeler geçiyor ve ben kendimi kaybediyorum. İçeri dalıp onu pencereye sıkıştırdığımı hayal ettikçe daha da çaresizleşiyorum. Tüm dünya görsün diye beynini dağıtıyorum.

Kahretsin, iyi hissettiriyor. Çok iyi. İlk kez mastürbasyon yaptığımdan daha heyecan verici.

Vücudumda var olduğunu hiç bilmediğim sinir uçları aydınlanıyor. Midem daha önce yaşamadığım lezzetli bir acıyla kıvrılıyor. Gözlerim *onun* yüksek at kuyruğuna odaklanırken taşaklarım geriliyor ve serbest bırakılmayı talep ediyor. Elime dolanmasını arzuluyorum. Onu çekmek için ölüyorum.

Çıglıklarını duymak için.

Eğer -hayır, ona sahip *olduğumda*- büyük kahverengi gözleri yaşarana kadar çekiştireceğim. Sonra o gözyaşlarını öpeceğim ve ona *sahip* olacağım. Onu el üstünde tutacağım. Onu kendimden başka herkesten koruyacağım.

Bu son kavram benim için son noktayı koydu. Hayvani bir hırıltıyla boşalıyorum. Meni elime fişkırıyor, sıkılı parmaklarımı kaplıyor.

Nefesimi yavaşlatarak konsolun içinden bir mendil alıyorum. Kendimi siliyorum, temizlendikten sonra sikimi içeri sokuyorum.

"İyi geceler, gizemli kadın," diye fısıldıyorum. "Yakında görüşeceğiz."

Evime doğru yola çıktığımda, *onu* terk ettiğim için üzülüyorum.

Bu bir *veda* değil. *Sonra görüşürüz*. Yakında görüşürüz.

Yarın, onun yanına taşınacağım. Yarın,

kendimi ona tanıtacağım. Yarın, ona

sahip olacağım.

Bu sadece bir zaman meselesi.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Prue

I Binamızın çatı katındaki havuza açılan cam kapıları kaydırarak açın. Çamaşır yıkamak, evi temizlemek ve kitap okumakla geçen koca bir günün ardından buraya gelmeyi dört gözle bekliyordum.

Yirmi metrelik turkuaz mavisi su, terasın yumuşak ışıkları altında parıltıyor. Dipteki mozaik, suyun yumuşak ve zar zor fark edilen salınımlarının altında bulanıklaşıyor.

Çok güzel. Sakinleştirici.

Kaymamaya dikkat ederek parmak uçlarımda güverteye doğru ilerliyorum. Bakışlarım havuz kenarındaki alanda, dağınık sandalyelerde, yataklarda ve hasır masalarda tembel tembel geziniyor. Bornozumu çıkarmadan önce komşularımdan herhangi birinin yataklardan birinde uyuyup kalmadığını kontrol ediyorum.

Diğer komşuların arasında yarı çıplak dolaşamayacak kadar utangacım. Daha önce hiç seks yapmadım, hiçbir şeye yol açmayan iffetli öpücüklerden öteye gidemedim. Tenimi başkalarına göstermek zor, mümkün olduğunca uzak durduğum bir şey.

Neyse ki bu gece burada kimse yok.

Hava sıcak olduğu ve Cumartesi gecesi olduğu için alışılmadık bir durum.

Oh, pekala. Onların kaybı, benim kazancım.

Beyaz havlu kumaştan bornozumun kemerini çözüyorum. Vücudumdan kayarak siyah bikinimi ortaya çıkarıyor. Yuvarlak popomu ve esnek göğüslerimi saklamakta iyi iş çıkarıyor - tur atarken biri bana katılırsa diye meraklı gözlerin uzun süre bakmamasını tercih ettiğim kısımlarım.

Üzerimdeki bornozu çıkarıp parmak arası terliklerimi tekmeledikten sonra en yakın şezlonga atıyorum ve saçlarımı başımın üstünde dağınık bir topuz yapıyorum. Bornozumun cebinden gözlüklerimi çıkarıp takıyorum ve havuzdaki yerimi almaya gidiyorum.

Ayak parmaklarım kenarda kıpırdıyor, soğuk su ayaklarımı fırçalıyor. Vücudumun sıcaklığa alışması için birkaç dakika izin veriyorum, dalmaya hazırlanmak için kollarımı yukarı doğru uzatıyorum.

Derin bir nefes çekiyorum, klor kokusunu ciğerlerime taşıyorum... Ve havuza balıklama atlıyorum.

Bacaklarım, ayaklarım, kollarım ve ciğerlerim beni ileri geri taşımak için hep birlikte çalışıyor. Yüzüyorum ve yüzüyorum, geçen haftanın stresini suda boşaltıyorum.

Tekmele, kolumu kaldır, nefes al. Tekme at, diğer kolu kaldır, başımı çevir ve diğer tarafa doğru nefes al. Sona ulaş, dön. Ve her şeye yeniden başla.

Turlarımı saymak bana göre değil. Kendimle gizli bir rekabet içinde değilim. Eğlenmek için, tekrarlayan kulaçların bedenim ve zihnim üzerindeki meditatif etkisi için yüzüyorum.

Bu egzersiz, tıpkı koşu gibi, namaz kılmanın rutinimdeki yerini koruyor. Yine de onları bıraktığım için kendimi hala çok suçlu hissediyorum.

Ama başka seçeneğim yoktu.

Ev anneleri ya da birlikte büyüdüğüm çocuklar beni incitmedi ya da buna benzer bir şey yapmadı. Onlara ya da bana aşıladıkları dini değerlere kızmıyorum. Onları seviyorum. Onlar evlat edinilene kadar bana bakıldı ve arada bir birkaç arkadaşım oldu.

Hayatımdaki bu yeni yola girer girmez geride bıraktığım şey insanlar ve ritüeller değil.

Onlardan herhangi birini düşündüğümde acı veren duygular yeniden ortaya çıkıyor. Tutunmak için çok kötü acıtıyorlar.

Yine evlat edinilmek için seçilmediğimde, umutsuz ev annesinin gülümsemesi. Arkasında bir bavulla bana son kez el sallayan bir arkadaş. Sayısız kez dizlerimin üzerine çöküp Tanrı'ya bana gerçek ailemi geri vermesi için yalvardım.

Bu yüzden orada geçirdiğim zamana dair anılarımı tetikleyen her şeyin silinmesi gerekiyordu. En azından kontrol edebildiğim her şeyi.

Artık yeni bir hayatım var. Kendime ait bir dairem var, Michelle için çalışıyorum, bikiniyle yüzüyorum, kollu tek parça bir mayoyla değil.

Bunlar büyüdüğüm bağımsız kadının keskin onayları.

Kozasından kurtulan bir kelebek. Ebeveynlerimin ya da beni evlat edinmek istemeyenlerin reddinden nasıl incinmediğimi kendime öğretmeye çalışıyorum. Ben kendimim.

Biyolojik ailem bir ortaya çıkarsa, dünyanın en mutlu kadını olacağım. O zamana kadar, mutlu ve kendinden emin olmaya kararlıyım.

Derin bir nefes alarak diğer yöne doğru geri dönüyorum. Her zamanki olumlamalarımı, yetimhanedeyken kendime söylememe izin verilmeyen daha fazla kelimeyi kendime tekrarlarken ayaklarım su sıçratıyor.

Ben harikayım. Güçlüyüm. Dünyayı fethedebilirim.

Bir kez daha.

Ben harikayım. Ben...

Dikenli his tüm gücüyle geri dönüyor, birinin bakışlarının ağırlığı kafatasımın dibine iniyor.

Havuz alanında yalnız değilim.

Dakikalarca suyun içinde çırpındığım için vücudum ısınmış olsa da, soğuk bir ürperti beni sarıyor. Yüzmeye devam ediyorum, gözlerimi kapatıyorum ve sebepsiz yere paranoyaklaştığımı umuyorum.

Boşuna. Metaforik buz kovaları havuza atılıyor.

Donmuş durumdayım.

Burada biri var.

Tamam, önemli değil. Burası özel bir havuz değil ve daha önce de başıma gelmişti. Dışarı çıkacağım, üzerimi çabucak örteceğim ve buradan sıvışacağım.

Vücudumu kenara doğru sürerken vuruşlarım yavaşlıyor.

Kafamdaki plan sinirlerime merhem olmalı, ancak yine de sakinliğe benzeyen herhangi bir şeyden kilometrelerce uzaktayım.

Son iki gündür bana neler oluyor?

Normalde, buradaki yalnız gecelerimden birinde komşulardan biri bana katıldığında korkmam. Biraz rahatsız olurum tabii, ama bu kadar değil.

Tek mantıklı sonuç, bunun komşularımdan biri olmadığı. Binanın güvenlik görevlisi yabancıların girmesine izin vermez. Yine de havuzun kenarına yaklaştığımda, her şeyi berbat ettiğini düşünmeden edemiyorum.

Beni izleyen bu kişi komşularımdan biri olamaz. Olamaz çünkü bana verdiği ürkütücü titreşimi başka bir yerden tanıyorum. İzlendiğim yerden. İncelendiğim. Birinin bakışlarıyla analiz edildiğim.

Cuma akşamı gelen kişi. Kliniğin otoparkında beni izlediğini düşündüğüm kişi.

Ama artık *düşünmüyorum*. Bu kişinin beni takip ettiğine *ikna oldum*. Bu farkındalığın verdiği dehşet beni sersemliğimden uyandırıyor.

Artık ağır çekimde hareket etmiyorum, gözlerimi daha sıkı kapatıp havuzun derin ucuna doğru yüzüyorum. İdeal değil ama alçak kısımdan daha yakın.

Parmaklarımı havuzun kenarında kıvrıp ciğerlerime hava çekiyorum.

Üçe kadar , kaçacağım. Bir, iki... Kendimi kaldırıyorum, pazularım beni yukarı çekerken gözlerimi açıyorum.

Ve olduğunuz yerde donun.

Bir adamın çıplak ayakları ve baldırları görüş alanımda duruyor. Aptal, muhteşem ayak parmakları, sıkı bacaklarında neredeyse hiç kıl yok ve güçlü bir duruşu var.

Önemli olmamalı. Önemi yok. Bu noktada Henry Cavill de olabilir. Bu adam gibi tüylerimi diken diken eden herkesten uzak durmalıyım.

Şimdi

olduğu gibi.

"Merhaba."

Kaçış planım onun sesiyle cırtlak bir şekilde durdu.

Her ne kadar kayarak ya da kaymayarak yüzümü parke zemine çarpmak istesem de bunu yapamıyorum. Onun emriyle felç oldum.

Bu basit selamlamadaki otoriter tonu beni yerime kilitliyor. Sesinin temposu zengin ve sanki yataktan yeni kalkmış gibi biraz boğuk.

Sesi seksi, çevresine hükmediyor, kalitesiz hisler yaymıyor.

Sözsüzce, bana zarar vermeyeceğini söyledi.

Göğsümü daraltan panik kendini çözüyor. Yerimde durup ayaklarına bakarken, bunca zamandır bir şeyler uydurduğuma inanmaya başlıyorum.

Zaman. Cuma gününden beri boş yere endişeleniyorum.

Çok çalışıyorum. Neredeyse hiç uyuyamıyorum.

İçimdeki tuhaf hislerden kendimden başka kimse sorumlu değil. Yine de.

Şu *merhaba*.

"İyi misin?" Yabancı beni neredeyse hipnozdan çıkarıyor.

"Umm, evet, ben..." Gözlüklerimi kafamdan yukarı çekiyorum.

Ateş et. Konuşuyorum ve ayaklarına bakıyorum. Hala. Şimdi kim sürünüyor?

Kızarak başımı yukarı kaldırıyorum. Bakışlarım dizlerinde, kaslı kalçalarında, sivrilen belinde tehlikeli bir şekilde sarkan deniz mavisi mayosunda geziniyor.

Şortunun bel bandının hemen üstündeki V kesimli şekle doğru ilerlerken göğüslerim kabarıyor. Hafif bir siyah saç tabakası onu örtüyor.

Daha yukarıya baktığımda, onun sekiz paketini, yırtık göğsünü

ve... Oh, Tanrım. Ne kadar yakışıklı, esmer bir yüzü var.

Keskin çenesi sanki bir elmas tarafından şekillendirilmiş gibi keskin. Dudakları düzenli, siyah bir sakalla çerçevelenmiş. Burnu geçmişte kırılmış gibi görünüyor, ama bu bile yüzünde bir anlam ifade ediyor.

Birbirimize bakmaya devam ediyoruz ve ben daha sert baktıkça utancım dağılıyor.

Gözlerinin köşelerinde küçük, neredeyse fark edilmeyen çizgiler kırışıyor. Bunlar yaşını baştan çıkarıcı, gurur okşayıcı bir şekilde ortaya koyuyor. Otuz sekiz ile kırk beş arasında bir yaşta olmalı.

Ne kadar yaşlı olursa olsun, yaşını son derece iyi taşıyor.

Başının tepesindeki dolgun, düz siyah saçlar beni inkar edilemez bir şekilde çekiyor. Parmak uçlarımda bir kaşıntı var, tırnaklarımı saçlarında gezdirmek istiyorum.

Yine de gözlerinden büyülediğim kadar değil. Geceleyin Pasifik Okyanusu gibi siyah ve dipsiz.

Bana dik dik bakan gözler. *Gözlerime*. Göğüslerim ve dudaklarım onun ilgisini .

Bakışlarını *bana* yöneltirken, bilenmiş ve için için yanıyor. Baktığı benim.

Nabzım garip bir şekilde çakıyor ve aralıklarla duruyor.

Bu beni ürküttü. Adam tarafından. Yaşadıklarımından. Her şeyden.

Bir erkeğe dokunmayı hiç bu kadar çok istememiştim. Hiç kimsenin bana dokunmasını istemedim.

"Sen...?" Sorusunda kötülük yok, alay yok. Bir cevap istiyor.

"Ben iyiyim", bir araya getirebildiğim iki kelime.

Dilimin dudaklarımı yalamak için dışarı fırlamasını engellemek için dişlerim yanağımın içine batıyor. Mırıldanmaktan ve kendimi onun önünde utandırmaktan. Umursamamam gereken bu yabancı.

"Güzel. Sana gizlice yaklaşmak istememiştim." Göz hizamızda olacak şekilde çömeldi, elleri dizlerinin üzerinde gevşekçe sallanıyordu.

Kolonyasının odunsu kokusu güçlü klor kokusunun önüne geçiyor. Siyah gözleri bu kadar yakından inanılmaz derecede koyu. Yüzerken hissettiğim gibi beni inceliyor.

Kalbim bir ya da üç kez atıyor. Meme uçlarım mayomun kalın naylon kumaşını zorluyor.

"Bu pek de komşuya yakışır bir şey değil." Dudakları soğuk, hesaplı bir sırtıyla yavaşça yana doğru kıvrılıyor. "Öyle mi?"

Bir köpekbalığı. Adam yırtıcı bir köpekbalığını andırıyor. Ve ben, aptal küçük balık, bunu hiç umursamıyor gibi görünüyorum.

Adını bile bilmiyorum. Onu komşularımdan biri olarak tanımıyorum.

Yapılacak en akıllıca şey ne zaman taşındığını sormak olurdu. Yalanını ortaya çıkarmak için.

Suluk soluğa söyleyebildiğim tek şey "Zarar yok" oldu.

Bir kaşını kaldırıyor, parmakları dizlerinin üzerinde kenetleniyor. Bu hareketle birlikte gözlerim kendiliğinden ellerine kayıyor. Bronz teni boyunca uzanan damarlara ve kollarındaki gergin kaslara.

Boku yedim.

Gerginlik beni pençeliyor, suyun altında kalçalarımı sıkımda neden olan türden bir gerginlik.

İkimiz için de durumu daha da zorlaştırmadan buradan çıkmalıyım. Kenarı bıraktığımı fark edince, bugün ikinci kez çıkıntıya tutunarak sudan çıkmaya başlıyorum.

"Lütfen." Sıcak, büyük avucu omzuma iniyor ve bana daha önce hiçbir erkeğin dokunmadığı kadar dokunuyor. "Gitmene gerek yok. Bu havuz ikimize de yetecek kadar büyük. Kal lütfen."

Bir refleksle, hain gözlerim tekrar bana dokunduğu yere dikiliyor. Ondan korkmuyorum. Temasın içimde uyandırdığı karıncalanmalardan büyüleniyorum. Tutuşunu sıkılaştırmasını, elini boğazımdan yukarı, sonra belimden aşağı kaydırmasını arzuluyorum.

Daha da aşağıya, belki de...

Düşüncemi tamamlayamadım. Parmaklarını üzerime ne kadar çabuk koyduysa, o kadar çabuk kaldırdı.

Bana tanıdığı alan için minnettar da hayal kırıklığına uğradım.

Hah. İlginç.

"Özür dilerim. Tekrar özür dilerim."

Yüzünü izlemeye devam ediyorum. Küçük gülümsemesi, bana haksızlık ettiğini hissettiğini söylemesine rağmen ifadesindeki güven.

"Tekrar ediyorum, zarar yok." Ancak ben pek rahat değilim. Onun araştıran bakışları altında patlamaya hazır bir enerji topuyum. "Bugünlük işim bitti zaten."

İçimde kaynayan sıcak karmaşayı fark etmesi uzun sürmeyecek. Oyalanmayı bırakmalıyım.

Dışarı, dışarı, dışarı.

Ağırlığımı öne verip vücudumun üst kısmını havuzun dışına doğru kaldırdığımda, avuçlarını teslimiyetle kaldırıyor ama yukarı çıkmama izin vermek için yerinden kıpırdamıyor.

"Bekle." Koyu renk gözleri hiç ısınmıyor. Talepkâr tonu biraz daha yumuşuyor. Zar zor. "Baştan başlayabilir miyiz? Ben Theo. Beşinci kat."

Samimi görünüyor. Kaçma girişimlerimden korkmuyor. Dikleşmiş meme uçlarıma dik dik bakmıyor. Ve kendime karşı dürüst olduğumdan beri... Belki de onu tanımak o kadar da kötü bir fikir değildir.

Bir isimden zarar gelmez.

"Prue Bishop." Suyun içinde rahatlıyorum. Zaten konuştuğumuza göre, tahrik olduğumu gizlemem gerekecek. Onun olmaya çalıştığı gibi iyi bir komşu olacağım. "Üçüncü kat."

"Memnun oldum, Prue Üç." Sırtışı aynı kalıyor. Etrafı saran kasvet dostça bir selamlamayı yansıtmıyor ama denediğini söyleyebilirim.

Ben de karşılığında gardımı indirdim. "Tanıştığımıza memnun oldum, Theo Five."

Bir saniyeliğine tam anlamıyla gülümsediğinde inci gibi beyazlarına hayret etme şansım olmuyor.

Gülümsemeyi bir kenara bırakıp ciddi haline döndüğü için değil.

Çünkü 1.80'lik etkileyici boyuyla ayağa kalkıyor ve hemen yanımdaki havuza atlıyor.

Dudaklarımdan şaşkın, gergin bir kıkırdama geçiyor. Benim eğlencem de anlık. Bir eliyle havuzun kenarını tutarak yeniden yüzeye çıktığında hızla ayılıyorum.

Theo diğer eliyle parmaklarını nemli saçlarında, reklam filmlerinde oynayan bir adama özgü zarif ve yavaş hareketlerle gezdiriyor. Su damlaları yüzünden, boynundan ve geniş omuzlarından aşağı süzülüyor. Damlalar gergin göğsüne düşüyor ve gergin derisinin altındaki kasları belirginleştiriyor.

Elbette, göğüslerime bakmadığı ya da ağzımın ona kötü şeyler yaptığını hayal etmediği için onu takdir ettim. Ben takdir ettim.

Sorun şu ki, ben onun kadar iradeli değilim. Utanmadan öne doğru eğilip vücudundaki her bir damlayı yalamaktan kendimi zor tutuyorum.

Fanteziye o kadar dalmışım ki ne yaptığıma dikkat etmiyorum. Dilim dışarı fırlıyor, alt dudağımda geziniyor.

Sonra alçak hırıltısı beni uyandırıyor. Gözlerimi tekrar ona dikip çılgık atıyorum. Theo'nun koyu renk gözleri artık sadece siyah değil. Onlar kara delikler. Dipsiz. Sonsuz. Tehlikeli.

"Özür dilerim," diyorum yumuşak bir sesle. Boynum haşlanmış gibi yanıyor.

"Ne için?" Çıkıntıyı kavrayıp bana doğru ilerlerken kasları esniyor, Yavaşça ileri kayıyor.

Hava ciğerlerime çaba sarf ederek girip çıkıyor. Her yerim sıcak, ayaklarım beni suyun üstünde tutmak için tekmelerken can havliyle tutunuyorum.

Artık derinlerdeyim. Gerçek ve mecazi anlamda.

Sorusuna nasıl cevap vereceğim? Cevabını bildiğinden eminim, bu yüzden ona yalan söyleyemem.

İstemiyorum zaten.

Garip, açıklanamaz bir nedenden dolayı ona gerçeği söylemek istiyorum. Her şey hakkında.

Flört geçmişim övünülecek şey değil. Yaşadığım en uzun ilişkiler, kısa öpüşme seanslarını içeren en fazla üç randevudan oluşuyordu.

Onlara bundan daha fazlasını veremezdim. Seks ya da derin sohbet anlamında daha fazla yakınlık sunamazdım.

Her zaman ilgisizliğimin geçmişimden kaynaklandığını düşünmüştümdür. Yetiştirilme tarzım, terk edilme sorunlarım ve yoğun iş programım.

Görünüşe göre .

Çünkü bu adamla yüzleşirken, geçmişim ve bugünüm beni geri tutmuyor. En ufak bir şekilde bile. Ruhumun her parçasına sahip olmasını istiyorum. Vücudumdaki her hücreye.

Her şeyden öte, o an nihayet geldi. Bekâretimi vermeye hazırım.

Bunun farkına varmak beni boğuyor ama yine de karşı koymuyorum. Bu geçmişimle olan son bağlantım, kaybetmek için can attığım bir bağlantı. Hayal kırıklıklarımla, ailem tarafından istenmeme ve sevilmemeye duygularımla, acıyan bakışlarımla olan son bağımı da koparmak için.

Onunla. Gerçekten ilk erkek.

"Kelimeler, Üç." Theo ilerliyor, duruyor. Çenemi sıkıca kavrayıp başımı yukarı kaldırıyor. "Kelimeler ve dürüstlük."

Vücudum , saf enerji omurgamda yukarı ve aşağı yarışıyor.

Bana doğru bir adım daha atsa, meme uçlarım göğsünü sıyracaktı. Tenine sürtünecekti. Ve umarım onun sert kısımları benim yumuşak kısımlarıma sürtünür.

O bilirdi.

Ben de ona daha fazla doğruyu söyledim. "Bir daha düşündüm de, aslında üzgün değilim." "Yine mi, ne için?" Sıcak nefesi yüzümü sarıyor, nane kokuyor ve arzu.

"Sana baktığım için." Bir saniye daha sinmeyi reddederek ekliyorum, "Vücuduna."

"Oh?" Başını eğiyor, şaşırmaktan ziyade meraklanmış görünüyor. "Ve üzgün değilsin, neden?"

Dudağımı ısırmaktan ya da herhangi bir gerginlik belirtisi göstermekten kaçınıyorum. Ben yetişkin bir kadını. Seks isteyebilmeliyim. İstedığimi ima edebilmeliyim. Bir şey, herhangi bir şey.

"Çünkü..." Ona doğru süzülüyorum, aramızdaki mesafeyi kapatıyorum.

Göğsüm onunkine bastırıyor. Mayosunun sert boyu göbeğimi dürtüyor. O utanmıyor. Ben de utanmamalıyım.

Ben . Arzularıma yenik düştüm. Dürtülerim beni cesaretlendiriyor. İsteklerimde yanlış bir şey yok. Ve bu onun beni alması için.

Kıpırdamadan duruyorum, ereksiyonunun verdiği hissin, üstümden bakışlarının sıcaklığının tadını çıkarıyorum.

"Çünkü mü?" Theo başımı daha yukarı eğiyor, böylece gözlerim onunkilerden hiç ayrılmıyor. "Kelimelerin gelmeye devam etsin, Üç."

"Seni istiyorum." Sersemlemiş, tahrik olmuş halimle kelimelerim ancak bir nefesten ibaretti. "İşte, söyledim."

"İşte iyi bir kız," diye .

Övgüsü karşısında iç çekiyorum ve dudakları dudaklarıma değdiğinde inliyorum. Bana zar zor dokunuyor ama yine de bu şimdiye kadar yaşadığım en samimi öpücük.

"Çok, çok, iyi kız," diye mırıldanıyor Theo. Dudakları nemli boynumda sıcak öpücükler bırakırken, eli gözlüklerimi çıkarıp güverteye fırlatıyor. "Bil bakalım ne oldu, küçük Prue?"

Eğer diğer komşularımızdan biri bizi görseydi, bunu fark edemeyecek kadar kendimden geçmiş olurdum. Tek duyduğum hızlı kalp atışlarım; tek gördüğüm Theo'nun başının üstü. Tek hissettiğim boynumun dibinde dönen dili. Hepsini.

"Ne?"

"Ben" -hünerli parmakları saç bandımda çalışıyor, topuzumu çözdükten sonra onu atıyor- "seni istiyorum" -o usta parmaklarını boynumla ıslak, vahşi saçlarımın arasından geçiriyor- "ben de".

Dudaklarım O şeklinde dönüyor.

İtirafının bununla bir ilgisi olabilir.

Bu ve Theo Five'ın kısa, sıcak bir saniye içinde bikini sütyenimin üst düğümünü çözmesi.

BEŞİNCİ BÖLÜM

Theo

Sazen, arada bir, dünya tam da ihtiyaç duyduğunuz şekilde işler. Bugün ihtiyacım olduğu gibi.

Bugün erken saatlerde kira için havale ettiğim para çabucak çekildi. Gün doğumundan bir süre sonra anahtarları aldım; Belinda'yı bu konuda çok zorladım ve o da bana yardımcı oldu.

Şahsen görmediğim yeni dairem baştan aşağı döşenmişti.

Tek yapmam gereken kıyafetlerimi, dizüstü bilgisayarımı ve fiziksel notlarımı oraya teslim etmektir.

Ve sonuncu ama kesinlikle en az değil, oydu. Artık adının Prue olduğunu bildiğim kadın.

Onu gördüğüm o Cuma gecesi tahmin ettiğim kadar içine kapanık biriydi. Onu gördüm. İki valizimle taşındıktan sonraki bütün gün boyunca binada bir aşağı bir yukarı dolaştım. Kazara ona rastlamaya çalıştım.

Prue bir kez bile evinden çıkmamıştı. Artan sabırsızlığıma rağmen pes etmedim. Evime gittim, duş aldım ve onu . Yaşadığını varsaydığım üçüncü kattaki merdiven boşluğunun kapısında nöbet tuttum.

Çabalarım sonuç verdi.

Kısa, seksi vücuduna bir bornoz giymiş olan 3D dairesindeki Bayan Bishop nihayet akşam saatlerinde dairesinden çıktı. Çağırdığı asansör çatıdaki havuza çıkıyordu ve ben de oraya gittim.

Şimdi, sonunda ona sahibim. Üstsüz. Kalbi benimkiyle aynı ritimde atıyor. Nemli, büzgülü dudakları sinir uçlarımin her birini ateşliyor.

Taş gibi olan ruhumdaki bir şeyleri serbest bırakıyor. Prue'nun vücudunun sıcaklığı içime işliyor. Göğüsleri göğsümü ısıtıyor, yanaklarının kırmızı alevleri kasıklarına ısı gönderiyor.

Suyun altında bile, bikini altının ve benim şortumun engelleriyle, amının ne kadar muhtaç olduğunu söyleyebilirim. Nasıl da yanıyor. Sadece. Benim için. Benim için.

Daire 3D'den Prue Bishop beni istiyor. Ben de ona sahip çıkmak için buradayım. Eğer bu yüksek bir şey değilse, ne olduğunu bilmiyorum.

Ama önce onu tamamen soymak için rızasını almam gerekiyor.

Vücudunu benimkine sabitleyerek başımı geriye atıyorum. O geri çekilmiyor.

"Prue." Çikolata kahvesi gözlerini inceliyorum, yüz ifadem daha önceki şakacılığımızdan arınmış. "Bu iyi mi?"

"Evet." Bakışları şehvetli olsa da net. Sesi sert.

"Güzel." Dişlerimi narin boynuna geçirerek sırtının ortasındaki düğümü de çözüyorum. "Seni bu havuza sokacağım. Bu konuda sert olacağım, bu yüzden eğer çok fazla olursa..."

Üstünü yırtıp elimde tutuyorum. Göğüs uçları göğsümde sertleşiyor, etimle alay ediyor. Ama onu hissetmek yeterli değil. Suyun altındaki pembe tomurcuklara bakıyorum, sonra tekrar yukarı, Prue'nun güzel yüzüne.

"Bana durmamı söyle." Üstüne yumruğumu sıkıyorum. "Bana durmamı söyle, ben de gideyim."

Dudakları açılıp kapanıyor, sanki aklında bir şey varmış da nasıl söyleyeceğini bilemiyormuş gibi.

"Konuş."

Çenesini göğsüne bastırıyor. Gözlerini çerçeveleyen nemli, uzun kirpiklerinin altından kahverengi bakışları beliriyor ve beni yutuyor. Beni zorluyor. Beni büyülüyor.

"Ben bakireyim," diye fısıldıyor.

Bu kız. Bir kez daha içimdeki hayvanı uyandırdı. Bir ya da bin erkekle yatmış olabilir, umurumda değil, ama o özel hediyeği vermek için seçtiği kişinin *ben olduğumu* bilmek?

Sikeyim. Ben.

"Bir bahane uydurmana gerek yok. Anlıyorum." Prue göğüslerini örtmek için kolunu kaldırıyor ve minnettarlığını reddetmekle karıştırıyor. "Yaşlı erkeklerin genç ve deneyimsiz bir kadınla uğraşmak istememelerini anlıyorum. Dürüst olmak gerekirse, ben-"

Bitiremeyecek. Kendini küçümseme gibi gereksiz bir yola girmesine izin vermeyi reddediyorum. Dudaklarım onun ayırık dudaklarına çarpıyor ve laf kalabalığına bir son veriyor.

"Theo," diye mırıldanıyor dilim onun lezzetli ağzına girmeye çalıştığında. "Bu konuda ciddiylim."

"Ben de öyle, Üç."

Taş gibi sertleşmiş aletim karnındayken, bikini üstünü tutan elimi sırtına bastırarak vücudunun üst kısmını kendime nasıl sabitlediğimi, ona istediğimi gösteriyorum

Onu.

Aksini nasıl düşünebilir?

Dudaklarını tekrar almak için eğiliyorum ve bu sefer itiraz etmiyor. Prue ona sahip olmama, dilimin ağzını istila etmesine izin veriyor. İçimde eriyor, dişlerimin kıstırması ve ağzımın emmesi için dudaklarını bana veriyor.

O da benim gibi kendini kaybetmiş. Dili benimkini arıyor. İnlemeleri benim için umutsuz bir çığlık ve tırnakları sanki kendini tenime gömmeye çalışıyormuş gibi enseme ısıırıyor.

"Temizim," diyorum ona, sonra da şişmiş dudaklarının içine dalıyorum. "Daha önce hiç prezervatifsiz de sikişmedim."

Hevesle attığı zevk çığlıkları beni mahvediyor.

Daha fazlası için çaresizim. Ona daha fazlasını vermek için çaresizim. Onun üzerinde uyguladığım güçle parçalanmasını sağlayacağım. Bu bakireyi, zevki için sadece bana gelen çılgın, azgın bir kadına dönüştüreceğim. Onu korumak için *bana* koşacak. Dün yüzünde gördüğüm üzüntü olmadan huzur içinde çiçek açması için zemin hazırlayacak adam.

"Doğum kontrol hapi kullanıyorum," diye cevap verdi, sonra da benim zaten anladığım şeyi açıkladı, "regl dönemim için."

"Aferin kızıma." Esnek alt dudağını emiyorum ve bir patlamayla serbest bırakıyorum.

Bana bakan duygulu, kahverengi gözlerde arzu parıldıyor. Prue'nun saçları da nefesleri gibi vahşi ve karmakarışık; ellerim saçlarını çekiştirmek için kaşınıyor.

El değmemiş deliğine acımasızca vurmadan önce bizi hareket ettirmeliyim. Derin suda onu istediğim gibi vahşice sikmek imkansız.

"Buraya gel." Benimle birlikte yüzmesini beklemeden, ayaklarının mozaiğe değdiğini görene kadar onu havuzdan aşağı sürüklüyorum.

Ay ışığı ve terastaki lambaların yumuşak kehribar rengi ışıltısı onun üzerinde oynuyor. yüz.

geliştirmek

Önemli Noktalar ve

onu hassas

Özellikler,

Gölgeler

yanaklarındaki allığı vurgulayarak.

Prue'yu havuzun duvarına sabitliyorum, elimi karmakarışık saçlarının arasına sokup başını bana doğru eğiyorum.

"Rüyada bekaretini kaybettiğini gördüğünde..." Daha aşağı eğilip kalçalarımı onunkilere doğru yavaş ve duygulu bir şekilde sallıyorum. "Aklında özel bir şey var mıydı?"

"Hayır."

"Yumuşak ve tatlı olmasını ister miydin..." Ağzımı hafifçe aralayıp dişlerimi çene çizgisinde . "...seni şefkatli olmaya götüren ilk erkek için mi?"

Altımda inliyor, vücudu titriyor. Sıcak nefesleri yanağımda bir ateş yakıyor. Elleri göğsümü buluyor, bir yer arıyor.

Yine de konuşmuyor. Sözlü cevap vermeyince kalçalarım onu acı içinde duvara yapıştırana kadar şiddetli bir şekilde itiyor.

"Evet. Hayır." Gözlerimi arıyor.

İçindeki acı beni sarhoş ediyor. Seks sırasında bir kadının canını yakmak hiçbir zaman ilgi duyduğum bir şey olmamıştı. Ve şimdi, onunla, bunu yiyorum.

"Bilmiyorum," diyor inlemeler arasında. Kalçalarımı ona doğru sallıyorum, bu sefer daha az nazikçe. "Sen... bu kişi olacak mısın?"

Sırtışım anlık.

"Hayır, Üç." Yüzünü bana dönmesi için onu çeviriyorum. Kalçalarını yukarı çektiğimde nefis kıcı havaya kalktı, benim için o kadar hazırды ki. "Nazik olmayacağım. Bugün olmaz."

Prue başını sallayarak bana onay veriyor. Kahretsin, o çok güzel.

Bir kolumu karnına dolayarak kıcını kasıklarımaya doğru zorluyorum. Bikini üstü için planlarım olduğundan, elimi kasıklarının arasına bastırırken bırakmıyorum.

kürek kemikleri, yüzünü güverteye doğru itti.

"Aslına bakarsanız..." Kılıflı sikim bakire kıcına girerken, dudaklarım boynundaki tüyleri okşuyor.

Altımdaki muhteşem kadının tadı klor ve miskli ama taze bir şey. Daha önce hiç koklamadığım bir koku. *Onun* kokusu.

"Evet?" Prue'nun nefes nefese, boğuk sesi güven dolu.

"Seni bağlayacağım." Sabah kolayca saklayabileceği bir deri parçasına yönelip dişlerimi omzuna geçiriyorum ve emiyorum. "Ben amına girerken seni boğmak için."

"Lütfen." Korkmak yerine bacaklarını daha geniş açıyor, kıcını kasıklarına yaslıyor.

Derin bir ihtiyaç hırıltısı göğsümde gümbürdüyor. Bana *güveniyor*. Onu gördüğüm anda beni yakalayan kadın, uğruna evimden taşındığım kadın.

Sikim için yalvarıyor.

"Bana her zaman durmamı söyleme seçeneğin var." Ellerini bağlamakla uğraşırken sikim kık yanaklarının arasında sıkışmaya devam ediyor. Bileklerinden birini sırtının alt kısmında diğerinin üzerine koyuyorum. Sonra onları kendi bikinisinin üst kısmıyla birlikte düğümlüyorum.

"*Dur* dediğin anda . Yargılamak yok, hayal kırıklığı yok." Düğümü daha sıkı bağladığımda inliyor.

Suyun içindeki memesine tokat atıyorum.

"Anladığını söyle." Bana bakıyor, zor nefes alıyor.

"Anladım."

İçinde bulunduğumuz bu durum beni endişelendirmeli. Komşulardan birine yakalanma konusunda bir tür endişe yaşamalıyım. Ne de olsa burada yeniyim ve Prue gibi gece geç saatlerde yüzmeyi seven bir ya da iki kişi olup olmadığı hakkında hiçbir fikrim yok.

Gariptir ki, ben istemiyorum. Prue bu anın birinin bizi bölmesiyle mahvolmasını istemezdi diye düşünüyorum. Ve ayrıca, gitmesine izin vermemin imkanı yok. Burada dolaşmaya karar veren herkes siktirip gidebilir. "Lütfen." Yalvarışı taşaklarıma ulaşıyor, sanki eliymiş gibi onları çekiştiriyor.

"Çok fazla gelirse söylerim ama . Bir erkek olmak istemiyorum. Artık bakire değilsin ve onu almanı istiyorum. Lütfen, Theo." Bu çekingen kızın ani cesareti beni öfkелendirdi.

"Bana ihtiyacın var," diye homurdanıyorum, bikini altının kenarındaki dayanıksız ipi çekerek. "Bekaretini almamı istiyorsun, herhangi birini değil."

Prue'nun göğüsleri suyun içinde sallanıyor. Artık çıplak olan kıcı umutsuzca dikkatimi çekmeye çalışıyor. "Evet."

Ne dediğini bildiğinden emin değilim. Bununla birlikte, kader şimdiye kadar benim için geldiğinden, sözlerini yüz değerine alıyorum.

Poposunun hareketini takip ederek, gözlerim vücudunun kıvrımlarında geziniyor. On dört yıldır jinekologum ve sayısız kadını muayene ettim. Sayısız amcık ve popo çatlağı gördüm.

Bunların hiçbirisi, tek bir tanesi bile Prue'nun bana sunduğu iki deliğe uymuyordu.

Pembe, sıkı ve masum. Ağız sulandırıcı ve benim için almak için.

"Bu güzel küçük amcığa dokunmamı ister misin?"

Geri çekilmeden, iki parmağımla amını yokluyorum. Su parmaklarımı Prue'nun içine sokmamı kolaylaştırıyor ama kuru bir zeminde de aynı derecede ıslanacağına bahse girerim.

Nefes nefese zevk ıgılgı atması ve sırtını kamburlaştırması içgüdüsel. O vahşi. Vücut dilinde zerre kadar yalan yok.

"Bekaretini almadan önce seni boşaltmam gerek."

Yaşamak için yaptığım işin bir başka avantajı da bir kadının anatomisini bilmem. G noktasının nerede olduğunu biliyorum ve kızlık zarının nasıl korunacağını biliyorum.

En önemlisi, klitorisnin nerede olduğunu biliyorum. Ondan nasıl yoğun, güçlü orgazmlar çıkaracağımı.

Bu ana kadar, bu özel yeteneğimi gerçekten takdir etmemiştim. Bu ana kadar, Prue'nun yüzüne yayıldığına tanık olana kadar gerçek memnuniyeti izlemedim.

"Oh. Oh! Lütfen." Orgazma yaklaştıkça dizleri bükülüyor.

Parmaklarım amının içindeyken dik durmasına yardımcı olmak için yanağını daha sert bir şekilde güverteye sabitliyorum.

Her titriyor. Benim için. "Theo."

Adımın ondan duyulması beni bir arada tutan son damla oldu.

Bu orgazmı onun için uzatmak istiyorum. Ben onu kızdırırken, durdururken ve tekrar kızdırırken kıvranmasını ve ağlamasını istiyorum. Ama aletim onun o tatlı sesinden ve bakir amından daha fazla uzak kalamıyor.

Klitorisini kuvvetle ovarken parmaklarımı iki kez daha içine sokmak Prue'nun üzerimde patlaması için gereken her şey. Çırpınan vücudu havuzda dalgalar yaratıyor. Ağzı açık dudakları güverteye taşan ve onu yarı boğan suyu yutmaya karşı çaresiz. Prue hem inleyerek hem de öksürerek büyüleyici sesler çıkarıyor.

Bir gün ağzını sikime doladığında duyacağım sesler.

"Ne kadar iyi bir kız." Yanağını öpmek için eğildim. Sadece öpüyorum, ona yardım etmiyorum. "Benim için çok güzel parçalanıyor."

İçimdeki sadist, onun içinde bulunduğu zevk sancılılarıyla eşleşecek şekilde canını yarmaya aç. Dudaklarımı omzunda bıraktığım diş izine götürüp emiyorum. Etini ağzıma alıyorum.

"Teşekkür ederim." Bana bakıyor, sonra o delice erotik kelimeyi söylüyor, "Daha fazla." "Benim için hecele, Üç. Sikimi istediğini söyle." Elim çoktan şortumu kalçalarımın altına indirilmiş ve kalın ereksiyonumu kavramıştı. "Bakire amının her santimini doldurmamı istediğini söyle bana."

Sikişmek kelimesini duyunca burnu istemsizce seğiriyor. Bunu daha sonra ele alacağım. Çok sonra.

"Söyle."

Sıkı amcığı sikimin başının etrafında kenetleniyor, beni sıkıyor. Her şeyi unutup içine girmem için beni baştan çıkarıyor. Ama bu mükemmel olmazdı, onun bir kez daha yalvarışını duymadan kesinlikle doğru olmazdı.

"I..."

Sikimi onun sıcaklığına bastırarak bırakıyorum ve çözülmüş bikini altını boynuna kadar çekiyorum.

"Sen...?" Nylon malzemeyi boğazının etrafına sarıyorum, söylediğimi yapmasını teşvik etmek için en ufak bir baskı uyguluyorum. Mümkünse, kalçaları etrafında daha sert sıkıyor ve taşaklarıma bir zevk sarsıntısı gönderiyor.

"Beni... *becermen*i istiyorum," diye fısıldıyor.

"İşte bunu duymak hoşuma gidiyor." Bir elimle DIY gerdanlığımı tutmaya devam ederken, parmaklarımı kalçasına batırıyorum ve sikimi içinde bir inç daha derine sürüklüyorum. "Tam olarak bu."

"Teşekkür ederim."

Teşekkürünün geri kalanı dudaklarında kalıyor. Kendimi onun içine derin ve sert bir şekilde sokuyorum, baskıyı ve ardından yırtılmayı hissediyorum. Sıkı amını hissediyorum ve profilini izliyorum, gözlerinin nasıl genişlediğini, aynı ağzı gibi.

Ama konuşmuyor ve işte o zaman içimi bir endişe kaplıyor. Hava kaynağını tamamen kesmedim, bundan eminim.

Sonra tekrar, onu korkutmuş, incitmiş olabilirim. Acının zevkle flört ettiği çizgiyi aşmış olabilirim. Her kadın farklıdır ve hiçbir kızlık zarı bozma deneyimi aynı değildir.

Prue'nun daha hassas olduğunu ve yaptığım şey yüzünden travma geçirdiğini düşünmek... Buna dayanamıyorum.

"Prue?"

"Mm-hmm?"

Boğazındaki baskıyı azaltıyorum, sikim hâlâ amının derinliklerinde gömülüyken ona yaklaşıyorum. "Nasılsın bebeğim?"

Prue vücudunun izin verdiği ölçüde başını bana doğru eğiyor. Nefesleri ağırlaşıyor, şehvet gözlerini ele geçirdiği için gözleri neredeyse simsiyah.

"Ben iyiyim." Boğuk sesi, refleks olarak poposunu sıkıca kavramamı sağladı. "Dediğim gibi..." Dilini alt dudağının üzerinde gezdirerek beni iyice delirtiyor. "Yapma... dur."

"Sen pis bir bakiresin, Üç." Etrafına uzanıp parmaklarımı göğsünde kenetliyorum. Onu çekiyorum, attığı küçük çığlıkla inliyorum. Komşuların canı cehenneme. "Amını sikimin şekline göre gererken çok eğleneceğim."

İçine girmeye başladığımda Prue'un zevk iniltileri etrafımızdaki gecede yankılanıyor. Sudan ve boğazına doladığım sırsıklam dipten boğuluyor.

Onun üzerinde sahip olduğum kontrol ve oksijen eksikliği oyunun bir parçası.

Hepsi onu başka bir erkek için mahvetmemin bir parçası.

Sahiplenme ve takıntılılık, tıpkı sadizm gibi, benim bir parçam olmadı. Kelime dağarcığımın. Ya da belki de öyleydiler. Belki de sonsuza dek oradaydılar, sakın ve kasvetli bir dış görünüşün altında iltihaplanarak zamanlarını bekliyorlardı. Prue'yu bekliyorlardı.

"Siktir," diye haykırdım, kalçalarım ona çarpıyor, itişlerimin gücüyle havuzun suyunu sallıyordu. "Kahretsin, çok sıkısın."

"Oh, Tanrım, evet."

Bakışlarımı aşağıya çevirdiğimde, parmaklarının avuçlarının içine battığını görüyorum. Kısıtlamaların içinde çok güzel görünüyordu.

Ve onun kızlık zarı kanı. Kıcının ve kalçalarımın etrafında kıvrılan erotik kırmızı sıvı, turkuaz suda kıpkırmızı lekeler.

Lanet hayatımın geri kalanında hatırlayacağım zihinsel bir görüntü.

"Oraya varıyorsun, değil mi?" Parmaklarımı klitorisine doğru kaydırıyorum, okşuyorum, çekiştiriyorum, parmaklarımın arasında yoğuruyorum.

"Evet. Çok yakın." Prue beni izliyor.

O anda, beni diğer tüm kadınlar için mahvettiğini fark ettim.

Başka hiçbir göz, başka hiçbir am, başka hiçbir vücut onunki kadar iyi olamaz.

"Benimle boşalacaksın." Parmaklarım doğru noktayla alay , doruk noktalarımızı birlikte düzenlemeye ihtiyaç duyuyor. "Tam da dölleri amına girdiğinde sikimi sağarak kurutacaksın. Anlaşıldı mı?"

"Evet," diye nefes alıyor, duvarları etrafında kasılmaya başlıyor. "Lütfen, gelmeme izin ver."

"Yap şunu." Yumruğunu çimdikliyorum, onu oraya getirmek için büküyorum. "Sikime gel, Prue. Şimdi."

Yaptığı anda hissediyorum.

Tüylerim diken diken oluyor ve etrafımda kenetlenip gevşerken nefesim boğazımda düğümleniyor. Ben onun içinde o kadar derine iniyorum ki, onun bedeni ve benim bedenim orgazmımın gücüyle öne doğru itiliyor.

Aklımın başımda olduğu bir anda, etrafımıza sıçrattığımız su için şükrediyorum, yanağının güvertayı çizmesini önleyen kayganlaştırıcı için.

İçindeki son tohumumu da bırakıp Prue'yla ilgileniyorum.

"Sen iyi bir kız oldun, Prue." Belini sıkıca kavrarken, yavaşça poposunu bıraktım, başının yanına koydum ve bileklerindeki düğümü çözmek için hareket ettim. "Sikimi çok iyi aldın."

"Gerçekten mi?"

"Evet, gerçekten."

Onu dikkatle izliyorum. Nabızı çoktan atması gerekirken atmıyor.

hoşuma gitmedi.

Bundan hoşlanmadım.

"Prue?"

"I..." Kıçı kıvranıyor. önceki gibi değil. Alaycı bir şekilde değil, *şimdi sik beni* tarzında. Endişeli. "Gitmem gerek."

Yaptıklarımızdan pişmanlık duyuyor.

Buna izin veremem. Hoşuna gitmişti. ifadesi, inlemeleri, küçük yalvarışları bunu söylüyordu.

Biz hatalı değiliz. Birlikte yaptığımız şey yanlış değildi. Tek seferlik bir şey de değildi.

Onun ruhunu karartan çekingenliklerin bugünümüzde yeri yoktur. Geleceğimizde.

Onu korumam burada başlıyor.

"Hayır, yapamazsın." Sırtını güverteye yaslayana ve dizleri göğüslerine yapışana kadar onu iterek içinden çıkıyorum.

Bakışlarında saf bir masumiyet var, farlara yakalanmış küçük bir geyik gibi.

"Hiçbir yere gitmiyorsun." Ağzımı onun pembe, şişmiş amına doğru indiriyorum. "Çünkü seninle işim bitmeye yakın bile değil."

ALTINCI BÖLÜM

Prue

I Eğer boynumda inci olsaydı, *bu* an, ondan bu sözleri duyduğum an, onları tutacağım an olurdu.

Ama ben bilmiyorum. Boynumun etrafında, yanık izinin başlangıcı gibi bir his var. Ve buna tutunamıyorum.

Theo aşırı güç ya da baş edemeyeceğim bir şey kullanmamıştı. Beni boğduğunda bayılmadım. Bekâretimi alırken bencil davranmamıştı.

Sert davrandığı inkâr edilemezdi; sikinin her darbesi, bikinimin altından her çekişi acı vermeyi amaçlıyordu. Bizi bana zarar verebileceği sınıra taşımaya niyetliydi ama asla geçmedi.

Ve ben bunu istedim. Bana bunları yapmasını istedim.

Theo'nun bana yaşattığı iki orgazm sayesinde tam olarak istediğim şeyi ve daha fazlasını elde etmiştim. Çok daha fazlasını.

Ta ki geçmişim devreye girip bekâretimi kocama saklamam gerektiğini hatırlatana kadar. Kesinlikle havamı kesmekten zevk alan bir yabancıya değil.

Bunun onun için ne kadar adaletsiz olduğunun farkındayım. Bana da. Orgazm sonrası mutluluk içinde yüzüyor olmalıydım. Yine de bundan kurtulamıyorum.

Kırıldım mı?

Lanet olsun. Geçmişimi geride bıraktığımı düşünerek kendimi kandırdım. ABD'nin en liberal şehirlerinden birinde yaşamamın cinselliğimi serbest bırakmama yardımcı olmasını çok diledim.

Biraz da öyle. Yatağında, yalnızken. Ve bu pek sayılmaz. Theo ile aynı özgürlüğü hissetmek istiyorum. İsteyerek sunduğum şeyi alması yanlış değil. Yalvardığım şeyi. Ama suçlu vicdanım rızayı ya da ihtiyaçları umursamıyor. Suçluluk duygusunun üstesinden geldim. Karışık biriyim. Kendimi kaybettim. Bir saat önceki kadın değilim ve bu beni üzüyor.

Buradan gitmeliyim, onu terk etmeliyim. Daireme gitmeli, düşüncelerimi kendi başıma toplamalı ve orada ne bulacağıma bakmalıyım. Umarım, kendimi affederim. Onun için yenilenmiş bir arzu.

Ama önce kalkmam gerek.

Ellerimi güvertede düzleştirip başımı bir santim havaya kaldırıyorum.

"Dedim ki..." Theo kalçalarımın tutarak beni kendine doğru çekiyor. Pazuları bu çabayla esniyor ve kollarındaki muhteşem damarları ortaya çıkarıyor. "Seninle işim bitmedi. Benim iyi küçük kızım olmaya devam edeceksin ve ben seni yerken burada uzanacaksın."

"Theo, bu gecelik benden bu kadar. I-"

Theo'nun ağzı klitorisime direncim hızlı ve ani bir şekilde ölüyor. Zevkle inlediğimde Theo'nun dudakları çırpınan tümseğime daha sert bastırıyor. Sertçe emiyor, dişleri tenime sürtünüyor, dili klitorisimi okşuyor.

"Tanrım," diye bağıyorum.

Tanrı'nın adını haykırmak kafirlik gibi görünüyor. Ama yine de Theo'yu o yarattı. Onu benim zevkim için yoluma koydu. Onu yeni komşum olması için yarattı. Son derece uğursuz komşum. Benim için açlık çeken.

Bu, biz, biz uyuyoruz. Birlikte iyiyiz. Bunun doğru olduğuna inanmam gerek.

Ellerim saçlarına gömülüyor, çekiştiriyor, çekiştiriyor, beni yutan adama daha fazlası için yalvarıyor. "Lütfen durma. Evet. Aynen böyle... aynen böyle."

"Ellerini dizlerinin üzerinde tut." Theo'nun sesi bir kırbaç gibi ve talebini yerine getirmek için acele ediyorum.

"Aferin kızıma." Acıyan, kullanılmış deliğimi iki parmağıyla mızraklıyor, dilini klitorisimin üzerinde düzleştirirken onları içimde kancalıyor. Aşırı hassaslaşmış yumruyu kucaklıyor, her baygın yalama arasında konuşuyor. "Mükemmel küçük amının benim için açılmasını istiyorum. İçini dışını her yerini görmek istiyorum."

"Evet, Theo. Her şeyi yaparım." Gözlerim kapanıyor, bedenim ona teslim oluyor. "Bana bak," diyor.

Ve yapıyorum. Dünya etrafımızda yıkılabilir ve ben kaçmak ya da saklanmaya çalışmak yerine Theo'nun bana söylediği şeyi yapmaya devam edeceğim.

"Yanılmıyoruz." Theo pürüzsüz, sıcak dilini üzerimde gezdiriyor. Parmaklarını içime soktuğu hızlı ritmin aksine acı verecek kadar yavaş davranıyor. "Söyle."

Uğursuz dokunuşuyla, parmaklarının her darbesiyle direncimi kaybediyorum. Acımasızca içime giriyor, dokunuşu beni şiddetle uçurumun kenarına itmek içindi.

Sonra şehvet bulutlarının arasından bir parça berraklık sızıyor. Saçlarını kavrayışım azalıyor, nefesim bir iç çekişle beni terk ediyor.

"Theo, yapmamalıyız-"

Keskin, acımasız dişler popomun kalçamla birleştiği kıvrıma batıyor.

"Biz. Değiliz. Yanılmıyoruz."

Seks yapmamız yanlış değil. Demek istediği bu. Theo beni vücudum için istiyor ve ben de bir bakıma onu vücudum için kullanıyorum. Yaptığımız şey çok cinsel. Hiç bana göre değil.

Ama ondan daha fazlasına ihtiyacım var.

Artık neye ihtiyacım olduğundan emin değilim.

"Değiliz ama bu yanlış." Gözlerimden yaşlar süzülüyor, bu kadar azgın olduğum için kendimden nefret ediyorum. Arzularımın benim için direksiyona geçmesine nasıl izin verdiğim için.

Fiziksel çekiciliği duygusal bir bağla karıştırdığım için nefret ediyorum. Bu imkansız. Onu tanımıyorum. Derisinin altındaki adamdan hoşlanmam mümkün değil. Onu güzel bir kabuk olarak gördüm ve Tanrım, onu gerçekten kullandım.

"Hayır," diye gürler.

"Lütfen, hayır." Kendimi itiyorum. Bir kez daha beni yerimde sabit tutuyor, kendimi onun yaldızlı hedonizm kafesinden ayırmama izin vermiyor. "Bu doğru değil. Bunu yapmamalıyız-"

"Bu bir *durak* mı?"

Soru içime işledi. Paniğimi bastırıyor. Suçluluk duygumu boğuyor.

Durmak istemiyorum.

Ama ben ona bir amaç için bir araçmış gibi davranıyorum. Sanki eti, kemiği ve kasları bu dünyaya ben onlarla istediğimi yapabileyim diye gelmiş gibi. Bu onun için adil değil. En azından bunun farkında olmalı.

"Seni kullanıyorum," diye fısıldıyorum.

Kalın bir kaşını kaldırıyor. "Hala bir *durak* değil."

"Hayır."

"O zaman kapa çeneni, Prue." Su ve benim uyarılmam onun dolgun dudaklarını parlatıyor. Ben de öyle. Başka seçeneğim yok, gerçekten.

"Bir ileri bir geri gitmeyi bırakın. Bunun ne kadar *doğru* olduğunu inkâr etmeyi bırak. Kafanı kurcalayan her neyse, yanlış olan da o." Bakışları düpedüz vahşi. "Ben seninle olmak istiyorum. Sen de benimle olmak istiyorsun. Ve *ben*, başka hiç kimse aksini söyleyene kadar burada iyi bir kız gibi yatacak ve bunu kabul edeceksin. Biz. Biz. Anlaşıldı mı?"

Ondan kaçmak geçerli bir seçenek olmaktan çıkıyor. Ben ona boyun eğiyorum, o da benim fantezilerimi gerçekleştiriyor. Mücadelemini kaybediyorum, ona boyun eğiyorum.

Sadece bu gece için.

"Yanılmıyoruz," diye törpülüyorum ve beni daha şehvetli emme, ısırma, klitorisimi yalayarak ödüllendiriyor.

"Seni becermeme izin vermek *asla* yanlış olmaz." Gece gibi karanlık gözler onu yalanlamam için bana meydan okuyor. "Söyle."

"Sana izin vermek..."

Başını kaldırıp amıma iki kez sertçe vuruyor. Su sıçırıyor ve acıyor. Çok iyi acıyor.

Haykırıyorum, sonra yaralı bölgeye ağzını açarak bir öpücük kondurduğunda inliyorum.

Ellerim yine saçlarında, onun için çaresizim.

"Becer beni..."

Theo elini göbeğime, göğüslerimin arasına uzatıyor, başı amıma gömülüken meme ucumu yoğuruyor ve işkence ediyor. Dili sağa sola o kadar hızlı dönüyor ve hareket ediyor ki aşırı uyarılmaktan çıldırıyorum.

"Yanlış değil," diye nefes alıyorum üçüncü bir orgazmın birikimi beni yok etmekle tehdit ederken. "Yanlış değil. Çok yanlış değil."

"Sonunda bir yerlere varıyoruz."

Amcığma yaptığı acımasız zevk saldırısını durduruyor ve parmaklarını büzüğüme indiriyor.

"Hayır," diye yalvarıyorum sesimle, gözlerimle, her şeyimle. Bu özel bir delik. Kötü bir delik. "Oraya değil."

"Evet, işte," diye meydan okuyor. "Ellerimi, dilimi, lanet olası sikimi istediğim her yere koyacağım."

Dur demek onu uzaklaştıracak. Yasak deliğimden parmağını çekmesini sağlayacak. Yine de, başparmağı ağzımı kapladığında, birazcık içeri ittiğinde, boşalmamak için elimden gelen her şeyi yapıyorum.

Onun adını haykırıyorum. Kalçalarımı güverteden taşan suya sürüyorum. Ve sonra, bana ne kadar iyi bir kız olduğumu söylemeye devam ederken, kış deliğime dokunuyor ve amımı yiyor, çözülüyorum.

"Çok güzel." Theo ağzındaki saldırıyı milyonlarca tüy kadar hafif öpücüğe dönüştürüyor. "Seni boşalırken izlemek çok mükemmel. Tamamen o anın içinde olman. Tamamen benimsin."

Onun bu konseptinden emin değilim ama tartışmıyorum. Tartışamayacak kadar doymuş, rahat ve uhrevi bir anın içindeyim.

Bakışlarımız uzanmış bedenimin üzerinde kilitleniyor. Theo için için yanıyor, ben ise gözlerimin süzgün ve bağısız görüldüğünü hayal ediyorum.

"İyi misin?" Usta elleri titreyen ellerimin üzerinde ve sessizce başını tutmaktan vazgeçmemi söylüyor.

Aynen yapıyorum, bacaklarımın sallanmasına ve yanlarıma düşmesine izin veriyorum. "Sanırım öyle."

"Öyle mi düşünüyorsun?" Eğik başıyla uyumlu bir ses tonu var.

"Evet." Dürüstlüğü seçiyorum çünkü yirmi altı yıl sonra ilk kez tamamen yabancı biriyle birlikte oluyorum. iznim var. Ya da en azından

En azından, kafam karıştı.

"Tamam." Theo, önünde yayıldığımı unutturan olgun sesini kullanıyor. "Bu konuda sana nasıl yardımcı olabilirim?"

Ona verecek bir cevabım yok. Bir cevap düşünecek zamanım da yok.

Bir komşunun geldiğini haber veren asansörlerin tanıdık sesi etrafımızdaki sessizliği deliyor ve beni gerçekliğe geri döndürüyor.

"Hiçbir şey."

Bikininin bir parçası hiçbir yerde olmadığından ve diğerini giymem sonsuza kadar süreceğinden, onları giymekten vazgeçiyorum. Kendimi Theo'nun gevşemiş tutuşundan kurtarıyorum ve yerde kayarak bornozumu bıraktığım havuz yatağına doğru ilerliyorum.

"Prue-" diye başlıyor, bornozu çıplak bedenime sardığımda baskın uyarısı hiç de hoşuna gitmiyor.

"Şortunu yukarı çekmelisin."

İyi olan her şeyin lütfuyla, o yapar.

Havuz alanına açılan cam kapı tam zamanında açıldı.

"Merhaba, Prue," dördüncü kattan Rhonda beni selamlıyor.

"Hey, Rhonda." Bornozu daha sıkı .

Ayrıca Theo'nun Rhonda'nın dikkatinin üzerimde olmasından yararlanarak bikiniyi ceplerine sokması için dua ediyorum.

"Ve sen...?" diye soruyor, akçaagaç gözlerini suyun içindeki yabancı adama dikerek.

Theo arkasını döndü. Profilinden gülümsemediğini görüyorum. Yüz ifadesi düz. Kibar.

"Theo. Yeni komşu."

İkimize de söylememesi gözümünden kaçmıyor. Ve ona kat numarasını söylememesi.

Bornozumun altında çıplakken bunu düşünecek zamanım yok. Theo'yla seks yapmamız hakkındaki sohbetimize devam etmek de istemiyorum. Utanç ve öz farkındalık bedenimi sarıyor ve kendimi toparlamam gerekiyor. Tek başıma.

Theo'ya söylemeyi planladığım şey de buydu.

Ama artık buna mecbur değilim. Gitmekte özgürüm. Bu geceyi kendi başıma düşünmek için.

Ne istediğime tek başıma karar vermek.

"Binaya hoş geldiniz." Ona gülümsüyor, çünkü nasıl gülümsemesin ki?

O muhteşem.

Gerçekten

öyle.

"Sen de," diyor ona, sonra gözlerini benimkilere diyor. Yine kalmamı talep ediyor.

"Peki o zaman." Titreyen ayaklarımın üzerinde yürümeye başlıyorum, duraklıyorum, yeniden toparlanıyorum ve kaslarımı çelikleştiriyorum. Kapıya doğru yöneldiğimde, yürüyüşüm neredeyse kendinden emin olarak geçebilir.

"Bu gecelik işim bitti."

"Prue, bekle," diyor Theo. Hâlâ otoriter, hâlâ emredici. Ama şimdi onun ulaşamayacağı bir yerdeyim.

Elimi sürgülü cam kapının üzerine koyarak onlara doğru dönüyorum. "İyi geceler, Rhonda."

Bekâretimi alan ve beni üç kez boşaltan adam kendini yukarı çekip havuzdan çıktı.

Zaman benim için ağır çekimde ilerliyor. Vücudunun üst kısmındaki su akıntıları beni büyülüyor. Kas çıkıntılarından beline doğru süzülüyor.

"Theo." Gülümsemeye zorladım.

Rhonda'nın yanında bu konuşmayı açamayacağıma ve zaten paniklediğime göre, onu tekrar bulmak için sessiz bir yemin ediyorum. Düşüncelerimi düzenledikten sonra.

Eğer adımı tekrar söylerse, merdiven boşluğundan duymuyorum. Ondan saklanarak hızla daireme iniyorum.

Keşke beni takip etmese ya da hangi dairede oturduğuma bakmasa.

Bunun benim kararım olmasını istiyorum. İçimdeyken beni istediği kadar itip kakabilir ve ben de bunu kabul ederim. Daha fazlası için yalvaracağım. Kendimi ona vermeye karar verirsem bana patronluk bile taslayabilir.

Kimi kandırıyorum ki?

Yaptığım *zaman*. Bir saniye önce değil.

Dairemin kapısını kapatıp arkamdan kilitliyorum ve beni anlaması için dua ediyorum. Bu akşamı sindirebilmem için bana bu gün ya da bu hafta izin vermesini istiyorum. Hazır olduğumda ona kendi başıma geleceğimi anlaması için.

Alnımı kapıya dayıyorum ve gözlerimi kapatıyorum.

Evet, kendimi kandırmıyorum. Birlikte yaşadıklarımızdan sonra, ona duyduğum hayranlıktan sonra, ona gideceğimden eminim.

Hazır olur olmaz.

YEDİNCİ BÖLÜM

Theo

MPrue'ya olan takıntım ona sahip olduğumdan beri en ufak bir azalma göstermedi.

Asla bir yuva kuracak biri olmadım. Hayatımı bir kadınla paylaşma ihtiyacı hissetmedim. Seks benim için seksten başka bir şey değildi. Bir ilişki anlamına gelmedi. Birlikte yaşlanıp ağarmak anlamına gelmedi.

Sadece seks.

Aşık olmak benim için hiçbir zaman söz konusu olmadı.

Yine de, kuralın her zaman bir istisnası vardır. Her zaman. Ve benim için, dün gece Prue'ya saldırdığımda, onu buldum.

Bu oydu.

Ondan sıkılacağıma dair en ufak bir endişem yoktu. Onu gördüğümünden beri, onu becermekten çok daha fazlasını istiyordum. Koruyucu içgüdülerim alevlendi. Kalbim onu korumak, üzüntüsünün her damlası akıp gidene kadar ona değer vermek ve ona tapmak için acıyordu.

Mantıksız. Delice.

Yüzde yüz gerçek.

Bana bakire olduğunu söylediğinde daha da yoğunlaşan bir saplantı.

Sikimi içine sokup kızlık zarını yırttığımda, sikimin üzerinde kasıldığında ve içine boşaldığımda, değişmiş bir adamdım. Prue Bishop'a olan hayranlığım bildiğim tek şeydi. O benim hücrelerime işlemişti. Sonsuza kadar orada kalacaktı.

O anda, başka kimsenin onun orgazmını sağlamasını istemediğime karar verdim. Tohumlarını rahmine dökmek için. Onu tek seferde kontrol etmek için. Orgazm olduğunda dudaklarından başka bir isim geçmeyecek. Başka hiçbir erkek ya da kadın onu tutmayacak ve verdiklerini almaya zorlamayacak.

Ben.

Sadece. Asla. Benim.

Bu yüzden gitmesine izin vermedim ve yüzüme gelmesini sağladım. Kaçmak istediğinde bile.

Özellikle de koşmak istediğinde.

Ona göstermek zorundaydım. Arzumun karşılık bulduğunu görmeli ve benimle evime gelmek için yalvarmalıydı. Ve hızlıca.

Çünkü kendini tutuyordu ve yaptıklarımızdan pişman olmak istiyordu.

Şüphe gözeneklerine yapıştığında konuşma şekli, onun bir tür dini geçmişten geldiğine inanmamı sağladı. Katolik okulundan mı yoksa aşırı katı ebeveynlere sahip olmaktan mı, emin olamıyordum. Ve buna dayanamadım.

O benimdi. Geçmiş ait olduğu yerde kalmalıydı. Geçmişte. Sonra o lanet Rhonda ve...

Her şey çok hızlı bitti. Onu kovalayamazdım, bu bir adım daha ileri gitmek olurdu. Bu kırılgan, değerli çiçek ruhsuz bir çekişle bahçeden koparılamazdı.

Onu rahat bırakacağım, yeni gerçekliğini fark etmesi için ihtiyaç duyduğu alanı sağlayacağım.

Hafta sonu için.

Ondan sonra, havuzda kaldığımız yerden devam edeceğim. O zamana kadar, burada dairemdeyim. Onu takip ediyorum.

Bu yaz Pazar sabahı şafak söktüğünden beri pencereden sokağa bakıyorum. Bekliyordum. İzliyordum. Pazar günleri her ne yapıyorsa onu yapmaya giden Prue'nun arabasını binadan çıkarken görmeyi bekliyorum.

Yapacak işleri olmalı. Ailesini ziyaret ediyordur belki? Bilmiyorum. Ama öğrenmek istiyorum.

İlk başta, dün yaptığım gibi merdiven boşluğundaki yerimden onu takip etmeyi düşündüm. Sonra lojistiği düşündüm. Tuvalet molası ne kadar süreceği ve onu nasıl kaçırabileceğim gibi.

Pencere kenarına tünemek daha iyi. Dizüstü bilgisayarımı kaldırırma doğru bırakıp yokluğumda kaçırabileceğim şeyleri kaydedebileceğim bir yer.

Görünüşe göre kullanmak zorunda kalmayacağım.

Penceremin önünde Prue'nun uzun at kuyruğunu görünce ciğerlerime hava doluyor. Bol, gri bir tişört ve siyah bir şort giymiş, hışım ile binadan çıkıyor. Koşarak güneye doğru gidiyor ve görüş alanımdan kayboluyor.

Onun yokluğunda önüme iki seçenek çıkıyor.

Birincisi, üzerimde zaten eşofmanlarım ve çoraplarım var. Bir tişört giyebilir, spor ayakkabılarımı giyebilir ve ona yetişmek için koşabilirim. Adımlarım daha uzun, kararlılığım daha güçlü. Onun yanına varmam on dakika bile sürmez.

Ve bu bir felaketle sonuçlanır.

Çok ateşli, çok hızlı yaklaşıyor olacaktım. Hafta sonu için onu rahat bırakacağıma dair kendime söz verdim. Yarın gece kapısını çalacağım ve ciddi bir konuşma yapmadan önce onu üç kez daha orgazm edeceğim. O zamana kadar mantıklı düşünecektir.

Onsuz bir dakika daha geçiremem. İkinci seçenek: Dairesine zorla girmek.

Gözlerimi açtığım andan beri sikim boxerımın içinde sert ve ağır.

Onun bikini takımının burada olması önemli değil. Dün gece çaldığım takım. Onunla *yattım*.

Bu sabah onunla da mastürbasyon yaptım. Altını koklarken üstünü sikime sürttüm. Klor kokusu Prue'nun misk gibi taze kokusunu neredeyse yok ediyordu ama tamamen değil. Burnuma ulaşmaya yetecek kadar kalmıştı. Beni onun amcıyla ziyafet çektiğim zamanlara geri götürmek için.

Ama ne kadar bağımlı olsam da tatmin olmadım.

Ona yakinken tekrar boşalmam gerekiyor. Bunu yapmaya zorlanıyorum. O eve dönmeden önce de elimi çabuk tutmalıyım.

Dolaptaki en üst tişört çıplak göğsüme atıldı. Beyaz ama gri ve yırtık da olabilirdi, yine de giyerdim. Ardından, ayakkabı raflarımda özenle düzenlediğim spor ayakkabılarımdan birini giyiyorum.

Son olarak, doğaçlama, geçici çalışma masamdan bir ataş çıkarıyorum.

Dairemden çıkıp merdivenleri çıkarken arzum elle tutulur bir şey. İhtiyacım olan son şey meraklı Rhonda'nın üçüncü katta durup ne yaptığımı merak etmesi. Merdivenler daha iyi. Hangi katta olduğumu gösteren bir işaret yok.

gideceksin. Rhonda'yla karşılaşırsam, tek yapmam gereken lobiye doğru koşmaya devam etmek.

Neyse ki yok. Prue'nun katındaki kapıyı itiyorum. Rahat, etkilenmemiş, buraya aitmişim gibi. Ama şovum boş koridorda boşa gidiyor. Dün gece çıktığını gördüğüm Prue'nun dairesine doğru ilerlerken burada kimse yoktu.

3D.

Burada yaşadığını gösteren bir tabela yok. *Hoş geldiniz* ya da *Home Sweet Home* kapı halısı.

Sadece 3D yazan bir tabela.

Basit. Klasik. Zarif. Onun gibi.

Şimdi de kilit.

Bu sabah internetin yardımıyla, iki küçük *tıklama* ve daha yüksek bir *tıklamadan* sonra onun dairesinin içindeydim. Bunu araştırmamalıyım. Burada da olmamalıyım.

Rahatsız olduysam ne olayım.

Prue'nun kapısı da gibi arkamdan usulca kapanıyor. Zamanım çok az olmasına rağmen, gözlerim ister istemez onun evinde dolaşüyor. Onu tanımak istiyorum. Hayır, istemek değil. İhtiyacım var.

Onun her santimine dokunmaktan ya da güzelliğine hayran olmaktan daha fazlası var. Amının kusursuz anatomisi ya da inlemelerinin büyüleyici çaresizliği sadece kısmen ilgimi çekiyor. Güzel gülümsemesi ya da yumuşak kıvrımları.

Ruhunu çırılçıplak soymaya kararlıyım ve bunu saplantı haline getirdim. Beyniyle sevişmek, onu inciten şeyleri kovalamak istiyorum. Bunu yapana kadar dinlenmeyeceğim.

Dairesinde bunların hiçbirisi yok.

Duvarlarda aile fotoğrafları ya da herhangi bir resim bulunmuyor. Oturma odasındaki sehpa, içinde üç yapay pembe zambak bulunan küçük bir toprak vazo duruyor. Yatağındaki çarşafların rengine benzer şekilde iki kanepenin rengi de sade yeşil.

Ondan boş olan bu yer bana cevap vermeyecek. Daha sonra verecek. Şimdilik, alabildiğimi alacağım.

Onun yaşam alanındayım ve bu benim için yeterli.

Kesinlikle sikim için yeterince iyi. Eşofmanımın içine giriyor, acı veren baskı hakkında bir şeyler yapmamı talep ediyor.

Yatak odasına ve banyosuna gidiyorum. Büyüklüğü ve küvetinin olmaması dışında benim dairemdekinin aynısı. Duvarlar beyaz ve gri granit karolardan oluşuyor ve gömme raflar havlularını ve bornozlarını barındırıyor. Tuvalet malzemelerinin geri kalanı koyu gri makyaj masasının çekmecelerinde düzenli bir şekilde duruyor.

Şampuanının kokusu beni anında etkiliyor. *Prue'nun* kokusu. Onun o sarhoş edici kokusu burnuma saldırıyor, kalbimin etrafında kıvrılıyor ve sıkıyor. Eşofmanımın üzerinden zonklayan ereksiyonumu yumruklayıp çekiştirdiğimde boğazımdan bir inilti kopuyor.

Bunu yapmamalıydım. Kokusuna yaparak onun güvenli alanını kirletmemeliyim.

Sakin olmalıyım. Muayene odasından geçen pek çok kadını taciz eden hasta eski patronumdan farklı davranmalıyım.

Ama bu herhangi bir kadın değil.

Vicdanım, onunla muhakeme ettiğimde bana boyun eğiyor. Rastgele birinin evine girmiyorum. Prue özel biri. O bana ait. Bunu dün belirledik.

Bu lanet olası bir anlaşma.

Sadece bu fikre alışması gerekiyor.

Ve bunu nasıl yapacağımı çok iyi biliyorum.

Aklıma bir çözüm geliyor. Onu bu yeni ilişkiye alıştırmak için evinin bir bölümünü işaretleyeceğim. Bunu saklayacağım ve o bunun farkında olmayacak ama beni hissedecek. Hissetmek zorunda.

Düşünün cam kapısını itip açıyorum ve içeri giriyorum. Kokusu burada çok daha belirgin. Kısa bir an için tedirgin oldum. Benimle birlikte olduktan sonra kendini yıkadı. Beni üzerinden yıkadı.

Dişlerim gıcırıyor ve küfrediyorum.

Tabii ki yapmak zorundaydı. Ben de yaptım. Ayrıca bir kadın doğum uzmanı olarak İYE'nin şaka olmadığını bilmeliydim.

Çenem gevşiyor ama onun için daha az çaresiz değilim. Buraya gelme sebebim onu ciğerlerime çekmek değil. Onu *hissetmeliyim*.

Sepetini aramak için arkamı döndüm. Banyonun köşesine yerleştirilmiş, yarısı dolu. Oraya doğru yürüyorum, ince pamuklu külotundan beyaz bir çift koparıyorum.

"Prue," diye fısıldıyorum, burnumu onun iç çamaşırlarıyla boğuyorum.

Amının kokusu ağzımı sulandırıyor. kaslar sanki içine girmeye hazırlanıyormuş gibi geriliyor. Prue'nun külotunun ağ kısmı ağzıma gelene kadar buruşuk giysiyi elimde çeviriyorum. Sonra dilimi çıkarıp amının kurumuş tatlı sularını yalıyorum.

"Siktir, bebeğim, tadın çok güzel," diyorum boş odaya, onu ikinci kez tadararak. "Çok güzel."

Aletimin şişmiş tepesinden bir damla prekum sızıyor. Orgazmımı uzun süre tutmamın imkanı yok, bu da benim lehime. I

Prue'nun koşu rutinini henüz ezberlemedim ve ne zaman burada olacağı belli değil.

Duşa geri döndüğümde eşofmanımı ve külotumu dizlerime kadar indiriyorum. Külotunu şaftımın dibine, kan akışını kesmeden geçici bir horoz halkası olarak bağlıyorum.

Şu anda acı verici bir şekilde zorlanan aletimin daha da sertleşmesine ihtiyacım yok. Ona ihtiyacım var. Üzerimde. Etrafımda. Beni sağarak kurutmasına.

Duş bölmesinden şampuanını alıyorum, sağ elime bir doz sıkıyorum ve sol elimi duvara dayıyorum. Külotu ve şampuanı üzerindeyken sikime baktığımda, ciğerlerimden bir zevk iniltisi daha yükseliyor.

Onun mahremiyetini ihlal etmenin verdiği mide bulandırıcı his kendimden nefret etmeme neden olmuyor. Görünüşe göre, lanet bir Viagra'dan daha iyi çalışıyor.

Hiç vakit kaybetmeden, onu düşünürken sikimi pompalıyorum. Prue'nun koşudan sonra dairesine girişini hayal ediyorum. Terli vücudunu, koşudan sonra soğurken kabaran göğüslerini.

Her yeri dokunulamayacak kadar sıcaktı. Ter damlaları boynundan ve omuzlarından aşağı yuvarlanıyor, benim tarafımdan işaretlenmiş kısımlarından kayıyordu.

O tuzlu küçük boncuklar aşağı kayıyor, göğüslerinin arasındaki boşluktan aşağı damlıyor. Tam olarak yalamak, emmek ve sikimi koymak için çaresiz olduğum yer.

Muhteşem yelesini at kuyruğundan kurtarır, spor ayakkabılarını çıkarır. Kıyafetlerini sepete atıyor. Muhteşem, çıplak vücudu narin ayaklarının üzerinde duşa giriyor.

Zihnimden hızla geçen görüntüler beni kontrolsüz bir şekilde vahşileştiriyor.

Elim daha hızlı vuruyor, acı veren ereksiyonu daha sıkı kavırıyor. Taşaklarım neredeyse karnıma kadar geldi. İnlemeleri ve homurtuları durdurmaktan acizim.

benden çıkıyor.

Onu hayal ediyorum, lanet olsun onu *görüyorum*, benim olduğum yerde, duş başlığının altında duruyor. Erken yaz güneşinde dışarıda koştuktan sonra suyu soğuk açıyor. Meme uçları, üzerlerinden pembe ve ısırılabilir soğuk damlalar geçerken büzüşüyor.

Onu istiyorum.

Sonra...

Tanrım, çok yaklaştım.

Sonra saçını yıkıyor, ayak parmaklarını oynatıyor. Bunun sıradan bir gün, bunun da sıradan bir duş olduğunu düşünüyor.

Ama bugün sıradan bir gün olmayacak.

Bugün ilerleyen saatlerde, sevgili Prue'mun ayakları duşun zeminine değdiğinde, sadece fayanslara basmayacaklar.

O da benim dölleri

basacak. Onunla bir ol.

Tohumumun üzerindeki ayağı, doruğa ulaşmak için ihtiyacım olan son görüntü. Adını homurdanıyorum, aletim nabız gibi atıyor ve duş zeminini işaretlemek için sıcak meni fişkirtiyor.

Nefesimi tutmaya çalışırken, yaptığım pisliğe bakıyorum. Dölüm beyaz fayanslara karışıyor, neye bakacağını bilmeyenler için görünmez oluyor.

Mükemmel.

Dudaklarım kıvrılıyor, memnuniyetim hissediliyor.

Hâlâ Prue'nun külotuna sarınmış halde kendimi içeri sokuyorum. Arkama bakmadan, onun dairesinden çıkıyorum.

Benim Prue'nun dairesi.

SEKİZİNCİ BÖLÜM

Prue

TAnahtarı içine soktuğumda kilit beni her zamanki klik sesiyle karşılamıyor.

"Bu da ne böyle?" Kaşlarım çatıldı.

Kapının koluna basıp kendimi kilitli olmayan dairemde içeri belli belirsiz bırakıyorum. Kısık gözlerle evim dediğim küçük alanı tarıyorum. Köşelerde hiçbir gölge yok, banyodan ya da yatak odamdan gelen gıcırta sesleri yok.

Ama davetsiz bir misafiri duyamamam, orada olmadıkları anlamına gelmez. İşte yine o paranoyak duygu.

Neyim var benim?

Komşulardan birine şüpheli bir şey duyup duymadıklarını sormayı düşünmeye başlamadan önce kapıyı arkamdan kapatıp kilitliyorum.

On sekizimde yetimhaneden ayrıldığımdan beri işleyen bir yetişkinim. Bir yandan garsonluk yaparken bir yandan da doktor asistanı olmak için çalıştım ve öğrenci kredilerimi tek başıma geri ödedim.

Birinin bana histerik küçük bir fareymişim gibi bakması için bir sebep vermeden önce gerçekten ve tamamen lanetleneceğim. Yatağının altındaki var olmayan canavarlardan korkan bir kız.

Neredeyse yabancılar. Güvenliğimin tehlikede olduğunu hissettiğimde onların fikirlerini önemsememeliyim. Ama umursuyorum.

İnsanların fikirleri önemlidir. İşim, bankada biriktirdiğim para, bu daire ve onurum dışında pek bir şeyim yok. Bunların hiçbirini hayal kurduğum için kaybetmiyorum.

Özellikle de birisi dedikodu yaparsa ve bu dedikodu Theo'ya ulaşırsa. Çünkü karşılaşmamızdan beri bedenim ve kalbim sakinleşmedi. Bana nasıl dokunduğu, bekaretimi nasıl aldığı aklımdan çıkmıyor. Ona söylemem gereken onca şey.

Korkak olduğumu düşünüyorsa duymak istemeyeceği şeyler. Çünkü tereddütlerime rağmen ona ne kadar güçlü bir kadın olduğumu gösterdim.

Genelde korkan biri olmadığımı açıklayarak bunu mahvetmek istemiyorum. Başka bir şey söylemek istiyorum.

Çenemi dik tutarak dik dururken ona seksimizin benim için seksten daha fazlası olduğunu söylemek istiyorum.

Koşarken zihnim açıldı ve bunu, *bizi* düşündüm. Artık onu kullanmak istemiyorum. Bunun ciddi olmasını istiyorum. İşte bu yüzden, hayır, kimseden yardım istemeye başlamayacağım.

Muhtemelen buraya kimse girmemiştir. Geçmişte kapıyı arkamdan kilitlemeyi ilk kez unutmuyorum. Bazı günler unutuyorum.

Ve dünden beri dikkatim dağınık. Son derece dikkatim dağınık.

Theo'nun çıplak tenime dokunduğu, küfürler fısıldadığı görüntüler kafamın içinde tekrar tekrar oynuyor.

Beni boğmasını ve bundan ne kadar hoşlandığımı.

Kalçalarımın arasındaki acı sürekli onu hatırlatıyor. Onun kalın, ağır sikinin içime girip beni açmasını. Theo beni kocaman gövdesine uydurmak için gerdi, bekaretimi aldı ve onun yerine anılarını orada bıraktı.

Sonra gözlerindeki sıcak ve soğuk karışımı da vardı. Vücudumdaki ustaca manevraları. Boşalmam onun için ne kadar önemliydi.

Uzun bir nefes çekiyorum, giderek hızlanan nabzımı yavaşlatıyorum. Evet, dikkatim dağıldı. Tamamen dikkatim dağıldı.

Anahtarlarımı kapının yanındaki masaya fırlatırken son endişelerimden de sıyrılıyorum. Birinin *beni* takip etmesinden ziyade kilitlemeyi unutmuş olmam daha muhtemel, hiç kimse. Tam kırk beş dakika boyunca koştum. Burada kimse yok.

Yine de... içimde küçük bir parça hâlâ bunun o kadar da uzak bir ihtimal olmadığını söylüyor.

Ayakkabılarımı olabildiğince sessizce çıkarıp parmak uçlarımda mutfağıma doğru ilerliyorum. En büyük, en acımasız bıçakları sakladığım çekmece -her şeyden çok koruma amaçlı- açtığımda tıkırdamıyor. Parmaklarımı en üstteki bıçağın, eti kesebilen on dört inçlik satırın sapına doluyorum.

Elimdeyken kendimi daha güvende hissederek yatak odama bakıyorum.

Kalbim hızla çarpıyor ve kafesinde feryat ediyor. Kafamda kurguladığım bu senaryo bir anda gerçek oluyor.

Bir şey, sonra diğeri ve... Boş.

Banyomun içini kontrol edene kadar rahatlamıyorum. Alnımda yeni bir ter tabakası oluşuyor ve gözlerime damlıyor. Gözlerimi kırpıştırarak onları uzaklaştırıyorum, ani bir hareket yapmaya cesaret edemiyorum.

Dairenin tam ve mutlak sessizliğinde kendime sürekli şunu söylüyorum,
Burada kimse yok, hayal . Burada kimse yok, sen hayal ediyorsun.

Banyomun boş olduğunu görür görmez telefonum çalmaya başladı.

Sürprizden dolayı

bağırıyorum. Hayır, bu bir

yalan. . Avazım çıktığı

kadar bağırıyorum.

Aptal, Prue. Sen bir aptalsın.

Tek elimle şortumun cebindeki fermuarı açıyorum ama telefonuma uzanacak vaktim yok.

Yerdeki gürültülü ayak sesleri daireme ve kapı itilerek açılıyor.

"Prue?" Yan komşum Florence nefes nefese oturma odamda beliriyor. "Ne oldu? Ateş nerede?"

Utançtan kaçınmak hakkında konuşun.

Damarlarımda tonlarca adrenalin dolaşıyor. O kadar ki ellerim hareket etse de ağzım ağırlaşıyor.

O bana bakıyor; ben de ona. Hiçbir şey söylemediğimde, gözleri benim tuhaf olabilecek ifademden bıçak tutan elime kayıyor. Ve bir adım geri çekildi.

"İyi görünüyorsun, o yüzden ben... Yola çıkıyorum..." Aramıza daha fazla mesafe girdi. Koyu ten rengi daha da soluyor. "Tamam mı?"

Ateş et. Bir şey söylemek zorundayım. İnsanların benim aklımı kaçırdığımı söylemesine izin veremem.

"Florence."

Ben parmaklarımı açarken telefon elimde çalmaya devam ediyor. Bıçak bir *şangırtı* ve *gümbürtüyle* banyonun zeminine düşüyor.

Başımı ona doğru çevirmiyorum. "Ben iyiyim. Hiçbir şey olmadı. Ve... kimseye zarar vermeyecektim."

Komşum yutkunuyor ve başını sallıyor.

"Evet, biliyorum. Sen iyi bir insansın, Prue. Ben şurada olacağım," -yaşlı kadın başparmağını oturduğu yerin sol tarafına doğru salladı- "geçen haftaki *The Bachelor*'ı izliyor olacağım. Senin için de uygunsa?"

Oh, Tanrım. Sanki onu avlayacak ve vücut parçalarını Dahmer tarzı buzdolabıma tıkacakmışım gibi benden izin istiyor. Ona bir tür seri katil olmadığımı anlatmaya çalışmak tam tersi bir etki yaratacaktır, bundan eminim.

Bunun yerine ona en içten gülümsememi veriyorum. "Elbette. Beni kontrol ettiğin için teşekkür ederim."

"Her zaman." Florence iki büklüm olur, mümkün olduğunca göze çarpmayan bir koşu yapar ve kapıyı arkasından çarpar.

"Ugh," diye inliyorum, başım yere eğiliyor.

Yüzündeki ifadeye bakılırsa, Florence'ın bu komşuyu kurtarma operasyonlarından bir daha olmayacak. Başlangıçta cesurca davrandı, yetmişli yaşlarında, doksan kilodan fazla olmayan bir kadın beni kurtarmaya geldi.

Artık bu dengesiz komşunun evine gelmeyecek.

Oh, pekala. oldu. Haber bir şekilde ona ulaşırsa diye Theo ile ben ilgilenirim.

Ama bir şey yapmadan önce duş almam gerekiyor. Terim çoktan kurumuş ve nemli giysilerim vücuduma yapışmış. Bıçağı alıp mutfaktaki lavaboya bırakıyorum, dairemi kilitliyorum, klimayı açıyorum ve banyoya dönüyorum.

Saç bandımı çıkarıp makyaj masasının üzerine atıyorum. Sırada tişörtüm ve spor sutyenim var, ikisi de sepete gidiyor. Parmaklarımı şortumun bel bandına doluyorum, cebimde fazladan bir ağırlık hissettiğimde onları da çıkarmak üzereyim.

Telefonum. Bu da bana bu kargaşaya neyin sebep olduğunu hatırlattı. Biri beni aradı.

Banyomda yarı çıplak, telefonun kilidini açtım. Beni arayan numara tanımadığım bir numara ve Los Angeles bölgesinden de değil.

Arayanın Theo olabileceği fikri midemi bulandırdı. Hafta sonu hiç satış çağrısı almadım ve Michelle pazar günleri telefonunu kapatıyor.

Theo olmalı. Olmak zorunda.

Yüzümde beliren gülümseme gerçekten uzun sahip olduğum gülümsemeye hiç benzemiyor. Heyecandan mırıldanabilirim. Yanlış bir şey söyleyebilirim.

Ama aramalarına cevap vermeyeceğim. Bir şekilde numaramı bulmak için çaba sarf etmek benim onu sevdiğim kadar o da beni seviyor demektir.

Demek ki dün onun için de anlamsız bir sikişten fazlasıydı. Sahipleniciliği geçici bir duygu değildi. O beni istiyor.

Dışlerimi alt dudağımda kenetleyerek yüksek sesle iç çekiyorum.

Dışarıdan bakan biri için gülünç bir görüntü olduğuma eminim. Banyosunda duran bir kadın, saçları dağınık, göğüsleri dışarıda ve omuzları bekaretini alan ve ona çok daha fazlasını veren vahşi bir adam tarafından işaretlenmiş. Bu yetmezmiş gibi bir de telefonuma özlemle bakıyorum.

Mecazi yabancıнын canı cehenneme.

Mutluyum. Saf ve mutlu. Ya da mutlu bir . Her neyse.

Parmaklarım ekranda uçuşuyor, cevapsız aramayı çeviriyorum.

Çalarken küçük banyoyu bir ileri bir geri adımlıyorum.

"Alo?" Theo'ya ait olmayan hırıltılı bir ses cevap verir. "Prue? Prue Bishop?"

Şüphe, bir saniye önce heyecanın bulunduğu omurgamdan yukarı doğru süzülüyor. "Um...kim soruyor?"

"Zeke Peterson. Onun babası." Dünyam başıma yıkılırken o boğazını temizliyor. "Ya da daha doğrusu, *senin* baban."

DOKUZUNCU BÖLÜM

Prue

"E ?" Dümdüz önüme bakarak mırıldanıyorum. Gördüğüm tek şey hiçbir şey. "Sen babamı tanımıyorsun. Kimse babamın kim olduğunu bilmiyor.

öyle."

Yetimhanede geçirdiğim yıllar boyunca evdeki anneleri sürekli rahatsız eder, ailemin kim olduğunu bulmama yardım etmelerini isterdim.

Hiçbir fikirleri olmadığını söylediklerinde ve isim ya da sosyal güvenlik numarası olmadan ön merdivenlere bırakıldığımda, bir dedektif tutabilmek için çalışmaya başladım. Sekiz yaşındayken. Komşuların köpeklerini gezdirdim, mahalledeki çocuklara bakıcılık yaptım. Elimden ne gelirse.

Birkaç yıl sonra param oldu. Ruth bir dedektifle buluşmam için bana eşlik etti, ancak daha fazla hayal kırıklığıyla karşılaştım. Elinde DNA'mdan başka bir şey olmayan dedektif, polis departmanındaki bağlantılarının sistemde benimkiyle eşleşen kimse olmadığını söylemesi üzerine araştırmasını eli boş bitirdi.

Bu adam babam olduğundan nasıl bu kadar emin olabiliyor?

Ve neden şimdi? "Biliyorum. Ben o olduğum için," diyor düz bir tonda.

Aksanını, herhangi bir şeyi okumaya çalışıyorum ama hiçbir şey dikkatimi çekmiyor. "Annen geçen hafta bana senden bahsetti. Salina West, kız-şimdi kadınla sikiştin... Bunu duymak istemezsin."

Yanılıyor. Duymak istiyorum. Her şeyi duymak istiyorum. Mirasımla ilgili her kelimeyi içmek istiyorum. Ailemin kim olduğunu. Büyükannem, büyükbabam, amcalarım, teyzelerim. Düzüşmeleri hakkında bile. Bu noktada en ufak bir seçiciliğim yok.

Kafamda sayısız soru aynı anda dolup taşıyor. Biri diğerinin üzerine devriliyor, her biri altındakini boğuyor. Beni olduğum yerde donup bırakıyorlar, ağzım açık kalıyor. Kulaklarım, kendisine babam diyen bu kişinin gönüllü olarak söyleyebileceği herhangi bir detayı yakalamak için dikiliyor.

"Birlikteydik diyelim. Sonra bir gün Salina bizi terk etti." Zeke'in -ona hâlâ babam demiyorum- sesi teslim olmuş ya da üzgün çıkmıyor. Bana sadece gerçekleri anlatıyor. "Arizona'daki küçük kasabamızda böyle şeyler olur. Bazı insanlar daha büyük bir hayat ister, anlıyor musun? Ortadan kaybolurlar."

Var. Sayılır. Seçtiğim yolu seçmemin nedeni geçmişini unutarak kendi geçimimi sağlamak istememdi. Ama hepimiz farklı insanlarız, kendi amaçlarımız için yeni başlangıçlar arıyoruz.

Annem de kendisi için aynısını isteyebilirdi.

Telefondan başımı salladığımı göremediğini fark edince "Evet" diyorum.

"Her neyse, o ortadan kayboldu ve ben hayatıma devam ettim. Evlendim. Çocuklarım oldu. Yetişkin şeyleri."

Konuşma uzadıkça, müstakbel babamla konuşurken soyunmuş halimin daha çok farkına varıyorum. Telefonu bir kenara bırakıp üstümü silkerek duvara yaslanıyorum ve bayılmamak için yere doğru kayıyorum.

"Nasıl... Ne oldu?" Kaşlarımın arasındaki boşluğa masaj yapıyorum. "Onu ve beni nasıl buldun?"

"Annen iki hafta önce yerel bir barda ortaya çıktı." Arka planda bir arabanın geçtiğini duyuyorum, ardından Zeke içkisini yudumluyor. "Ve alkol onu konuşturdu."

Barda buluşmalarıyla ilgili yorumunu görmezden geliyorum, sanki onunla alay ediyormuş gibi geliyor. Onun yerine, verandada oturduğunu hayal ediyorum. Ergen çocukları odalarında. Karısı fırında bir şeyler pişiriyor.

Aile hayatı.

Sahip olabileceğim hayat.

"Bir bebeği olduğunu söyledi. Benimkini. Yirmi altı yıl önce. Seni sakladığını, bir yetimhaneye bıraktığını ve ortadan kaybolduğunu söyledi. Nerede olduğunu söylemedi."

Tarihler uyuşuyor. Eyalet, yetimhanemin olduğu yerle eşleşiyor.

Bu adam benim için yapbozu bir araya getiriyor ve inanılmaz derecede gerçekçi hissettiren bir resim yaratıyor.

"Peki ya o?" Üzüntü heyecanımı gölgeliyor. "Benim kim olduğumu nereden biliyordu? O da beni arayacak mı?"

"Üzgünüm evlat, Sali'nin yapacağını sanmıyorum," diye sempati belirtisi göstermeden mırıldanıyor. "Teselli olacaksa, bir süre ilgilendi. Bir ya da iki ay sonra yetimhanenin ofisine girdi ve sana ne isim verdiklerini gördü. Dedektif arkadaşım seni böyle buldu. Benim başarılı, zeki kızım." İyi ki oturuyorum, yoksa yere yığılırdım. Yeni öğrendiğim bilgi üzerime bir ton tuğla gibi çöküyor, darbe üstüne darbe

Üfle.

Annem bir keresinde beni aramıştı. Bir kere. Beni istemedi, tıpkı diğer evlat edinen ve koruyucu ailelerin istemediği gibi. Benden vazgeçmelerinin Tanrı'nın bir işareti olduğuna inandım hep, ailemin beni almaya gelebileceği bir yerde olmam için beni orada bıraktılar.

Ama görünüşe göre, ilahi müdahalenin benim durumumla hiçbir ilgisi yoktu.

Kimse beni istememişti. Sade ve basit. Bir hıçkırığı uzak tutmak için iç yanağımı sertçe ısırdım. "Hey, orada mısın?" Zeke bana seslendi.

"Evet." Göğsümü ovuyorum, ağrıyan yere masaj yapıyorum. "Ben buradayım." "Salina'yı sikeyim."

Kaba sözleri karşısında nefesim kesildi. Sonra güldüm.

"Bu daha iyi." İçkisini tekrar yudumluyor ve yüksek sesle yutkunuyor. "Boş ver onu, değil mi? Ona ihtiyacımız yok."

Biz.

"Bu en iyisi değil-"

"Yapmayız. Siktir et onu." Sözümü kesme şekli, beni teselli etmeye çalışıyormuş gibi görünmüyor.

Gerçi şu anda, sesi giderek daha fazla babammış gibi çıkan bu adamdan gelecek her şeyi kabul edecek kadar çaresizim.

"Sen ve ben kendi ailemiz olabiliriz, Prue. Ziyaret edebilirim. Ne dersin?"

Her ne kadar ona inanmak için can atsam da, bana sarılacak bir babam olmasını istesem de temkinliyim. Yabancılardan şüphe etmem için çok fazla kedi balığı dizisi izledim.

Tabii bu kişi, bana kalbimin anahtarlarını ondan esirgeyemeyeceğim kadar samimi ve inandırıcı hisler veren Theo adında yakışıklı bir adam değilse.

Sigh.

"Sizinle tanışmayı çok isterim, sadece..." Duraklıyorum, ona sormak üzere olduğum şey midemi bulandırıyor.

"Çıkar ağzındaki baklayı."

"Hayal kırıklığına uğradım. Hem de çok." Bir zayıflığımlı itiraf etmekten utanarak elimi saçlarımda gezdiriyorum. "Buluşmadan önce bana geri göndermen için sana bir babalık testi göndermek istiyorum. Sorun olur mu?"

"Sen mi ödüyorsun?"

Sorusu beni , ama bunun beni etkilemesine izin vermedim. Bu bir soru. Ne eksik ne fazla. "Evet, tabii ki."

"Peki, tamam o zaman."

Konuşmamızın sonuna geldik. Geri kalanı, tarihimizin geri kalanı, DNA testini ve umarım gelecekteki yüz yüze görüşmemizi beklemek zorunda kalacak.

"Mükemmel. Bana adresini mesaj at, ben de sana benimkini göndereyim, böylece geri gönderebilirsin."

". Sonra konuşuruz."

"Yakında konuşuruz-" *Baba* demek için yanıp tutuşuyorum, yıllardır söyleyemediğim ve özlemini çektiğim o kelimeyi. Ama defalarca öğrendiğim gibi, umut rahatlatıcı bir sevgiliden ziyade acımasız bir sikici. Onun yerine adını söylemeye karar veriyorum. "Zeke."

Telefonu kapattık ve bugün yapılacaklar listeme babalık testi siparişı vermeyi de ekledim. Geçen hafta Michelle'in uyguladığı prosedürler hakkında yazdığım notların üzerinden geçmem gerekiyor.

Bu konuşmadan sonra kafamı boşaltmalı ve heyecan ile umudu bir kenara bırakmalıyım.

Aksi takdirde, şu an için daha önemli şeylerim varken bunu takıntı haline getirmekten vazgeçmeyeceğim. İşim gibi. Gelecek hafta Theo'ya tam olarak ne söyleyeceğim gibi.

Daha önce başladığım işi bitiriyorum, giysilerimi çıkarıp düzgünce sepete yerleştiriyorum.

Duşa girdim, ve,.

Ayağım yapışkan bir şeye takılınca "Yine mi?" diye inliyorum.

Bir dahaki sefere içeri girdiđimde kayıp dűřmek istemiyorsam řampuanı yerden daha iyi temizlemeye bařlamalıyım.

ONUNCU BÖLÜM

Theo

"G Günaydın Viyana," diyerek yeni sekreterimi selamlıyorum. Koyu mavi gözlerini bilgisayardan kaldırıyor. Bir elini pixie kesiminin üzerinde gezdirerek zaten kusursuz bir şekilde şekillendirilmiş saçlarını düzeltiyor. "Günaydın, Dr. Wentworth."

Bu ilk karşılaşmamız değil tabii ki. Onunla şahsen görüşmek için buraya kadar geldim. Ancak ilk kez resmi bir sıfatla birlikte çalışıyoruz.

Şimdiye kadar iyi bir izlenim bıraktı. Ben yedi buçukta içeri girmeden önce geldi ve işlerin başındaydı. Bu kadar erken gelmesine gerek yokken iki kat etkilendim.

Kural olarak, hiçbir ziyareti sabah dokuzdan önce planlamam. Bu yüzden hem Vienna'ya hem de asistanım Bonnie'ye saat sekiz buçukta burada olmalarını söyledim, bir saniye bile geç kalmamalarını. Ben de sekizden önce gelmem.

Bugünün özel olması dışında.

Bugün kliniğimin açılış günü. Makinelerin çalışır durumda olduğundan ve klimanın odaları hem hamile hem de hamile olmayan hastalarım için mükemmel sıcaklıkta soğuttuğundan emin olmak istiyorum.

Her şeyin yerinde olduğundan emin olun.

Muayene odama şöyle bir göz attıktan sonra gördüğüm manzara beni memnun etti. Görünüşe göre Viyana her şeyi halletmiş.

"Bu kadar erken gelmene gerek yoktu." Muayene odasının içindeki raftan beyaz önlüğümü alıyorum. Yıllardır yaptığım gibi otomatik pilotta, kömür grisi pantolonla eşleştirdiğim beyaz düğmeli gömleğimin üzerine omuz silkiyorum.

"Ben yaptım ama." Yuvarlak sehpa doğru yürüyüp dergileri üst üste gelecek şekilde düzeltirken gözleri beni takip ediyor.

Düzenlenmelerinde bir sorun yok. Bugün göreceğim hastaların hepsi benim için yeni. İlk izlenim önemlidir. İyi bir ilk izlenim insanları konuşturur.

San Francisco'dan gelen hastalarım ve internette bıraktıkları övgü dolu yorumlar işin yarısını halletti. Önümüzdeki hafta ve sonraki haftalar için programım doldu ve şimdi kendimi kanıtlama görevi bana düşüyor. Dergi yığınımı düzenlemek de giydiğim kıyafetler ve sunduğum hizmetler kadar önemli.

Ayrıca, bunu yapmak bana Prue'ya kafayı takmaktan başka bir şey veriyor.

Hafta sonunun geri kalanında evde kaldı. Alışverişe çıkmadı. Gece geç saatlere kadar yüzme seansı yapmadı. Paylaştığımız yoğun bağı hissettiğini söylemek için beni aramaya gelmedi.

Bu saatler boyunca onu özledim, üç gün öncesine kadar tanımadığım bir insanı özledim. Onun yanında olmak için duyduğum özlemi açıklayamazdım. Dairesine girip onu unutana kadar sikmek, sonra da

Sahip olduğu her sırrı paylaşmasını. Bana duygusal ve fiziksel olarak açılmasını.

Benim gibi istemek acı veriyor. Ve ondan uzak durmak için her şeyimi verdim.

Durumu kurtaran tek şey, duş zeminine bıraktığım bol miktarda dölün üzerine basmış olması gerektiğini bilmektir. Bu fanteziye o kadar sert otuz bir çektim ki aletim neredeyse düşüyordu.

Ama bekleyeceğimi söyledim ve bekliyorum. Onun için gelmem uzun sürmeyecek.

"İş zaten aldın, unuttun mu?" Viyana'ya doğru yürüyorum, avucumu yukarı kaldırarak bana basılı programı vermesini işaret ediyorum.

"Evet, hatırlıyorum." Otuz yaşındaki resepsiyonistim profesyonel bir gülümsemeyle gülümsüyor.

Onu işe almamın bir başka nedeni.

Gerçekten ihtiyacım olmayan tek şey, itibarımı lekeleyecek bir ofis aşkı. Hastalar da dahil olmak üzere herhangi birinin benden hoşlanması ya da bana aşık olması. Geçmişte böyle bir şey oldu ve ben her zaman bunu engelledim.

Yıllar önce ihtisasımı yaptığım Kadın Hastalıkları ve Doğum bölümünün yöneticisi Dr. Fox'un mide bulandırıcı hasta başı *tavırlarına* tanık olduğumdan beri bundan kaçınıyorum. Adam birçok açıdan benim akıl hocamdı ama bu değil. Bunu asla.

Onu alt edememek sadece görev bilincimi ve hiçbir hastaya uygunsuz bir şekilde dokunmama yeminimi güçlendirdi.

Bunun yerine, kendime seksin ve hatta aşk gibi basit bir şeyin pratiğime girmesine izin vermeyeceğime dair yemin ettim. O zamandan beri kendime verdiğim sözü tutuyorum.

Dr. Fox'u da kafama girdiği için onu da sikeyim.

Endişelenmem gereken işim ve hastalarım var, o değil.

"En erken randevuda burada olmamı söylediğinizi de hatırlıyorum." Bakışları ondan aldığı kâğıdın üzerinde geziniyor. "Beş dakika içinde burada olması gerekiyor."

Sözleri karşısında kaşlarım çatıldı. Bir açıklama bekleyerek Viyana'ya ters ters bakıyorum.

"Yedi buçukta burada olacağını söylemiştin," diye dikizliyor, gözle görülür bir şekilde yutkunuyor ve basılı programımı işaret ediyor. "Hafta sonu seni bununla rahatsız etmememi tercih edeceğini düşündüm. Zaten sen de burada olacaktın."

"Önce bana danışmadan hiçbir şey düşünmüyorsun, Vienna. Son dakikada kolayca uyuyabilir ve ilk günümde ilk kadını kaçırabilirdim."

Sesimi yükseltmem. Her an misafirimiz gelebilecekken olmaz. Hırlamam ona havlamamdan daha korkutucu olduğunda değil.

"Onlar *benim* hastalarım." Kağıdı masasına vuruyorum. "Onları, herhangi hayal kırıklığına uğratmak kabul edilemez."

"Evet, Dr. Wentworth." Vienna dudaklarını büzerek ellerini sıkıyor. "Bir daha olmayacak."

Mesajı ilettiğime emin olduğumda, uzun bir nefes çekiyorum. Yüz hatlarımı hoş ve sakin bir ifadeye büründürüyorum.

"Bonnie nerede?" Bakışlarım resepsiyonistime dönüyor ve içinin karardığını hissedebiliyorum. "Sakın bana ona da haber vermediğinizi söylemeyin."

Viyana'nın aksine, Bonnie yeni bir çalışan değil. San Francisco'daki sekreterim, teklif ettiğim tazminata rağmen taşınmaya yanaşmadı çünkü yaşlı anne ve babasını geride bırakmak istemiyordu.

Bonnie, asistanım, buraya benimle geldi. Bağlantılarımı kullanarak kocasının yeni bir iş bulmasına yardımcı oldum.

"Hayır, hayır." Vienna'nın yanaklarını kırmızı lekeler kaplıyor. "Evet, ama kocasının vardiyası altıda başlıyordu ve bakıcısı bu kadar erken gelemezdi. Ama merak etmeyin, bana her şeyi nasıl beğendiğinizi anlattı. Umarım muayene odanızı sizi memnun edecek şekilde düzenlemişimdir. Bonnie yolda alması gereken bir şey olduğunu ama o gelene kadar onsuz idare edebileceğini söyledi. Ne olduğunu söylemedi, özür dilerim."

"Pekala."

Ben mantıksız bir adam değilim. Buraya taşınmanın Bonnie'nin geniş ailesinden uzakta olmak anlamına geldiğinin farkındayım. Viyana'ya talimat verdiği ve belli ki bunu iyi yaptığı sürece şikayet edemem.

Tezgâhtan basılı kâğıdı kaptım. "Muayene odamda bekliyor olacağım. Bırakın..."

Listedeki ilk isme bakıyorum ve neredeyse boğulacak oluyorum. "Dr. Wentworth?"

"Evet." Boğazımı temizleyerek ona bakıyorum. "Prue Bishop geldiğinde onu içeri alın."

Hafta sonu boyunca evimin karanlığında birçok kez inlediğim isim. Göğüslerini ağzıma aldığım, orgazmlarına hükmettiğim kadın.

Bekaretini bir ödül gibi aldığım kişi.

İnsan vücudu tuhaf bir makinedir. Bir an sakın ve duyularınızın kontrolündesinizdir. Omuzlar gevşemiş, kalp atışları düzenli, penis sarkık.

Sonra, lanet olası bir isim gibi sözde önemsiz bir şeyden bahsettiğinizde alev alıyorsunuz. Sinir uçlarım sanki

Noel ağacı ve 4 Temmuz havai fişeklerinin aşk çocuğu. Evet, içimde bir seks partisi yaptılar ve sonuç bu.

İşte böyle .

"Tamam, Dr. Wentworth," diye şarkı söylüyor resepsiyonistim, hayatı yeniden rayına oturuyor.

Benimki başka bir şey.

Uygunsuz bir şekilde büyüyen ereksiyonumu gizlemek için bir tarafını tutarak Viyana'dan uzaklaşıyorum.

Düşün, içimden kendime bağırlıyorum. Bunu nasıl halletmek istediğinizi hızlıca ve iyice düşünün.

Prue bir dakika içinde burada olacak. Saatile bakıyorum. Durumu analiz edip onunla ne yapacağıma karar vermek için bir dakikadan az var.

Randevuyu ayarladığında kim olduğumu biliyor muydu?

Geçen hafta başında kliniğimdaki 'Dr. Theodore Wentworth' yazan tabelayı gördü ve noktaları birleştiremedi mi?

İkisini bir araya getiremeyecek kadar yorgun, meşgul ya da duygusal olarak bunalmış olabilir.

Ne de olsa sadece komşusunun adının Theo olduğunu biliyor. Bu yaygın bir isim.

Zamanım tükeniyor. Onu aramayacağım. Buraya geldiğinde bunun uygunsuz olduğunu söyleyebilirim. Ona bunun uygunsuz olduğunu, bir gecelik ilişkisinin onu muayene etmek için doğru doktor olmadığını söylemeliyim.

Gerçekten yapmalıyım.

Ama kliniğimin kapısından içeri girdiğinde, yapamıyorum.

Prue havada süzülen bir melek gibi zarif adımlarını birbiri ardına içeri giriyor.

Beni fark etmiyor, Viyana'ya odaklanıyor ve ben de bundan yararlanıyorum.

Gözlerim onu tarıyor, her santimini. Gür saçları başının tepesinde yüksek bir topuz şeklinde toplanmış. Yüzünde rimel ve koyu kahverengi ruj dışında ağır bir makyaj yok.

Teninde emdiğim yeri kaşımak için uzanıyor. Benim izim kırmızı-beyaz çizgili sade bir tişörtün altına gizlenmişti, o ise morarmış boynunu krem rengi bir eşarpla saklamıştı.

Onun geri kalanını, kot pantolonunu ve Vans spor ayakkabılarını gördükçe merakım artıyor.

Koridorun karşısındaki plastik cerrahi kliniğinde ne yapıyor? Onu yakalayıp bana her şeyi anlatmaya zorlamak istiyorum.

"Bayan Bishop." Viyana'yı sanki başka bir evrenden konuşuyormuş gibi duyuyorum. "İçeri girmeden önce şu formu doldurursanız..."

Kesinlikle hayır. Onun hakkında başka bir kaynaktan bilgi almayı reddediyorum.

Bana söylemesine ihtiyacım var. Dolgun dudaklarına ve ipek gibi sesine ihtiyacım var.

Ve bu farkındalıkla birlikte bir başkası . Onu geri çeviremem.

Randevuyu iptal etmemiz gerektiğini söylemem için bana bağırان ahlaki pusulamı bilerek görmezden gelmeyi seçtim.

Beni fark ettiğinde kocaman kahverengi gözlerini görmezden geliyorum. İnce parmaklarını tişörtünün yakasına sinirli bir şekilde dolayarak biraz hava almaya çalışmasını.

Sikim fermuarıma doğru geriliyor. Dudaklarımı hoş bir gülümsemeye kıvrırken acımasızca olmamış gibi davranıyorum. Bir avcının sırtışı.

Hoşuma gitse de de öyle. Onu içeri almak hiç etik olmaz.

Bir sonraki randevumun bir saat on beş dakikadan önce başlamayacağını bildiğim için sonraki sözlerim de öyle. Kliniğimde ayaklarının üzerinde kayan ürkek yaratığa istediğim her şeyi yapmak için çok fazla zaman.

"Gerek yok, Vienna. Formu birlikte dolduracağız. Bayan Bishop." Kolumla muayene odamın kapısını işaret ediyorum.

Aslan ini de denebilirdi. "Lütfen içeri gelin."

ONBİRİNCİ BÖLÜM

Theo

H Spor ayakkabılarım yeni döşediğim halının üzerinde. Onun kadınsı, şehvetli bedeni benim tertemiz kliniğimin içinde. Önümdeki sandalyeye otururken yuvarlak, korkutucu bakışları üzerime çevriliyor, bizi ayıran tek şey antika meşe masa.

Tek bir kelime etmeden, ne düşündüğünü biliyorum. Dilimi ve sikimi amının derinliklerine soktuğum geceyi hatırlıyor. Aynı adam onu muayene etmek için muayene masasında bacaklarını ayırmak üzere olduğu için endişeli.

Bunun berbat bir fikir olduğunu düşünüyor.

Bahse girerim, ondan faydalanıp faydalanmayacağımı ya da bir kontrol yaparken onu zorlayıp zorlamayacağımı merak ediyordur. Emirlerimi reddedecek zihinsel güce sahip olup olmayacağını merak ediyordur. Arkasını dönüp bu uygunsuz durumdan kaçıp kaçamayacağını.

Etkileyici yüzü her şeyi ortaya koyuyor. Endişelerini, kaygılarını, çelişkili duygularını.

Onu tanımlamak için kullanacağım kelime *dehşet* olurdu. Korkmuş küçük bir kuzu.

Havuzda böyle değildi. Kaçtığında bile kendinden emindi ve bunun eksikliği beni hem tahrik ediyor hem de sinirlendiriyor.

Prue alt dudağını kemiriyor ve gözleri odanın her tarafına dalıyor ve ben hem bunu düzeltmek hem de tadını çıkarmak istiyorum.

Yine de kendimi havuzdaki adam gibi hissetmiyorum. Orada, onun istekli teslimiyetiyle büyüdüm. Onun rızasıyla. Aynı anda hem altımda hem de üstümdeydi, tek bir sözüyle her şeyi durdurabiliyordu.

Burada, titriyor. Burada, emin değil.

Ona zarar vermeyeceğim. Ama ondan gelen titreşimler beni endişelendiriyor.

Her gün, her saat benim için titremesini istiyorum. Benim için, başka kimse için değil.

Tacizci, cinsel saldırgan Dr. Jason Fox yaptıklarını bu yüzden mi yapmıştı? Kasıklarına kan hücum ediyor, aleti sertleşiyor ve onlarla bir masanın arkasında buluşurken zihni onları nasıl istismar edeceğini planlıyor muydu?

Benim tahminim hem evet hem hayır.

Böyle hissediyordu. Onu eden şey. İşkence edilecek masum kadınlar.

Herhangi biri olabilirlerdi.

Prue benim için herhangi biri değil. Masum bir hasta olmadığı kesin ve sırf sadist zevkim için onu mahvetmeyi planlamıyorum.

Bugünün sonunda o da tatmin olacak.

Bana çoktan onay verdi. Çekimimizin karşılıklı olduğunu pek çok söz ve davranışla söyledi.

Hastalarımдан hiçbirine karşı sertleşmiyorum. Benim açlığım kimsenin korkusu için değil.

Hâlâ bir kanıta ihtiyacım varsa, bunu on dört yıllık pratiğimde bulabilirim. Ne zaman bir kadın benim yanımda rahatsız olduğunu belli etse, kalkıp oradan ayrıldım.

Hayır. Bu herhangi bir kadın üzerinde gücümü kullanmanın çarpık bir yolu değil.

İhtiyacım, arzum, Prue ortasına sarılırken içimde harekete geçen bu sapkınlık onun için.

Onun için, sadece onun için.

"Belki de bu kötü bir fikir," diye söze başlıyor, bileğimi dizime koyarak yerime oturduğumda ve sessizce ona baktığımda. "Öyle, değil mi?"

Oyunumuzun eğlence seviyesini bir kademe yükseltmek için maske takıyorum. Artık onun baskın komşusu değilim, artık Dr. Theodore Wentworth'um.

Küçük bir kuzu gibi davranacağı için, onu güvenliğe yönlendirecek doktor ben olacağım. Bu kişisel olmayan ama çok istilacı doktor ellerinden alacağı orgazma doğru.

"Hayır." Ayağımı yere indiriyorum, bir kalem alıyorum ve tıklayarak açıyorum. "Bir jinekoloğa görünmen gerek. Ben bir jinekologum. Cuma günü olanlar bu kapının dışında kalacak."

Öyle değil.

Bana bakışından anladığım kadarıyla bunu biliyor. Kesinlikle biliyorum.

Sonra tekrar, beni sertleştiren şey bu. Bahse girerim kot pantolonunun üzerinden amını avuçlasaydım, ondan yayılan sıcaklık elimi yakardı.

"Patronum." Prue kendini kekelerken yakalıyor ve çenesi titreyerek sert bir çizgi haline geliyor.

Vücut dili bana onun hakkında paylaşmak istediğinden daha fazlasını söylüyor. Yatakta itaatkâr olmaya meyilli olsa da dışarıdan öyle görünmüyor.

İnsanlar hakkında yanılma eğiliminde değilim ve Prue'nun kendini azarlama şekline bakılırsa, burada da yanılmadığımı söyleyebilirim. Aslında, bağımsız bir kadın olmak için çok çalıştığını ve kendisine saygı duyulmasını ve sözlerinde tökezlememeyi istediğini söyleyebilirim.

Komşumun hayatı kolay değildi.

Artık ben varım. Önüne ne tür zorluklar çıkarsa çıksın, onları yakalamak ve omuzlarındaki yükü almak için her zaman yanında olacağım.

"et." Kaşlarını çatarak ona burada kimin yetkili olduğunu hatırlatıyorum.

"Patronum numaranızı yazdı. Kliniğinizin kapısında görmüş." Prue'nun sesi çok fazla olmasa da güven kazanıyor. "Sadece Dr. Wentworth yazıyordu. Sizin o olduğunuzu bilmiyordum."

Onu orada tutmak için can atıyorum; biraz rahatsız, biraz temkinli.

Ama ona yaklaşmamın tecavüz olarak algılanacağı bir noktaya kadar değil.

Çünkü öyle değil. İliklerine kadar korku ve sıırsıklam amcığıyla beni isteyecek ve daha fazlası için yalvaracak.

"Kızlık zarını yırtan komşu mu?" Tamamen tarzımda, sorum şu kadar klinik bir soru: *Düzenli regl oluyor musun?*

"Evet." Kızarır ve inler. Sonra kendini düzeltti, "Evet. Sen. Eğer bu uygunsuzsa, ben yoluma gideyim."

Ayağa kalkarken gözlerim onu bir avcının avına baktığı gibi inceliyor.

"Evet, ben de öyle düşünmüştüm." Çantasının sapını kavırıyor. "Teşekkür ederim..."

bilirsin, , resepsiyon görevlisine söylemediğin için ve-"

"Otur yerine." Ona verdiğim emir bir kırbaç gibiydi. Meşhur bir kement, bir hamlede boynuna dolanıyor ve kışını sandalyeye yaslamaya zorluyor.

"Tamam." İstedığım yere döndüğünde iri kahverengi gözleri bana bakıyor.

"Ben senin doktorunum. Sen benim hastamsın. Bu tamamlanmış bir anlaşma ve sen

bana bir daha meydan okumayacaksın. Anlaşıldı mı?"

"Evet."

"Daha iyi." Havuzda olduğu gibi buradan da çıkıp gitmeyeceğinden emin olduktan sonra dikkatimi yeni hastanın anketine veriyorum. Şu anda kullandığım bir form.

Prue'nun geçmişi hakkında daha fazla şey ortaya çıkarmak için. "şimdi, üzerinden geçmemiz gereken birkaç detay var. Yaş?"

"Yirmi altı."

"Güzel." Hızlı cevabı için onu neredeyse *iyi bir kızla* ama övgüyü daha sonrası için saklıyorum.

Onu daha da sinirlendirmek için, "Cinsel geçmişinizi sormanıza gerek yok" diye mırıldanırken gözlerimin kâğıdı taramasına izin veriyorum.

"Hayır."

Bakışlarımı ona çevirdiğimde, onun utancından iğrenç bir zevk alıyorum.

Göğsüm yanıyor, onu beslemek, değeri bir anı gibi kalbime yakın tutmak istiyorum. Ruhum doyduktan sonra, sikim onun ayrılmış dudaklarının arasındaki tatlı boşluğ girerek yüzündeki o utangaç ifadeyi silip atacak.

Ben ikisini de yapmam.

Oynuyoruz. Ben onun doktoruyum, o da benim hastam.

Ben de döngüsünü sordum. Bana haplarını tekrar ayrıntılı olarak anlatarak cevap veriyor - hangi markayı kullandığını, reçetesini ne zaman yenilemesi gerektiğini.

Ardından başka sorular geliyor ve o da itaatkâr bir şekilde cevaplıyor. Omurgası dimdik, kelimeler ürkek bir tempoda söyleniyor. Yanakları kızarıyor, ona yapabileceklerimden duyduğu korkuya rağmen bundan hoşlandığını belli ediyor.

Haklı olarak. Onunlayken, dünyanın geri kalanının grdğu Dr. Wentworth değilim. Ben çok daha kötü, çok daha sapkın ve ürkütücü bir şekilde sahiplenici bir orospu çocuğuyum.

Bunun için asla özür

dilemeyeceğim. Sadece bununla

başa çıkmak zorunda kalacak.

"Tamam, form bu kadar." Kalemim masanın üzerine bırakıyorum.

bakıyoruz, muayene odamın havasında elektrik atırıyor.

Aramızda geçenler, o gece havuzda yaşadıklarımızdan çok daha cinseldi. Evet, yarı çıplaktık ve evet, şu anki durumumuzu saran belirsizlik ve bilinmezliğin aksine seks yapma niyetimiz açıktı.

Çünkü bu an, uçurumun kenarından atlamadan hemen önceki bu an, herhangi bir ateşin yakabileceğinden daha sıcaktır.

Kâğıt parçasını yana kaydırıyorum, gözlerim onun bakışlarını benimkilere zincirliyor. Prue keskin bir nefes çekiyor. Dişlerimi yavaşça yalıyorum.

"Yani..." diye söze giriyor ve bu beni son derece memnun ediyor.

Sessizliğim onu sarsıyor ve meraklandırıyor. Onun derisinin altına giriyorum.

"Yani." Parmaklarımı çıtlatıyorum. "Muayene masasına. Sana bir bakalım."

Yutkunurken boğazı düğümleniyor. Sikim ona tepki olarak sarsılıyor.

Hiç yuva kuramamış olmama şaşmamalı. Tüm lanet hayatım boyunca yaşamadım. Onun gelmesini bekledim.

"Ayağa kalk," diye emrediyorum ve o da itaat ediyor. Karanlık, otoriter bakışlarım onunkileri delip geçiyor. "Perdenin arkasına geç, her şeyini çıkar..." Teoride çıplak soyunmaması gerekiyordu ama söz konusu o olduğunda kurallara göre çalışmıyorum. "Masaya uzan, ayakların üzengide olsun."

Odanın sessizliğinde kalp atışlarını duyabiliyorum.

Bam, bam, bam.

"Şimdi." Tek kelime duvarlarda yankılanıyor.

Bu Prue'yu harekete geçiriyor. Orada oturmuş, kâğıttan elbisesini çekiştirirken çıkardığı hışırtıyı dinliyorum.

Onun gölgesi perdenin arkasında hareket ediyor ve ben çok oluyorum. Çok çaresiz. "Her şey tamam mı Bayan Bishop?" Kendimi pantolonumun içinde ayarlıyorum, kendimi ona güt.

"Evet..." diye tereddüt ediyor. "Dr. Wentworth."

Derin bir nefes alıyorum ve perdeyi kaydırarak açıyorum.

Yeni hastamla karşılaştığımda sikimden önümdeki dölleri akıyor. Uzanmış, bacakları açık, amı sergileniyor ve gözleri bana bakıyor. Muayene masamda.

Lanet olası muayene odamda. Benim Prue'm.

Tamamen. Benim.

"Bu iyi mi?" diye sorar, sesi ürkektir.

" nedir?" Bu tuhaf soru karşısında kaşlarım çatıldı.

Hiçbir şey bundan daha *iyi* olamazdı. Sikimi içine sokup çıkarırken onu akılsız orgazmlara sürüklememden başka bir şey değil. Onunla ilişim bittiğinde gözyaşları yanaklarından aşağı akacaktı.

"Yatış pozisyonunu ilk seferde asla doğru yapamıyorum." Dudakları işveli bir gülümsemeyle kıvrılıyor. Karşılık olarak gülümsemediğimde, karakterimi bozmadan, sorgulayan ifadesine geri dönüyor. "Popom hep ya çok yukarıda ya da çok aşağıda. Asla doğru yapamıyorum."

Dürüstlüğü çok sevimli. Bir sırtıma dudaklarımı zorluyor.

Onu durdurdum.

Gülümsemek ya da onu güldürmek için burada değilim.

Şu anda, onu tehlikeli bir pozisyonda tutan adamım. En değerli hastasına müstehcen bir kontrol yapmak üzere olan adamım.

Kararsız, korku içinde göz kırpan hastam.

Bu gülünecek bir şey değil.

Bu, ona tapmak, ona tapınmak ve kalbine ölçülü bir korku ilgili. Ona en ahlaksız şekillerde dokunmakla ilgili.

Onun benim hücumum altında kıvrınması hakkında.

"Oturup sana haber veririm." Tabureme yerleşip ona doğru sürüklüyorum.

Teknik olarak bir santim bile kıınıldamasına gerek yok. Kıcı masanın kenarından hemen önce duruyor, ayaklarının üzengi üzerindeki konumu onu bana doğru uzatıyor.

Amının içini görmek için mükemmel bir erişim ve açığa sahibim. Hafta sonu sahip olduğumdan çok daha iyi bir manzara.

Cuma günü, havuzda, Prue kalçalarını eğdi, böylece amını iyice görebildim. Loş ışıklı teras ve görüşümü engelleyen sıçrayan su göz önüne alındığında iyi bir tane.

Burada, kliniğimde, tepedeki floresan ışıkları bana her şeyi en ince ayrıntısına kadar gösteriyor. Amının yarıkları, şişmiş dudakları, pembe, ıslak girişi, sertleşmiş klitorisi.

Tahrik olmuş, her birkaç nefeste bir sıkıp bir gevşetiyor.

Ama kokusu hatırladığım kadar güçlü değil. Sahip olduğumuz kısa süre içinde ona yapmayı planladığım şeyler için yüzüme yeterince yakın değil. Ona hayal ettiğim gibi dokunmak ve odayı sterilize edip havalandırmak için hızlı hareket etmem gerekecek.

"Öne kay." Lanet bir buzdağı kadar üşüdüm. Hayır *lütfe*n, hayır *Bayan Bishop*.

Sıkı bir talep.

Başını eğip gözlerinde umutla bana bakıyor. "Daha iyi misin?" "Çok daha iyi." Kokusu bana çarptığında bir iniltiyi bastırıyorum. "Rahatlamana ihtiyacım var.

Bacakların, dizlerin yanlara doğru düşün. Bunu benim için yapabilir misin?" "Mm-hmm." İç çekerek kendini bana bıraktı.

"İşte bu " Sandalyemde dönerek solumdaki raflara bakıyorum ve lateks eldiven arıyorum.

Ve onları bulamamak. Bonnie'nin buraya gelirken aldığı şey buydu.

Lanet olsun.

Gözlerimi kısıtayıp kapatıyorum, ciğerlerimi genişletip çok ihtiyacım olan havayı içeri alıyorum. Prue'nun yanında kendimi kaybedemem.

İzni olmadan ona çıplak dokunmak da öyle.

"Bir sorun mu var?" Sorusu kendinden şüphe etme şeklinde ortaya çıkıyor.

Titreyişlerinin alt tonu, korkmuş küçük nefes alışları, aletimi başka hiçbir şeye benzemeyen bir şekilde sertleştiriyor. Ancak, ki bu büyük bir sorun, sebepsiz yere onun bir insan olarak kendini sorgulamasını istemiyorum.

Onun gibi narsist bir tacizciyi değil, içimdeki sadisti hayata döndürdü.

"Eldivenlerim." Düşüncelerimi tekrar ona yöneltiyorum. Gözlerim onun üzerinde buluyor

Bacaklarını ayırmış, kasvetli ve şişmiş klitorisiyle ziyafet çekmekten birkaç santim uzakta olmama rağmen rolüme geri döndüm. "Onlara sahip değilim. Henüz yok."

"Bugün ilk hastanız benim, değil mi?" diye fısıldıyor, yanakları bir ton daha kızarıyor. "Buradaki ilk hastanız mı?"

"Evet." Sikim onun çekingenliğine karşılık veriyor. Talepkar, duvarları tarafından kılıflanmak için ağrıyor. "Öylesin."

"Ve sen..." Göz kapakları şehvet dolu gözlerinin üzerinde titriyor.

"Benimle konuşurken yüzüme bak." Parmaklarım masanın kenarında kenetleniyor, ona dokunmuyor ama hemen hemen.

İtaati hızlı oldu. "Formu doldururken... söylediğim gibi, sen benim de ilkimsin."

Sahiplenici hırıltımı bastırmak mümkün değil. Göğsümde gürlüyor ve mağara adamı gibi ses çıkarmamak için dişlerimi sıkarak zorunda kalıyorum.

Öyle olduğunu biliyorum. Oyunumuzu en az kadar oynadığımı biliyorum. Tepkim aynı.

O. Benim. Benim.

"Yani ikimiz de temiziz." Kendini neye bulaştırdığının farkında olmayan bu küçük kuzu bununla da kalmıyor. "Yani, beni muayene edebilirsin. Çıplak olarak."

Karanlık bir hava kaynıyor ve bedenimi ele geçiriyor. Prue'nun içinden bir güven fısıltısı süzölüyor.

Bir bakıma, ondan izin istediğim için pişmanım. Belli ki çok hoşgörölü davranmışım. Çok uyumlu. O korkmuyor.

"Şimdi de *bana* emir mi veriyorsun?" Ses tonum da sözlerim kadar zehirli.

"Hayır, ben-"

Mırıldanıyor. Onu böyle seviyorum.

"Yapmayacaksın." Yerime dönüyorum, yüzümü hizalıyorum, böylece doğrudan amına bakıyorum, dişlerimin üst sırasını yalıyorum. "Ben. Seni eldivensiz muayene edip edemeyeceğime ben karar veririm."

"Evet, Dr. Wentworth," diye hemen kabul eder.

"Ki öyle yapacağım." Başparmaklarım dış dudaklarını aralıyor. O bu kadar açık, bu kadar yakinken sinirlerim huzursuz bir enerjiyle zonkluyor. "Senin pu-"

Boynumu kırıp kendimi düzeltiyorum. "Vulvan. Ve ben muayenemi yaparken itaatkâr bir hasta olacak ve yerinde duracaksın."

ON İKİNCİ BÖLÜM

Prue

H Oly bok. Bunu yapıyor. Bunu yapacak.

Kalpten kalbe konuşmamızın bu şekilde olmasını istememiştim. Havuz gibi tarafsız bir ortamda kıyafetlerle yapılan bir sohbet hayal etmiştim. Belki de en sevdiğim kafede bir fincan kahve. Yetişkinlerin yapması gerektiği gibi bazı sınırlar belirleyin.

Sonra -eğer o benim şartlarımı kabul ederse, ben de onunkileri kabul edersem, ne olursa olsun- kaldığımız yerden devam edecektik.

Ben de öyle hayal etmiştim.

Şu an içinde bulunduğum durumun tam tersi, hayalini bile kurmaya cesaret edemediğim bir fantezi.

Dehşete kapıldım ve korkmak beni ona karşı ateşlendiriyor. O kadar ki, kendimi tanıyamıyorum.

Bedenim Theo'nun dikkatli bakışlarına bir çiçeğin güneşe verdiği tepki gibi karşılık veriyor. Duygusal yaprağım onun için açılıyor. Kalbim onun sert emirleri ve azarlamaları altında dörtnala koşuyor. Çenesinin sert çizgisini izlerken amım ıslanıyor.

Çünkü içten içe Theo'nun sert tavrının öfkeden kaynaklanmadığını biliyorum. Havuz başında benimle ilgilenme şekli bana bunu söylüyordu. Hafta sonu boyunca bana tanıdığı alan onun hassas ve anlayışlı yönünü ortaya çıkardı.

Gerçekten agresif bir adam numara zorlanırdı. Theo iyidir.

Theo da sapıktır. Hem de çok.

Theo ve benim gibi erkeklerle yakınlaşmak bir yana, çok fazla erkekle birlikte olmamış olsam da cinsellik hakkında bir iki şey anladığımı düşünmek isterim.

Theo bitirmek uğruna serbest kalmanın peşinden koşmuyor. Karanlığı ortaya çıkıyor. Gizli arzuları siyah gözlerinde parlayarak etrafını sarıyor.

Bana hükmetmekten zevk alıyor. Beni kıvrandırıyor. Onun iradesine boyun eğiyorum ve o daha fazlasını istiyor, gelmem için emirler yağdırıyor.

Bu yüzden kendi sapkınlıklarımı araştıracağım, onun için kendimden bir katman daha soyacağım. Tamamen yabancı biri.

Ben de istiyorum.

"Anladın mı?" diye sorar, sesi serttir.

Ama sertliğinin küçük bir korkuttuğunu inkar edemem. Ve onun da bundan tahrik olduğunu gördüğüm gerçeği?

Bu konuda ne hissettiğimden emin . Olayların büyümeyeceğinin garantisi yok.

...Ve ben de sevdim.

Ona güveniyorum.

"Tamam."

İçimden bir ses verdiğim rızanın bugün isteyeceği son rıza olduğunu söylüyor.

Theo'nun başparmakları girişime doğru kayıyor, pedler yarığımın kıvrımı boyunca saygıyla okşuyor.

"Çok güzel bir vulvanız var Bayan Bishop. Her parçası kesinlikle çok güzel."

Islaklık kıçımın çatlağından vücudumun altındaki kağıda damlıyor.
Beni müstehcen bir şekilde okşarken tıbbi terimler kullanıyor.

Bu uyumsuzluk yanaklarıma ateş saçıyor. Theo'nun araştırmaları ve bakışları içime işleyen bir utanç kıvılcımına neden oluyor, hem bir topa dönüşüp sonsuza dek saklanmak hem de kendimi ona teslim etmek istiyorum.

"Ya da Prue?" Theo bir elini kıçımın altındaki kâğıdı kırıştırmak için kaldırıyor ve arka kapı deliğimi sularından arındırıyor. "Burada da ilk isim bazında olabilir miyiz?"

Theo sorusunda rıza aramıyor. Bana nerede olduğumuzu hatırlatıyor, tıpkı işinin bir parçasıymış gibi beni temizlerken yaptığı gibi. Sanki bundan tahrik olmuyormuş gibi.

Bana bu oyunu hatırlatıyor. Güç pozisyonundaki bir doktoru. Çaresiz bir hastayı.

Neden bu kadar seksi?

Hayır. Lanet olsun. Theo amımın içini okşarken, mütevazı davranma hakkımı neredeyse kaybetmişim.

Theo lanet olası, kesinlikle seksi. İşte, söyledim.

Acayip seksi.

Sıcak ve bunaltıcı.

Ve bu rol oyununu tamamen gerçek bir şeye dönüştürüyor.

Nefes almıyorum. Artık kalbimin attığını bile düşünmüyorum.

Boğazını temizliyor. Kesinlikle bir şeyler söylemek istiyor, bunu hissedebiliyorum. Ama doktor-hasta oyunundayız ve onun onaylamayan hırıltısından başka bir şey duymuyorum.

"Prue alışıyor." İkinci başparmağını tekrar açıklığıma bastırduğında başım istemsizce geriye savruluyor.

"Tamam o zaman, Prue." Adımı söyleyiş şekli tüylerimi diken diken ediyor. Derin ve boğuk, sesi siki yerine beni beceriyor.

"Dediğim gibi,"-kişisel olmayan bir ses tonuna geri dönüyor, ki bu sadece onun için daha fazla yanmama hizmet ediyor-"vulvanız çok güzel. Ya da artık ilk isim bazında konuştuğumuza göre am diyebilir miyim?"

Bir iniltiyi zorla ciğerlerime geri gönderiyorum. "Evet."

"Teşekkür ederim. Çok ıslaksın, Prue." Teşhisini vurgulamak için bir başparmağını içeri kaydırırken kaşları çatılıyor. "Bu sizde sık görülen bir durum mu?"

Mahcubiyet ses tellerimi boğuyor. Bir şekilde cevap vermeyi başardım. Dürüst bir cevap. "Ben-hayır."

"Anlıyorum. İlginç." O konuşurken, işaret parmağını 'klinik' sondasına kaydırıyor ve klitorisimi bir kez okşuyor. "Ve klitorisin sertleşmiş. Bunun sık sık olduğunu fark ettin mi?"

Tırnaklarım deri masa örtüsünü kağıdın ulaşamadığı yerlerden sıyrıyor. Ayak parmaklarım kıvrılıyor. Doktor sesi ve parmaklarının içimde bir santim daha ilerlemesinin birleşiminin sonucu. Açıkça uyarılmamdan duyduğum utancın.

Beni boşaltmayı amaçlamıyor ve bu başlı başına akıl almaz bir tahrik edici.

"Hayır," diye nefes alıyorum.

"Emin misin?" Zonklayan tümseğimi iki parmağının arasında sıkıştırıyor, döndürüyor ve çekiştiriyor. "Emin olmana ihtiyacım var. Ciddi komplikasyonlara yol açabilir."

Dudağımı o kadar sert ısııyorum ki delinmesinden korkuyorum. Meme uçlarım kâğıt önlüğü delmekle tehdit ediyor. Kıçım masadan havalanıyor.

Kendiliğinden yanmak üzereyim.

Bir elini karnıma götürüyor, amımı keşfetmek için geri dönmeden önce beni aşağıya doğru zorluyor.

"Eminim," diye homurdandım, çaresiz iniltimi daha fazla gizleyemiyordum.

"Tamam. Artık rahatlayabilirsin." Theo amımı bırakıp iki sert Ellerini kalçalarımın iç kısmına koyarak beni zorla masaya sabitledi. "Pap smear testi yapmadan önce bir muayenemiz daha var. Bekaretini Cuma günü kaybettiğin için iyi iyileşip iyileşmediğini kontrol etmem gerekiyor."

Gözlerimden aşağılanmanın sıcak yaşları akıyor. Boşalmak istiyorum, buna çok hazırım. Hazır olduğumu biliyor. Ve durdu.

Onun sapkınlıkları hayal ettiğimden daha sinsi. Beni kıvrandırken, yalvarırken ve onun için yalvarırken bırakıyor. Saf kötülük.

Ve garip bir şekilde, bu bile beni onun dokunuşu olmadan ulaşamayacağım bir orgazma yaklaşıyor.

"Lütfen."

"Sessiz ol." Parmakları içime daha da batıyor, etimi çukurlaştırıyor. "İyi hastalar doktorlarının emirlerine karşı gelmezler. Doğru muayeneyi güvenirler. Aksi takdirde kovulurlar. Sen iyi bir hasta mısın yoksa kötü mü?"

Ne olursa olsun beni dışarı atmayacak, ama ultimatom, Tanrım, onun gözdağı bana neler yaptırıyor. Kan dolaşıma daha fazla adrenalin enjekte ediyor ve utanmadan masasına sürtünüyorum, kağıt kırımın altında buruşuyor.

"Ben iyiyim." Kelimelerim karmakarışık, zihnim korkunç bir karmaşa içinde. "İyi olacağım, yemin ederim."

"Ben de öyle düşünmüştüm."

Theo'nun elleri artık fiziksel olarak amımın üzerinde olmasa da, kesinlikle öyleymiş gibi hissettiriyor. Sanki dili klitorisimde geziniyor ve içimde, duvarlarımı geriyor, beni içten dışa çıldırtıyor.

"Pekâlâ." Önce sandalyesinin tekerleklerinin sesi geliyor, ikinci olarak da bir folyo yırtılıyor. "Vajinal muayene ile başlayacağım."

Nefesim daha çok hıçkırık gibi geliyor. Kaslarım titriyor ve göbeğim beklentiyle geriliyor. İstekliyim, hazırım, hevesliyim. Ayrıca muayeneyi nasıl yapacağı konusunda da endişeliyim.

Bana zarar verebilir. Bundan zevk alabilirim. Bundan kıvranabilirim.

O acı çektirirken boşalma fikri beni her şeyden çok korkutuyor ve istemsizce kıcımlı geriye atıyorum.

"Prue." Theo kalçamı cezalandırıcı bir şekilde kavlıyor, beni kendine doğru çekerken parmakları içime giriyor, beni işaretliyor. "Doktorun seni görebilmesi için kıcını yerinde tut. Seni hizada tutmak için o güzel amcığın şaplak atmak zorunda kalmaktan nefret ediyorum."

"Özür dilerim." Sesimdeki sızlanma bana hiç yakışmıyor. "Çok özür dilerim. Bir daha yapmayacağım."

Olduğum kadın zaman zaman içine kapanık olabilir, sessizliği tercih edebilir ama uysal ya da kırılgan değildir. Theo buldozerle hayatıma girene kadar da öyle değildi.

Beni korkutuyor. Keşke üzerime gölge düşürüp beni tekrar itaatkâr küçük bir kıza dönüştürmesine kızabilseydim. Ama değilim.

Beni emirleriyle yıkamasını, bir bez bebek gibi itip kakmasını istiyorum.

Ondan korkmayı arzuluyorum. Eğer bu beni hasta ediyorsa, bir daha asla iyi olmak istemiyorum.

"Yapmasan iyi edersin." Ayağa kalkıyor, tam altı-dörtlük korkutucu gövdesine yükseliyor. "Çünkü bu size yapacağım son uyarı. Bir doktor olarak

hastalarımı şaplak atmamalıyım, ama sen zorluyorsun."

Theo gözlerini benden ayırmadan ultrason dönüştürücüsünü standından alıyor. Bir prezervatife sarıyor, sonra yan tarafındaki başka bir çekmecedan bir şişe kayganlaştırıcı .

"Lütfen bana şaplak atma." Gözlerim onunla sıkıca kavradığı transdüser arasında dans ediyor. "İyi olacağım."

"Pekala."

Başparmağı şişenin kapağıyla oynarken gözleri kararıyor, uğursuz bakışları üzerime çevriliyor.

"Bak sana ne diyeceğim." Dikkati amıma kayıyor, sonra tekrar bana dönüyor. "Benim profesyonel görüşüme göre, kayganlaştırıcı olmadan gidebilecek kadar ıslaksın. Tabii üzerine biraz fışkırtmamı tercih etmezsen?"

Theo *fışkırtma* kelimesini yine klinik bir şekilde söylüyor. Sanki kötü bir anlamı yokmuş gibi. Yüz ifadesi duygusuz ve ses tonu da gittiğim diğer doktorlarınkı gibi. Ve bunu yaptığı için çok seksi.

Durumun yanlışlığı, tabu unsuru, etrafımızdaki her yerde var.

Theo üzerimdeki etkisinin farkında ve en ufak bir pişmanlık gibi görünmüyor. Pişmanlık duymaması benim kaybettiğimi görmekten ne kadar hoşlandığını gösteriyor.

Sıkıca sarıldım, nefes almak yerine inliyorum, klimalı odada terliyorum.

"Onsuz gitmeye hazırım."

Şişeyi çekmecesine geri koyuyor ve kalın orta parmağını yarığımdan klitorisime doğru sürüklüyor. "Evet, Prue. Çok iyisin. Çok iyisin."

Dönüştürücüyü açık deliğime yarıya kadar sokmadan önce başka bir kelime söyleyemiyorum.

"Vur!" Coşku beni ele geçirirken gözlerimi kısıtırarak bağıriyorum.

"Artık ihtiyatlı küçük bir bakire değilsin. Bu *boktan* bir şey, ateş etmek değil." Theo'nun sözleri düşüncelerimi bir şekilde tekrarlıyor.

"Kahretsin." Her hararetli baş sallamamda altımdaki kâğıt buruşuyor. Gürültü pek fark edilmiyor. Theo'nun emredici varlığına, sadece ve sadece ona uyum sağlıyorum. "Kahretsin."

Dudakları seğiriyor ve hızla yıllardır mükemmelleştirmeye çalıştığı düz çizgiye geri dönüyor.

"Ve sesini alçalt. Viyana'nın kafasına yanlış bir fikir yerleştirmek istemeyiz, değil mi?" Asayı daha derine itiyor. "Tek yaptığım seni kontrol etmekken uygunsuz bir şey yaptığımıza inanmasını istemem."

"Hayır," diye fısıldıyorum, muhtaç inlemelerimi sert nefeslere dönüştürerek. "Sadece beni kontrol ediyorsun."

"Doğru. Bir doktor bunu yapmaz..." Kalın değnek içime bir santim daha sokuluyor, sonra yavaşça dışarı çekiliyor, sonra tekrar sokuluyor. "... sizi muayene etmek dışında herhangi bir nedenle. İşte, monitöre bak."

Vücudumun içinde olup bitenlerin bulanık bir görüntüsü orada beliriyor. Dönüştürücüyü hareket ettirmeye devam ettiği için siyah ve beyaz lekeler ekranda hareket ediyor ve dönüyor.

yatmam ve her şey normalmiş gibi davranmam gerekiyor.

Yine de şehvet dolu görüşüm o kadar bulanık ki orada ne gördüğümün bir önemi yok. Theo'nun net ve kontrol edici varlığı dışında her şey karmakarışık.

"İşte, görüyorsun, Prue, acıyı değiştirdiğimde..." Değneği eğiyor, böylece ucunu daha yukarıda tutarken ucu kıcıma doğru alçalıyor.

Oh, Tanrım. Oh, . Bu yeni pozisyonda Theo cihazı tekrar içeri soktuğunda başparmağını klitorisime sürüyor.

"Vulvan sağlıklı görünüyor," diye devam ediyor ve eğer dikkatli olmazsa, ben... "Bekaretini alan adam seni zarar vermeden doğru şekilde becerdiğinden emin oldu."

Gözlerimin arkasında kontrolsüzce bir bomba patlıyor. Bir çift alev alev yanan karanlık göz beni emip çekerek orgazm olmaya zorlarken kalçalarım masadan kalkıyor. Theo bırakmıyor, iş aletini içime sokup çıkarırken acımasız.

"İyi, Prue, çok iyi." Hareketleri yavaşlasa da tavrı kasvetli ve korkutucu doktordan geri kalmıyor. "Dediğim gibi, harika bir amcığın var. Sağlıklı, ıslak ve çok güzel pembe."

Sesinin nasıl olup da hiç zorlanmadığını anlamıyorum. Boğazımda boğulduğu yerdeki yanıklar karıncalanıyor ve bu kadar dürüst bir yüzle bana başka neler yapabileceğini merak ediyorum.

"Theo," diye nefes alıyorum orgazm geçip gittiğinde ve bitkin düşüyorum. Kalbimdeki sıcaklık her yöne doğru çarpıp genişlerken hâlâ endişeliyim. "Teşekkür ederim."

"Bitmedi." Asayı çıkarır, prezervatifi çıkarır ve cihazı standına geri yerleştirmeden önce fırlatıp atar.

Gözlerim duvarındaki saate kaydı. Tam 8:05. Otuz dakika içinde işe gitmem gerekiyor. "Ama-"

"Aması yok." Üç parmağı sıırılsıklam deliğime giriyor, içeride bir kanca gibi kıvrılıyor. "İşim bitmedi dedim ve bu demek oluyor ki. Bitmedi. Bitmedi."

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Theo

I Bu noktaya hiç gelmemeliydi. Prue'nun buraya ya da masama gelmemesi gerekiyordu.

Ama bir kere başladıktan sonra duramadım.

Ve ona başka bir orgazm yaşatmadan, kadın anatomisi bilgimin onu nasıl yeni zevk türleriyle tanıştılabileceğini göstermeden durmayacağım. Vücudunu isteğime göre nasıl bükebileceğimi, geçmişte hiç olmadığı şekilde tepki vermesi için onu nasıl manipüle edebileceğimi.

"Bitmedi mi? Ben-" Prue başparmağımla klitorisine masaj yaparak kestiğim bir cümleyi ağzına almaya başlıyor.

Kelimeler ondan kaçıyor. Yine de bakışları kasıklarına doğru inerken her şeyi anlatıyor.

"Beni sorgulama." Parmaklarımı onun içinde daha derine batırıyorum, o noktayı arıyorum. *O* noktayı. "Vajinanın duvarlarında herhangi bir hasar olup olmadığını araştırmam ve kendim görmem gerekiyor."

Parmak uçlarım aradığım şiş yeri sıyrıyor. Önce hissediyorum, sonra Prue'nun yüz ifadesinde görüyorum. Ben sadece o bölgeyi sıyrıyorum, ama Prue,

Duyarlı küçük bir şey, zaten bana tepki veriyor.

Koyu kahverengi gözleri başının arkasına yuvarlanıyor. Sırtını masadan kaldırıyor, sert meme uçları tişörtünün üzerinden dışarı taşıyor.

İyi olmaya çalışıyor. Ciğerlerinin benim için ulumasını istediği gün gibi ortadayken dudakları sessiz bir çığlıkla ayrılıyor.

Ona aşıladığım kovulma ya da amina tokat atılma korkusu her şeyin önüne geçiyor. Onun kontrolü bende. Onu istediğim gibi kullanıyorum ve o da bunu biliyor.

"Bana bak, Prue." Onun dikkatini üzerime çekene kadar yoklamalarım ve alaylarım durdu.

Aletim pantolonumun içinde acı verici bir şekilde sert duruyor. Bu kısıtlama bana pahalıya patlıyor. Sikimi çıkarıp onun tatlı amına sokmaktan daha çok istediğim bir şey yok. O da istiyor. Bunun için elleri ve dizleri üzerinde sürünecek, korkudan titreyecek ve bunun için yalvaracak.

Ama ben bilmiyorum. Henüz değil.

"Dokularınız iyileşmiş. Yırtık ya da çürük yok." Artık gözleri üzerimde olduğu için zevk kaynağına biraz daha fazla baskı uyguluyorum.

"Bu, uh." Prue bana sarılıyor, suları bileğimden aşağı damlıyor. "Bu iyi haber, değil mi?"

Orgazm olması uzun sürmez.

"Evet, çok iyi haber." Dudaklarım, hastalarım için sakladığım en kişisel olmayan gülümsememi ona vermek için kıvrılıyor. "Tekrar seks yapabilirsin."

"Oh." Nefes nefese sesiyle sikim ihtiyaçtan sarsılıyor. "Tamam."

Lunapark treni düşmeden bir saniye önce yükseklikten korkan biri gibi konuşuyor.

"Sen...?" Yarım adım geri çekilirken parmaklarımı daha hızlı yuvarlıyorum, böylece geleceğini tahmin ettiğim hiçbir şeyi kaçırmayacağım. "...tutmak istiyorum"

cinsel olarak aktif olmak?"

Prue'nun konuşma yeteneği kaybolmuş gibi görünüyor. Sadece başını sallıyor. Düzgün topuzundan saç telleri çıkıyor, gözleri hızla kırışıyor.

Konuşması için baskı yapmıyorum. Çünkü çılgılık atma ihtimali daha yüksek. Kahretsin, onu duymayı ne kadar isterdim. Sikim için çıldırmış ve vahşileşmişken.

Yatak odasının kapısındaki gölgemden korktuğu ve ürktüğü zaman.

Elim boğazına dolandığında ve onun için en iyisinin bu olduğuna karar vermemin basit bir nedeni yüzünden kıcına gömüldüğümde.

Zamanı gelince.

"Bana yalan söyleme." Hırıltılı uyarım onu ürpertti. Ya da belki de orta parmağımın G noktasına hızlıca dokunmasıdır.

Prue'yu tatmin etmeyi bırakıp ona bakıyorum. "Yalan söylemek cezayı hak eder."

"Lütfen," diyor sıkılmış dişlerinin arasından.

"Lütfen." "Tamam. Sana inanıyorum." Yatıştırma numarası yapıyorum.

Parmaklarım işlerine devam ediyor, gözlerim amına odaklanmadan önce son bir kez onunkilere takılıyor. Elim onun içinde yutuluyor ve bu çok lezzetli.

"Sanırım tekrar becerilmek istiyorsun," diye homurdandım. Kıcı havada sarsılıyor. "Dokularının tekrar tahriş olmasını, hatta yırtılmasını istediğine inanıyorum. İncelediğim amının şişmesini ve acımasını istiyorsun."

"İstiyorum. İstiyorum."

"Aferin kızıma." Mümkün olan en kurlsız şeyi yapıp klitorisine tükürüyorum, böylece başparmağımla onu daha hızlı ovabiliyorum. "Şimdi, bakalım gerçekten kaldıracabilecek misin? Eğer amın iyi çalışıyorsa ve parmaklarıma boşalabiliyorsan. Tekrar."

Sanki her şey ağır çekimde oluyormuş gibi hissediyorum.

Göz ellerinin mengene gibi masanın kenarlarına kenetlendiğini, parmak eklemlerinin beyazlaştığını fark ediyorum.

Kalçalarındaki kaslar geriliyor, göt deliği uzun, işkenceli bir saniye boyunca kapanıyor ve...

Bıraktı.

Ve yatağıma fıskırtıyor.

Çok güzel, bu o.

İçinden beyaz sıvı fıskırıyor, uyarıldığının kanıtı. Ona yaptırdığım şeyin.

Göğsümde bir kükreme gümbürdüyor, ağzım onu tatmak için sulanıyor. Ne

lanet bir andı. Vücuduna bu kadar derin bir seviyede ulaşmak, ona ulaşmak daha önce kimsenin yapmadığı bir şey.

Onunla bu yakınlığı bulmak ve Prue'nun paylaştığımız bu karanlık, hastalıklı alana sakladığı başka bir katmanı zorlamak.

"Hayır, hayır, hayır, hayır." Kollarının üzerinde çırpınıyor, aşağılanmış, kızarmış ve gitmek için koşuşturuyor. "Çok özür dilerim. Tanrım, bu... bu utanç verici. Yapmam gereken..."

"Yere yat, Prue."

O razı olmuyor. Yüzündeki utanç ifadesi onu benden uzaklaşmaya itiyor.

Cehenneme kadar yolu var.

"Yat." Avuç içimi göğüs kafesine bastırarak onu aşağı itiyorum. Onu hissetmek beni çok aç hissettirdiğinde nefesimin altında küfrediyorum. "Lanet olsun. Yere yat."

"Bu çok aşağılayıcı." Yüzünü gizliyor.

Bunu da kabul etmiyorum. Vücudum onunkinin üzerinde beliriyor, bir elimle ellerini güzel, anlamlı gözlerinden ayırıyorum. Bana bakıyor, mahcup ve muhteşem.

"Her ne kadar utancına tanık olmaktan zevk alsam da, bu,"-elimi amından çekiyorum. Yavaşça, kasıtlı olarak parmaklarımı ağzıma alıyorum ve tadının güzelliğinden inliyorum-"beni iğrendirmiyor. Bu mükemmel. Haftanın her günü, her saati masamı, yatağımı, arabamı ıslatıp fişkirtmana bakabilirim."

Alnında kırıksıklıklar beliriyor ve çırpınışını durduruyor. "Gerçekten mi?"

"Bu ve çok daha fazlası." Döllerini dudaklarına yaydım ve ağzının içine doğru ittim. "Bırak gireyim, Prue. Tadının ne kadar güzel olduğunu gör."

Burnunu kıvrıyor, benim küçük komşum. Sonra bana kapıyı açıyor.

"Evet." Boştaki elimle kemerimi çözdüm, fermuarımı açtım ve sikimi serbest bıraktım.

Ağırlığı avucumun içinde duruyor ve parmaklarımı boyayan kahverengi rujuna bakarken onu okşuyorum.

"Aferin kızıma," . "Bu kadar iyi yaptığın için sana sikimi vereceğim."

Ağzının emme hareketi durdu.

"Ve yine geleceksin." Gözler kocaman.

Nabız hızlanıyor.

Onun rızasını beklemiyorum. Buna ihtiyacım yok.

Önlüğü kalçalarından yukarı iterek amını ve karnının alt kısmını ortaya çıkarıyorum. Pembe, şişmiş amcığı kliniğimin floresan ışıkları altında parlıyor.

"Muhteşem." Kontrolümü kaybettiğimin ilk işaretini göstererek ağzımı ısıırıyorum. "Muhteşem amına koyayım."

"Bu kelimeyi bu kadar çok kullanmak zorunda mısın?"

Çekingen ricası gözlerimi yukarı kaldırıyor, boğazımdaki damarlar gümbürdüyor. "Ne kelimesi? Sikmek mi?"

"Evet."

"İstiyorum."

Sert tepkime, akan başımın ona doğru bastırması da eklenince titriyor. Kızgın değilim. Bana açıkladığı bu bilginin etkisindeyim.

"Bunun seni neden rahatsız ettiğini bana söyleyeceksin."

Onun sıcaklığı, suları ve sadece o beni yutuyor, kendimi onun içine daha derine yerleştiriyorum.

"Seni becermeyi bitirdiğimde."

"Tamam." Prue orada öylece yatıyor, güzel yüzünde duyguların bir karışımı dolaşıyor.

Her birini kendim için istiyorum. Çünkü onu istiyorum.

Ve lanet olsun, o daracık amcığın beni sonuna kadar emmesi cennet gibi hissettiriyor. Hayatımın geri kalanı için istediğim her şey onda var.

"Çıkacağız." Kalçalarımı acımasız bir ritimle pistonluyorum, onu büyük bir zevkle severken alıyorum, alıyorum ve alıyorum. "Dolgun dudaklarının bana seninle ilgili her ayrıntıyı anlatmasını izleyeceğim."

"Tamam." Kalçalarını örten ellerime uzanıyor. "Ben de bunu istiyorum. Lütfen, Theo."

Onun kayıtsızlığı beni ikimizi saran balonun dışındaki dünyaya karşı körleştiriyor. Kapının diğer tarafındaki resepsiyonistime, Bonnie'nin on beş dakikadan kısa bir süre içinde burada olacağı gerçeğine.

Umurumda değil. Kimse farkına varmadan onunla işim bitmiş olacak. Onlara izin vermeyeceğim. Prue'nun aşağılanması benim, başkasının değil. Kimsenin onu çıplak ve savunmasız yakalamaya hakkı yok.

Ben. Sadece ben.

"Daracık, damlayan amının içine boşalmak üzereyim, Prue." İticilerim daha sert, daha acımasız. Duvarlarının beni kavrama şekline bakılırsa, o da bunu istiyor.

" hızlı olacak ama sana söz veriyorum bebeğim, eve döner dönmez saatlerce seninle olacağım."

"Saatler mi?"

Ona meydan okuyarak bir kaşımı çattım. "*Lanet* olası saatler."

Prue'nun onaylamadığı kelime tam da onun boşalmasını sağlayan kelimedir. Son orgazmı da ilki kadar güçlü bir şekilde gerçekleşiyor. Ellerimin arasında titriyor, tırnakları ellerime batıyor.

Onun orgazmı beni her şeyden daha çok etkiliyor. Göğüslerinden, kusursuz amından çok, onun zevki beni uçurumun kenarına itiyor.

Doruğa ulaşması, kendinden geçmesini izlemek. Gözlerinin ardındaki korkudan çaresizliğe ve güvene geçiş.

Kalçalarımı sarsarak yükümü içine boşaltıyorum. Sağ bacağına yukarı itiyorum, dişlerim dizine batıyor, zevk homurtularımı, kabaran nefeslerimi susturuyor.

Dişlerimin bıraktığı ısırık izleri cildinde belirmeye başlıyor. Tenindeki kızarıklığı severek yalıyorum, yaralı bölgeyi yatıştırıyor ve aynı zamanda tadını çıkarıyorum. Aletim onun içinde yumuşarken, Prue'yu sessizce izleyerek birkaç doygun an daha geçiriyorum.

"bitti mi?" Alaycı ses tonuyla bir ısırık daha alıyor. Ama içimdeki tüm şakacılık bu kadar.

"Evet, Prue. Şimdilik öyle." Prue'nun ayaklarının üzengiden çıkmasına yardım ediyorum ve onu oturur pozisyona getiriyorum. "İşte, bana bırak."

Önlüğünü çıkarırken sessiz, bacaklarının arasındaki sıırsıklam boşluğu temizlerken sessiz.

Kollarını kaldırıp sütyenini ve tişörtünü giymesini söylediğimde gıkını çıkarmıyor. Külotunu ve kotunu giydirdiğimde de. Kafasındaki topuzu yeniden yapmak için arkasına geçtiğimde bile bana hiçbir şey vermiyor.

"Ne oldu?" Prue'nun yumuşak yanaklarını avuçlamadan önce ceketimi düzeltiyorum. "Konuş benimle."

"Bunu yapıyor musun..." Parmaklarıyla işaret ediyor. "Sık sık mı?"

"Asla." Bugün ilk kez dudaklarımı onunkilere bastırıyorum.

Tatlı ve misk kokulu ve tadı evim gibi. Dilim içeri giriyor, onunkine sürtünüyor, onun hissini beynime yerleştiriyor. Kemiklerime kadar.

"Bunu bir hastayla hiç yapmadım." Eşarbi biraz kayarak yanık izlerini ortaya çıkardı ve ben de onu tekrar yerine koydum. "Asla yapmadım, asla yapmayacağım. Bu benim için hassas bir nokta. Ama sen? Bana tüm kurallarımı çiğnetiyorsun. Sen özel birisin. Çok özel."

"O kadar da özel değil mi?"

Dudaklarımdan yıllardır nadiren duyduğum bir kahkaha patlıyor. "Evet, güzel Üç." Bir adım geri çekilip avuç içimi ve kapıya kadar ona rehberlik ediyorum. "Çok özel."

Duruyor ve başını gözlerime doğru eğerek bana dönüyor. "Bana bundan bahsedecek misin? Ağrıyan yerini?"

"Evet." Parmak uçlarımı şakağında, çene çizgisinde, sonra dudaklarında gezdirdiğimde teni sıcacık geliyor. "Ne bilmek istiyorsan sana söyleyeceğim. *Seni* tanıdıktan hemen sonra. Bu hafta seni bir randevuya çıkaracağım. Düzgün bir randevu."

İfademi "*Anlaşıldı mı?*" diye bitirmek istiyorum ama şu anda kırılğan ve hassas görünüyor. Baskın olma konusunda hiç deneyimim olmadı. Yine de, sistemlerine çok fazla adrenalin yüklendikten sonra insan zihninin tehlikeli durumunun farkındayım.

Arzuladıklarım arasındaki çizgide dikkatli adımlarla ilerlemeliyim. Daha da önemlisi, *onun* neye ihtiyacı olduğunu.

Ben de onun yerine "Sorun olur mu?" diye sordum.

"Bu harika," diye gülümsüyor, sandalyeden çantasını almak için etrafımda dönüyor, sonra parmak uçlarına eğilerek yanağımı öpüyor. "İlk gününüz harika geçsin, Dr. Wentworth."

"Zaten öyle," diye mırıldanıyorum arkasından, koridorda kayboluşunu izlerken.

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Theo

I Prue'yu oynamıyorum. Onu kemerime bir çentik attırmak için becermedim. Aletimi ıslatmak için Viyana'nın bizi basmasını göze almadım.

Ben öyle biri değilim. Ben ne istediğini bilen ve onun peşinden giden kırk yaşında bir adamım. Ve avını avlayan aç bir kaplan gibi peşinde olduğum şey Prue.

Kalbi. Vücudu. Uyuduğu ve uyandığı saatler.

Benim onsuz yaşayamadığım gibi, onun da onsuz yaşayamayacağı bir hava olmayı planlıyorum.

Ne yazık ki son dört gündür onda bıraktığım izlenim bu değil.

Pazartesi günü, ona çıkma teklif edeceğime söz verdim. Dinleyeceğime, karşılığında geçmişimi paylaşacağıma söz verdim. Washington'dan San Francisco'ya neden gittiğimi.

Benim de bunu yapmaya niyetim vardı.

Sonra hayat araya girdi, onun ve benim planlarımızı altüst etti.

Prue geç saatlere kadar çalışırken, ben daha geç saatlere kadar çalıştım. Eski ve yeni hastalarım Viyana'nın başlattığı pazarlama kampanyasıyla birleşince

beklediğimden daha iyi çalıştı.

Pazartesi gününden önce, haftalık programım güzel bir şekilde doldu. Sabah dokuzdan akşam yediye kadar, uzun ama rahat saatler bunlar. Daha önce yapmadığım bir şey değil.

Ancak hastalarım ve randevularında onlara eşlik edenler hem Bonnie'nin hem de benim profesyonel ama dostane yaklaşımından etkilendikten sonra daha fazla hasta aradı.

Los Angeles'ta adımları duyurmak istediğim için Vienna'ya arayan herkese *evet demesini* söyledim. Takvimimi açtı ve ilk hafta için gece ona kadar ziyaretler ekledi.

Çok müsait görünmenin çekiciliğimi nasıl azaltabileceğinin farkındaydım, ancak burada durum böyle değildi. Bir hafta içinde, gelecek aya kadar programım doldu. Ve sonra biraz daha.

Bonnie ve Vienna'ya fazla mesai için tazminat ödenecekti.

Yine de gerçekten önemli olan, işleri düzeltmem gereken ama düzeltemediğim kişi Prue'ydu.

Onu ilk gördüğüm Cuma gününden beri her sabah ona nasıl çıkma teklif edeceğimi planlıyordum. Onu güzel bir restorana götürmeyi, beslemeyi, sevmeyi, becermeyi, yanında uyumayı. Onu dinlemeyi.

Ve haftanın geri kalanı boyunca her sabah, ona veremedim. Elbette, onu gece geç saatte yemeğe davet edebilirdim.

Bu beni nasıl bir adam yapardı? Sevgilisi konuştuğunda esneyen, ona ikinci en iyiymiş gibi davranan bir adam. Değerli bir mücevhere sahte bir elmasmış gibi davranan bir pislik.

Bu yüzden ona henüz resmi bir çıkma teklif etmedim.

Bu arada, onu ofis binamızda görüyordum. Her gün iki kişilik öğle yemeği hazırlıyorum. Dr. Waldron'un resepsiyonistinden Prue'nun

Viyana da kliniğe gelebilmek için programımı onlara göre ayarladı.

Hastalarımından özür dilemek için onlara yalakalık yapmaktan çekinmedim. Zaten onlar da aldırıyor gibiydi. Onları gördüğüm sürece memnundular.

Ve Prue... Onun parlak, minnettar gözleri. Yemek randevusu ayarlamadığım için aptal olduğumu düşünmedi. Anlıyordu. Benimle vakit geçirmeyi de seviyordu. Birlikte geçirdiğimiz çalıntı anlar kadar değil ama isteyebileceğimden çok daha fazlasıydı.

İş yerinin yanındaki parkta bir bankta yan yana geçirdiğimiz o otuz dakika, her sabah uyanma sebebim oldu. Bana içini açıyor, günlerini ve yatmadan önce okuduğu kitabı anlatıyordu - komodininin üzerinde gördüğüm bir kitap.

Çünkü evine gizlice girip onu uyurken izlemekten kendimi alıkoyamıyordum. Kendime onun mahremiyetini ihlal etmediğimi söylüyorum. Etrafında olmamı seviyor. Ve ben onsuz olamam.

Son dört gecedir kendime izin verdiğim tek şey onun melek yüzüne baktığım birkaç tatmin edici saniye. Yatağının kenarında gezinmek beni başka hiçbir şeyin yapamayacağı kadar yükseltti. Onun uyuyan halini izlemek içimde yeni arzular uyandırdı.

Sağladığı kolay erişime rağmen bir namlu sürgüsü veya zincir kilidinin olmaması beni çıldırtıyor. Binanın lobisindeki güvenliğin bize bir emniyet duygusu sağlaması gerekiyor.

Sanki davetsiz misafirler sadece binanın dışından geliyormuş gibi. Ukala aptallar.

Birlikte yaşamaya başladığımızda kapıya bir tane takmam gerekecek. O zamana kadar, ona serbest erişimimi engellemeyeceğim.

Neyse ki benden şüphelenmiyor, henüz değil. Evini kilitlemeyi unuttuğundan, kızardığından ve bu konuda şaka yaptığından bahsetti. Yapış yapış midesinden ya da göğüslerinden falan bahsetmedi.

Tatlı, masum Prue. Benimki.

Telefonumun çalması düşünce trenimi yarıda kesti. Telefonu pantolonumun cebinden çıkarıyorum ve San Francisco'daki eski hastalarımın biri olduğunu görüyorum. Dana.

İlk içgüdüm cevap vermek, ancak Prue'nun çalıştığı klinikte uyluk germe ameliyatından çıkmasını bekliyorum

"Hey, Franny?" Resepsiyonistin masasına doğru eğildim.

Prue'dan çok daha yaşlı olmayan kuzguni saçlı kadın bana gülümsüyor. Bu flörtöz değil. O da Prue gibi, her gün Prue'yla sadece yarım saat geçirmek için koridorda yürüdüğüm için gerçekte olduğumdan daha iyi bir adam olduğumu düşünüyor.

"Evet, Dr. Wentworth?"

"Theo." Gözlerime ulaşmasa da gülümsemesine karşılık veriyorum. Benden o içten sırıtişları çıkarabilen tek kişi ameliyathanedeki kişidir.

"Tabii, sadece..." diye fısıldıyor komplocu bir sesle. "Siz ikiniz bana *Grey's Anatomy* izlenimi veriyorsunuz ve ben o diziye bayılıyorum."

Franny Prue'nun yaşlarında olmasına rağmen ondan çok daha genç davranıyor. Gençliği ya da yaşlılarının sahip olduğu romantik kavramlara sahip olduğu için onu suçlayamam.

Aklımı sürekli kurcalayan şey Prue'nun neden kırk yaşında bir kadının duygusal olgunluğuna sahip olduğu. Onu kolay gülmekten neyin mahrum bıraktığını ve bunu ona nasıl verebileceğimi merak edip duruyorum.

Cevaplarım gelecek haftaya kadar elimde olacak.

"Evet, tamam. Neyse," diye acele ediyorum, Dana'yı gereksiz yere bekletmek istemiyorum. Önemli olmadıkça asla aramaz. *Onun* hakkında. "Bekletilecekler mi?"

"Prue bana herhangi bir gecikme bildirmedi, yani en fazla on dakika içinde burada olacağını söyleyebilir miyiz?"

"Pekâlâ." Öğle yemeği aramızın kısılmasından yakınmıyorum. Birincisi, Prue ile kariyerinin arasına asla giremeyeceğim için. İkincisi, benim de bu gecem var. "Onu bizim bankta beklediğimi söyle, tamam mı? Bu telefona cevap vermeliyim."

"Elbette, Dr. Wentworth." Franny bilgisayarına geri dönüyor ve yemin ederim ki klinikten çıkarken "Nam-ı diğer McSpicy" diye mırıldandığını duyuyorum.

Dün *Grey's Anatomy*'deki McDreamy ve McSteamy'den esinlenerek taktığını söylediği lakap karşısında başımı sallıyorum. Bir elimde öğle yemeğimiz, diğerinde telefonumla asansöre binip yerimize oturuyorum.

"Theo." San Francisco'da yaşadığım dönemdeki eski ve en zengin müşterilerimden biri olan Dana'nın sesi kendine güvenen biri gibi gelmiyor. Fısıldıyor, şüphelerimi doğruluyor.

"Benim hakkımda konuşuyordu, değil mi?" Dr. Fox'a atıfta bulunuyorum. Bunu ikimiz de biliyoruz.

"Evet." Topukları tıkırdıyor ve yanından geçen bir arabanın belli belirsiz yankısı duyuluyor. "Bir arkadaşım öğle yemeği yiyordum ve o sapık yanıma geldi, kendini tanıttı ve yeni kliniği hakkında gevezelik etmeye başladı."

Hakkımda söylediklerini umursamayalı yıllar oldu. Buraya taşındım çünkü o pislik herif bana yeni bir başlangıç için iyi bir bahane verdi ama ondan korkmuyorum. Yaşlı olsun olmasın hastalarımı taciz etmesi umurumda.

Uzun zaman önce o kadınları hayal kırıklığına uğrattığım için içimde süregelen hayal kırıklığı yeniden su yüzüne çıkıyor. Kese kâğıdını avucumun içinde sıkıyor ve hiçbir şey söylemiyorum.

Dana cevabımı beklemiyor. "Sanki bilmiyormuşum gibi. Buradaki her şeyi ve herkesin işini bilirim. Bana burada bir klinik açtığını söylemene gerek yoktu. Burada bir yer kiraladığı anda onun pis kokusunu kilometrelerce öteden almıştım. Ve senin gitme sebebinin o olmasından nefret ettim. Tacizci piç."

Çok şey biliyor. İnsanlar onun nüfuzuna, statüsüne kapılıyor ve o da bilgi karşılığında arkadaşlığını takas ediyor. Gazetelerde ya da herhangi bir yerde yer almamasına rağmen San Francisco'ya neden taşındığını bu şekilde öğrendi.

Benim anlatmama gerek kalmadan hikayeme inanan ilk kişiydi. Bağlantılarının uzun bir listesini kadın doğum doktorlarını değiştirmeye ve benim hastam olmaya ikna eden kişi, uğradığı ağır darbeden sonra özgüvenimi yükselten kişi oldu.

"Ona kibarca söyledim," diye devam ediyor, sesi kısık olmasına rağmen öfkeli bir tona dönüşüyor. "Siktirip gidebilir. Beni yönlendirdiğin jinekolog Dr. Rosalee Duval'a gidiyorum. Yakında herkes de öyle olacak. Çünkü bizzat benim tarafımdan uyarılacaklar."

"Teşekkür ederim."

Önümdeki küçük çim alana ve geniş otoparka bakıyorum. Binamıza girip çıkan insanların telaşı içinde, zarif sarışın ona aklından geçenleri söylediğinde o pisliğin yüzünü hayal ediyorum.

Bok ye, pislik.

"Dana, lütfen yapma," diyorum, birinin, herhangi birinin ona zarar vermesini istememe rağmen. "Seni takdir ediyorum ama benim için ayağa kalkmak zorunda değilsin. Onun ortalığı karıştıracağını hissediyordum ve işte buradayım. Burada daha iyiyim."

Takasta Prue'yu aldığımı düşünürsek çok daha iyi.

"Bu senin için değil. Tam olarak değil." Arka planda biri ona sesleniyor ve o da cevap veriyor: "Bana bir bardak daha Sauvignon Blanc. Hemen geliyorum. Her neyse Theo, bu senin ya da benim onun yüzüne vurmaktan zevk ilgili değil. Bu onun gelecekteki hastalarıyla ilgili. İnsan hayatları hakkında. Onu bu şekilde nasıl serbest bıraktıklarını h   anlamıyorum."

Yüksek mevkilerdeki bağlantıların gücünün herkes gibi o da farkında olmalı. Yine de bunu ona söylemiyorum. Eminim o da bunun farkındadır.

" ncittiği kadınlar... Onları nasıl kullandığı... Ve diğerleri, başkaları da olmalı."    çekiyor. "Beni hasta ediyor."

Birden etrafımdaki hava beni boğmaya başladı. Pazartesi günü yaşadığım şüpheler yeniden su yüzüne  kıyor ve Prue ile bu hafta yarattığımız mutlu anıları yiyip bitiriyor.

Ben de bir avcı mıyım? Gücünü kötüye kullanan bir doktor? Bir kadının mahremiyetini ihlal etme heyecanı   in evine giren iğrenç bir komşu mu?

Öyle miyim?

Öyle olmadığımı düşünmek istiyorum. Prue'nun rızasını aldığım ve bunu onun sözleri ve gülümsemesiyle defalarca gösterdiğim   in yaptığımın kabul edilebilir olduğuna inanmak istiyorum.

Kadınları büyük çapta taciz etmiyorum. Prue'ya taciz edilecek ve ertesı gün unutulacak biri olarak bakmıyorum.

Hayır. Prue benim   in bir şey ifade ediyor. Prue *her şey* demek. Ama ben, bir şekilde, hatalıyım.

Bu ikiyüzlülük oyunu bitmeli. Prue'ya geçmişimi ve kliniğimde ona dokunma şeklimle ilgili ne kadar çelişkili olduğumu itiraf etmeliyim. Ona eğer isterse hala rol yapabileceğimizi söylemeliyim. Ama bir hasta olarak? Hemen bitmeli.

Sınırlar koymayı ona borçluyum. Onun için, onu korumak için.

Onun doktoru olmadığım zaman, istediğim her şeyi yapmakta özgürüm. Prue ile birlikteyken, ben onunum, o da benim.

Bunu içimden atmam gerekiyor ve o zamana kadar öğle yemeği molalarımızda her şey yolundaymış gibi davranmam. Bu yirmi dakikalık bir konuşma değil, otuz dakikalık da değil.

"Haklısın Dana, gitmem gerek."

"Kendine iyi bak Theo," diye fısıldıyor ve aramayı kesmeden bir an önce homurdanıyor, "ve onu becer."

Kendi kendime bir kez başımı sallayıp telefonu bir kenara bırakıyorum. "Theo?"

Prue'nun sesini, kokusunu ve aurasını her yerde tanırım. Sırtım ona dönük olsa bile. Kafamda binlerce düşünce dolaşırken bile. Yine de onu tanıyacağım.

"Prue." Ayağa kalkıp ona dönüyorum.

Onun görüntüsü kavrulmuş kalbime güneş ışığı enjekte ediyor.

Başının tepesindeki topuz gün içinde bir ara yamulmuş ve genç yüz hatlarını daha da sevimli hale getirmiş. Dudaklarının kıvrılması onu öpmek ve dinlemek için bir davet. Ona aşık olun.

Ve kıvrımları. Mavi önlüğünün içindeyken bile göğüslerinin tepeleri belirginleşiyor, kalçalarının şekli vurgulanıyor.

Parmaklarım onu incitmek, okşamak ve işaretlemek için kaşınıyor. Dört gündür içine girmediğim için sikim zonkluyor.

Bir an için Dana ile olan konuşmamı unutuyorum.

Prue Bishop dünyadaki en güzel kadın. Var olan tek şey.

Yine de bu his uzun sürmüyor. Bu muhteşem ışık huzmesi ruhumu kaplayan buzları tamamen eritmiyor. Verdiğim karara saygı duymak zorundayım. Pazartesi günü yaptığım şey için onu affetmeden ilişkimize başlamaya niyetim yok.

Elimizdekileri frene basmak bana acı veriyor. Ama gitmenin tek yolu bu.

Yakında bana sahip olacak. Her şeyime.

O zamana kadar, geceleri onun güzel yüzünü izlemek için orada olacağım. "Her şey yolunda mı?" Cevap vermediğimde gülümsemesi azalıyor.

Bundan nefret ediyorum. Yapmak üzere olduğum şey için kendimden de nefret ediyorum.

Bankın etrafında dolaşıyorum, ondan iki adım uzakta duruyorum. Onu biraz rahatlatmaya yetecek kadar. Ona ne kadar değer verdiğimi göstermeye yetecek kadar değil.

"Ben iyiyim." Elimi kaldırıyorum ve bırakıyorum. "Neden sordun?"

"Telefonda sesin üzgün geliyordu." İstemesine, eli yanında seğirmesine rağmen bana uzanmıyor.

Ve bundan da nefret ediyorum. Kliniğe geri dönmem gerek.

"İşle ilgili şeyler. Dinle, gitmem gerek." Onun için bankın üzerine bıraktığım çantayı işaret ediyorum. Ben iştahımı kaybettim diye onun da aç kalması gerekmiyor. "Bugün soğuk hindili sandviç ve salata hazırladım. Sen kal. Ye."

Burnu kırışıyor. "On dakika kalamayacağına emin misin?"

"Hayır, maalesef yapamam." Pazartesi günü için özür dilemeden geçen bir dakika bile işleri daha da kötüleştirecektir. "Cuma günkü öğle yemeğimize de gelemeyeceğim."

Gözlerinden ruhunun çatladığını görebiliyorum ve düzeltiyorum. Hızlı.

"Cumartesi gecesine ne dersin? Sözümlü tutacağım, seni bir randevuya çıkaracağım."

"Yapmak zorunda değilsin." Başını eğiyor, bakışlarını yere dikeyor. "Eğer istemiyorsan, ben... uh, seni buna zorlamayacağım."

Mesafeyi siktir et. Soğuk tavrımı siktir et.

Yüzünü avuçlarımla arasına alarak başını yukarı kaldırıyorum ve dudaklarımı onunkilere bastırıyorum. Kısa öpüşmemiz şimdilik ona verebildiğim tek şey. Ağzım onun ağzındayken, ona karşı ne kadar ciddi olduğumu söylüyorum. Nasıl geri adım atmayacağımı.

"Kırmak istemiyorum," diye homurdanıyorum, konuşurken dudaklarım onunkilere değiyor. "Hiçbir şey için değil. Cumartesi akşamı saat yedide dairenin önünde olacağım."

Güneş ışınları yine onun içinden geliyor. Beni eritiyor. "Ne giymeliyim?"

"Ne istersen. Külot hariç. Bunlara izin yok." Başlıyorum kliniklerimize doğru geri geri yürüyordu. "Cumartesi görüşürüz."

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

Theo

TPrue'nun yokluğu beni haşlıyor, ihtiyacımın alevleri damarlarımda yanıyor.

Gecenin köründe, evimin sessizliğinde onu özlüyorum.

İki katla ayrılıyoruz. İki eyalet de olabilir. İki kıta.

Ben burada yatağımda tek başıma yatıyorum, o ise aşağıda kendi yatağında. Uyurken uzuvlarını benimkilere dolamak yerine ince, yavan yeşil çarşaflara sarılıyor.

Kabul edilemez.

Çarpık, saplantılı arzularım mantık dinlemeyi reddediyor. Mesafemi korumaya yönelik saf niyetlerim - daha bugün kendime ilan ettiğim niyetlerim - şu anda onları gözlemlediğim yerden çok uzak ve sıkıcı görünüyor.

Kalbimde dipsiz bir boşluk var. Daha önce hiç bilmediğim bir boşluk.

Sadece onun doldurabileceği bir boşluk.

Onu görmezsem bu gece uyku beni kaçıracak. Ona dokunmazsam.

Ona dokunmadan önce gözlerimi kapatamayacağım gerçeğinden kaçış yok.

Yatağımın kenarında oturur pozisyona geçiyorum. Dirseklerimi dizlerime koymuş, parmaklarımı dikmiş, bakışlarımı yatak odamla oturma odasını ayıran kapı aralığının ötesine yöneltmişim.

Dairemin ön kapısı beni çağırıyor. Bu açıdan görünmese de gözümde canlandırıyorum. Boyutu ve şekli. Ağır kolu.

Arkasında, beşinci katın koridoru dört daireyi ve bir asansörü birbirine bağlayacak şekilde açılıyor. Bir de merdiven boşluğu.

Üçüncü kata inmenin iki yolu var. Prue'ya.

Yatağımın yanındaki saat sabahın iki buçuğunu gösteriyor. Hiç bu kadar uyanık, bu kadar huzursuz olmamıştım.

Gecenin köründe, saplantım vicdanıma galip geldi.

Ayağa kalkıyorum, spor ayakkabılarımı giyiyorum ve çıkarken ataş ve anahtarları alıyorum.

Geçen hafta boyunca, onu takip ederken, sadece Prue'yu değil, bu apartmandaki kiracıların davranışlarını da inceledim. Garip saatlerde gelip gidiyorlar - geç saatlerde sosyalleşiyorlar, gün doğarken koşuyorlar.

Yaptığım kısa araştırma merdivenleri tercih etmemi sağlamlaştırdı. Sabah insanları, yani sağlık bağımlıları, asansör yerine kardiyoyu tercih ediyor. Gece insanları, genellikle sarhoş olanlar, yüksek topuklu ayakkabılar ve sıkı elbise ayakkabılarıyla merdivenleri tırmanarak ayaklarını kötüye kullanmamayı tercih ediyor.

Onların insani öngörülebilirliği, aşkımın dairesine fark edilmeden girmek için gizlice dolaşmamı parkta bir yürüyüş haline getiriyor.

Üçüncü katın karanlık koridorunda gizlice yürüyerek 3D numaralı daireye gidiyorum.

Tıpkı buraya zorla girdiğim diğer gecelerde yaptığım gibi, kapısına ulaştığımda olduğum yerde duruyorum. Altından ışık sızıyor. Hiçbir ses yankılanmıyor.

Prue'nun içeride kitap okuyor olma ihtimali var, yatağının yanındaki gece lambası dairesindeki tek ışık. Burada dururken onu göremeyeceğim.

Yine de içeri girmek bir risk, geçen hafta boyunca dört kez aldığım riskle aynı.

Birini şimdi alıyorum.

Kilit aşına olduğum ritme göre tıkırdıyor. Kayıyor ve kırılıyor, sonunda teslim oluyor ve Prue'nun evine girmeme izin veriyor.

Her zamanki gibi, ilk onun kokusu çarpıyor yüzüme.

Kapıyı olabildiğince sessizce kapatıyorum, gözlerimi kapatıyorum ve onun özünü içime çekiyorum.

Misk kokulu ve taze. Çiçekler ve şelaleler. Yumuşak ama coşkulu.

Benim Prue'm.

Burun deliklerim alevleniyor, kanım kaynıyor.

Giydiğim kot pantolon, aletim sertleşip sınırlarını zorladığında rahatsız oluyor. Prue uyurken onunla aynı yerde olmanın verdiği heyecanla kollarımdaki tüyler diken diken oluyor.

Ama buraya onunla aynı yerde olmak için gelmedim. *Onun* için buradayım.

Spor ayakkabılarımı sessizce çıkarmak için eğiliyorum, sonra oturma odasına doğru ilerliyorum. Ayaklarım yere basıyor, çoraplarım adımlarımın sesini bastırıyor.

Yatak odasının kapı çerçevesine yaslanmam uzun .

İşte orada. Bu uhrevi melek, kısmen parçalanmış çarşaflarıyla örtülmüş, tamamen karanlıkla kaplanmış. Tıpkı hayal ettiğim gibi.

Ve çıplak. Bu da onun hakkında öğrendiğim bir başka eğlenceli gerçek. Prue Bishop, *sikiş* kelimesinin tekrar tekrar kullanılmasıyla ilgili sorunu olan kadın, tamamen uygunsuz bir şekilde uyuyor. Tamamen çıplak.

Tişört yok, iç çamaşırı yok, çorap bile yok.

Hepsi çıplak.

... hayır, kimseyi değil. Beni bekliyor.

Ona yaklaşıyorum, yanağına dökülen uzun saçlarını, pürüzsüz, tatlı yanaklarında dalgalanan kalın koyu kirpiklerini hayranlıkla .

Yırtıcı bakışlarım Prue'nun vücudunun yamaçlarını ve vadilerini tarıyor.

Pencereden sızan gümüş ay ışıkları güzel kıvrımlarını vurguluyor. İnce omuzları, dolgun göğüsleri, yumuşak karnı ve sıkı, biçimli bacakları. Şimdiye kadar, buraya geldiğim geceler boyunca, onu tatmin etmedim. Ona bakıp mastürbasyon yetiniyordum. Dudaklarını boyamakla döllemlerimle.

Bu gece farklı, uğursuz bir ruh halindeyim. Havuzda birlikte olduğumuzdan beri ona olan açlığım katlanarak arttı.

İtiraf ettiğim anda, bekleyiş sona erecek. Ama sabrım... Kahretsin, sabrım buharlaştı. Yok oldu.

Çoraplarımı, kot pantolonumu ve külotumu çıkararak belden aşağıya çıplak bir şekilde karşısına çıktım. Aletim, tepesini ıslatan bir damla uyarılmayla ağırlaşmış bir şekilde dışarı fırladı.

Bunu bana yapıyor. Her seferinde.

Ona, tanıdığım en ağır uyuyan bu güzel kadına bakıyorum.

Derin uykusu sayesinde çarşaflarını çıkarabiliyor ve istediğim pozisyona ayarlayabiliyorum. Sırt üstü kartal gibi yatıyor, çarşafları onu örtmeden bana tamamen açık.

Kendimi yumrukluyorum, tükürmek için can atıyorum, üç parmağımı içine sokuyorum. Onu germek için, sıcak, saran duvarlarının içine kayabilmek için.

Bunu yapmak kadere meydan okumak olacaktır.

Prue benim homurtu ve inlemelerimle uyuyacak. Menimi dudaklarına masaj yaparken nazik dokunuşlarım ve fısıltılı okşamalarım sayesinde.

Onu becermek, onu rüyalar aleminden çıkarıp bir kabusa mı ? Yoksa fantezilerinden birine mi?

Bunu söylemenin bir yolu yok. Teoriyi de test etmiyorum.

Yapmak üzere olduğum gibi onu boşaltmak şu bile çok riskli.

Bir dizimi Prue'nun açılmış bacaklarının arasına, ayak bileklerine yakın bir yere koyduğumda yatak ağırlığının altında kayıyor, ağırlığımı elime verip diğer dizimi birleştirdiğimde tekrar eğiliyor.

Prue'nun yüz ifadesinde bir değışiklik olup olmadığına bakıyorum ve hiçbir değışiklik görmeyince rahatlayarak iç çekiyorum.

Nefes alıp verışı sık kalıyor, göğüsleri sabit bir hızla inip kalkıyor.

Belimden eğildim, sikim avucumun içindeydi. Ona yaklaştıkça amının kokusu daha da belirginleşiyor. Henüz uyarılmamış, ama temiz kokusu daha az erotik değil.

Onun geri kalanı gibi mükemmel.

Yüzüm amından kıl payı uzakta. Burnum klitorisine sürtünüyor, dudaklarım hafifçe onunkine bastırıyor.

Arzuladığım şey buydu. Beklediğim şey .

Gözlerimi kapalı gözlerinde sabit tutarken, dilimde tükürük topluyorum. Amcığının üzerinde düzleştiriyorum, tatlı girişini, am dudaklarını, klitorisini yalıyorum.

Dudaklarından alçak bir inilti süzülüyor. Kalçaları titriyor.

Uykusunda beni hissedebilir, ona ne kadar taptığımı. Ona nasıl taptığımı.

Onu tekrar yalıyorum, dilimi ucuna değdiriyorum, sonra ucunu tümseğinin etrafında döndürüyorum. Klitorisi çırpınıyor ve sertleşiyor, vücudu şu anki durumunda olabildiğince daha fazlası için bana yalvarıyor.

"Bebeğim," diye fısıldıyorum ıslak merkezine doğru, şefkatle üflüyorum. "Benim güzel Prue'm."

Vücudunu daha fazla ürperti kaplıyor. Derisi karıncalanıyor, nefes alışları artık soluk soluğa.

Suları yatağa damlıyor, çarşafları ıslatıyor. Acıyla dikleşmiş sikimi okşuyor, dilimi amına sokuyor, onu izlerken yavaşça beceriyorum. Dilim içinde dönüyor, zevk, inleme ve ıslaklığı dışarı çıkarıyor.

Ona verdiğim zevk, meme uçlarını küçük, sıkı tepeler haline getirdi. Ağzı daha da açılarak inlemelerinin ciğerlerinden yatak odasına süzülmesine izin veriyor.

Dilimi alıştırırmayı bırakmıyorum, kendimi okşarken onun tadına bakıyorum. İnlemelerim amında yankılanıyor ve uyuyan güzelim orgazma yaklaştıkça bana karşılık veriyor.

Kalçaları yatakta sallanıyor, elleri göğüslerine doğru kalkıyor ve orada dinleniyor.

"İşte bu," diye nefes alıyorum, nemli amına değen sıcak hava onu haykırmaya itiyor. "İşte benim iyi kızım."

Hayvani, çiğ ve harika, zevkinin peşinde. Prue onun için daha çok çalışmamı istiyor. Daha fazla çaba göstermemi.

Başka kadınlarla çıktığımda ya da takıldığımda, onların zevkini önemsedim. Doruğa ulaşmanın peşinde koşan ve birlikte olduğu kişiyi bir amaç için araç olarak kullanan hıyarlardan değildim. Hayır, siktir et.

Ama Prue'nun zevki sadece benim bir şey değil. Onun pembe küçük klitorisini yaladıkça, kıstırdıkça ve öptükçe daha da saplantılı hale geliyorum.

Ona sahip çıkma ihtiyacı beni kör ediyor. Onu orgazm etme arzusu dudaklar nefes almaktan daha önemli hale gelir.

Sahipleniciliğimden cesaret alarak dudaklarımı klitorisine kapatıp emiyorum. Onu o kadar sert emiyorum ki, kan akıtabilirim diye endişelenmeye başlıyorum.

Onu uykusundan uyandırabilir.

Sonra umurumda olmadığını fark ettim.

O benim kızım. İstedığımı yapabileceğim benim amım.

Ve eğer ben benim olanı alırken o uyanırsa... Öyle olsun. "Lütfen!" diye bağıyor. Parmakları göğüslerinin üzerinde esniyor, başı bir o yana bir bu yana. "Evet, *Theo*, lütfen. Dokun bana, lütfen."

Adımı karıştırmak yok. *Benim* lanet olası adım. Onun zevkinin sahibi. O mutlu olsun diye binaları yıkacak adam.

Ve şu anda, orgazm olduğunda neşesini bulacak. Bunun için buradayım.

Her saniyesi için. "Nasıl ," diye fısıldıyorum.

Ödül olarak, onu yedim. Bir yandan da yumruğumu sert ve hızlı bir şekilde sikiyordum.

Prue tekrar adımı söylüyor. Başımı kalçalarının arasına hapsederken uyarılmışlığı çeneme damlıyor.

Ve tam olarak onun istediğini yapıyorum. Ona her türlü zevki veriyorum. Yüzümde parçalanana kadar içimdeki sevginin her zerresini.

Onunla kalıyorum, orgazmının son dalgasının azalmasını, kaslarının etrafımda gevşemesini bekliyorum.

"Seninle çok gurur duyuyorum." Klitorisini öpüyorum ve o biraz daha titriyor.

Yine de işim bitmedi. Onu çözülrken görmek sikimi hiç olmadığı kadar sertleştirdi.

Ona sahip olma ihtiyacım her türlü ahlak duygusunu yok ediyor.

Yatağından kalkıyorum, Prue'nun uyuyan bedenini başını kenara yaslayacak şekilde düzenliyorum. Bir elimle eğilip sikimi ayırık dudaklarının üzerinde hizalıyorum.

"Benim uslu küçük kızım olacaksın, değil mi Prue?" Avucumu aletimin gergin derisinde gezdirmeye başlarken inliyorum. "Döllerimin her damlasını o güzel ağzına alacaksın."

Nefes almaktan başka bir şey söylemiyor. Bir saniye bile duraksamıyorum. Vücudu, amcığı beni büyüledi. Masum, uyuyan yüzüne. "Siktir." Kendimi daha çok sıkıyorum, baskının hissediyorum, doruk noktam yüzüne patlamasına saniyeler kalmıştı.

Ama istediğim yerde değil. Beni içine alacak.

Sonunda doruğa ulaştığımda, sert ve hızlı oluyor. Aletimin başını Prue'nun dudaklarının arasında, onlara dokunmadan tutuyorum. Dudaklarına, diline, boğazından aşağıya doğru beyaz döller fışkırıyor.

Neredeyse tükürüyordu ve buna izin veremezdim. Yanağını okşarken başını yana yatırıyorum. Benim yatıştırıcılığı Prue'nun nefes alıp verişlerini etkiliyor ve onları yavaşlatarak sakinleştirici bir ritme sokuyor.

Tohumlarımdan bir çizgi yine dudaklarının arasından süzülerek yatağa düşüyor.

O kadar güzel ki. Şu anda ölüp mutlu bir adam olabilirim.

Sadece bir şey daha var.

Başparmağımı kullanarak kalan tohumumu ağzına sürüyorum.

Mükemmel kız için mükemmel dudak parlatıcısı.

Yarın sabaha kadar dudakları çatlamış olacak. Ama şimdilik? Şimdilik mükemmel.

"Tatlı rüyalar, Üç." Dudaklarımı şakağına bastırıyorum.

Son bir öpücük. Sonra çıplak vücudunu örtüp geceyi geçirmek için ayrılıyorum.

ON ALTINCI BÖLÜM

Prue

"T Bu kadar mı yani? Gerçekten babanla tanışacak mısın?" Michelle'in sesi telefondan geliyor ve bana zihinsel destek sağlıyor
Çaresizce can atıyorum.

Cumartesi sabahı saat yedide.

Michelle uyanır uyanmaz onu aramam için ısrar etti, fazla arkadaşım olmadığını biliyordu. Dürüst olmak gerekirse, onun dışında gerçek bir arkadaşım bile yok. Onun nezaketi ve bana vermekte ısrar ettiği manevi destek, asla başka bir cerrah için çalışmamamın diğer iki nedeni.

Hafta boyunca uzun saatler çalışmış olmamız iyi bir şey, yoksa bütün gece dönüp durur ve şafakta onu arardım.

Neyse ki yıldızlar aynı hizaya geldi ve gece boyunca uyudum, on dakikadan daha kısa bir süre önce endişe içinde uyandım.

"Evet, yani, o benim babam."

Babalık testi bunu kanıtladı. Acele ücret ödeyerek yaptırdığım test.

Keşke olması gerektiği gibi mest olabilseydim.

Ama ben değilim.

Aklımda Theo var. Sanki orada olmaya hakkı varmış gibi büyük bir gayrimenkul parçasını işgal ediyor. Adam her günün her anında orada, görüntüsü ruhumun en gizli yarıklarına sızıyor.

Onun adına, kliniğine girip çıkan gerçek dışı hasta kuyruğu adına, bu şekilde işe koyulduğu için mutluyum.

Yani, açıkçası, uzun saatler için onu suçlayamam. Özel muayenehanelerin nasıl çalıştığını ilk elden biliyorum. O da farklı değil ve kesinlikle beni başından savmıyor.

Ayrıca, benim de zorlu bir işim var. Ve haftanın ilk dört günü bana öğle yemeği getirdi.

O iyi bir adam.

Sabırlı biri. Çok sabırlı. Onu özledim. Samimi dokunuşunu özledim. Son iki gündür, beni istediğini *bilmeyi* de özledim.

Theo bana çıkma teklif etti, sonunda bir randevu ayarladı ve beni her şeyi tüketen, ayak parmaklarını kıvıran bir öpücüğün nasıl olacağını hayal ettiğim gibi öptü. Her şeyi doğru yaptı.

Yine de bir şekilde, bana karşı duyduğu çekimin hissediyorum. Ya da belki sadece meşguldür. Ve sabırlı.

Evet, olmalı.

Kendimi daha fazla kandırmayacağım. Bugün değil, DNA'sı damarlarımda dolaşan, beni istemediğini düşündüğüm adamla buluşacağım zaman.

Theo yemeğe çıkacağımızı söyledi ve ben de ona inanıyorum. Bana bir sebep verirse ve verdiğinde yargılamayı ve terk edilme sorunlarımı bir kenara bırakacağım.

Şimdilik babama odaklanıyorum. Dört saat içinde Greyhound otobüsüyle gelip benimle, yani kızıyla brunch yapacak. Hatta sabah dört otobüsüne binip on bire kadar gelmeyi ve biz yedikten sonra gitmeyi teklif etti, böylece kalmasına izin vermek zorunda hissetmeyeceğim.

Kendi düşünceli biri.

Hayatım boyunca bu anı bekledim ve Zeke mükemmel bir baba gibi görünmese de, deniyor gibi görünüyor.

Bir adama takılarak bunun büyüklüğünü küçümsemeyi reddediyorum.

"Çok yabancı bir kelime ama evet." Patronuma ve bu dünyada sahip olduğum en yakın arkadaşına içimi dökerken ağzım bir gülümsemeye dönüşüyor.

Kavrulmuş dudaklarım çatlıyor ve ıslatmak için dilimi dışarı çıkarıyorum. Tuzlu. Son birkaç sabahtır ağzımda ve dudaklarımda uyandığım aynı tuhaf tat.

Aynı diş macununu kullandığımı ve diyetimi değiştirmedığımı düşünürsek garip. Belki de hormonlarımla bir ilgisi vardır. Son iki gündür rüyamda Theo'yu görüp ıslak uyanıyorum.

Evet, olmalı.

Birkaç saat sonra sevgilimle buluşacakken bunu düşünmeyi bırakmalıyım.

"Baba. O benim babam."

"Evet, öyle." Beverly Hills'teki malikanesinden telefona doğru gülümsemesi beni kucaklıyor. "Senin için çok heyecanlıyım. Mutlu sonu hak ediyorsun."

"Teşekkür ." Dişlerim çatlamış alt dudağımı kemiriyor. "Mutluyum. Ve gerginim. Konuştuğumuzda biraz tuhaftı." Endişelerimi onunla paylaşıyorum.

Başka kimsem yok.

"Yirmi altı yaşında bir kızın olduğunu sonradan öğrenmek herkesi tuhaflaştırır sanırım." Kıkırdaması, çocuklarının ocaktaki kahvaltısından gelen cızırtı seslerine karışıyor. "Ve her , sen

Halka açık bir yer önermek iyi olur. Ne olursa olsun, kalkıp gitmekte her zaman özgürsünüz."

"Evet." Gözlerim tavana ve yukarıya, yukarıya, beşinci kata doğru geziniyor.

Çarşafı çıplak göğsümün üzerine daha sıkı çekiyorum, bu Cumartesi'nin getireceği neşeye teslim oluyorum. Önce babam, sonra Theo. Memnun olmalıyım. Ben .

"Güzel bir gün olacak, Michelle."

"Öyle." Kadehler tokuşturuluyor, ardından kocasından sert bir *günaydın* geliyor. "Şimdi gitmem gerekiyor. Dikkatli ol. Bana sonra mesaj at. Söz mü?"

"Anlıyorum." Kendi kendime başımı salladım ve telefonu kapattım.

ON YEDİNCİ BÖLÜM

Prue

T Babamla brunch için plan yapmaya çalışırken sabahın geri kalanı bulanık bir şekilde geçti.

Endişe ve heyecan beni darmadağın etti. Ne giyeceğim bir kıyafet ne de tartışacağım belirli bir konu hakkında karar veremiyorum.

İlk izlenimler önemlidir ve beni bir daha asla terk etmeyecek kadar iyi bir izlenim bırakmak istiyorum.

Bu dört saat boyunca Theo'dan tatlı bir mesaj alıyorum, *bu akşamki yemeğimiz için sabırsızlanıyorum.*

Aklım yatağımdaki kıyafet yığınlarında ve düşündüğüm saç modellerinde, basit bir "*Ben de*" cevabını alamayacak kadar meşgul.

Cevap vermiyor ve sorun değil. Nasıl yakında görüşeceğiz.

Şimdilik, kendimi Ze'ye nasıl sunacağımı bulmam gerekiyor.

-Baba.

Karnım guruldamaya başladığında telefonumdaki saate bakıyorum.

Kahretsin, yakında bir şey seçmezsem geç kalacağım.

Yatağımın üzerinde duran her Şey arasından mŭtevazı bir Őeđim yapıyorum. Dizlerimin altına kadar uzanan uzun,    ekli, ten rengi bir elbise. Kısa kollu ve dekoltelerimi gizlemek için kayık yakalı ve görünümü tamamlamak için düz sandaletlerle e le tirim.

Acele hareketlerle geri kalan giysileri dolaba yerle tiriyor ve aceleyle banyoya gidiyorum. Uzun saçlarını bukleli bir Şekilde tutturuyorum, yüzüme minimal makyaj yapıyorum - biraz allık, rimel ve kuruyan dudaklarım için dudak kremi - çantamı kapıyorum ve  ıkıyorum.

Babam nerede bulu acağımıza benim karar vermeme izin verdi ve ben de Los Angeles'taki en iyi hamur i lerini yapan Şirin bir kafe Őe tim.

Otobüs durağından otuz dakika uzakta olmasına rağmen, Zeke onun için Uber  ağırdığım sürece sorun etmedi.

Tıpkı onun otobüs biletini  dediğim gibi ve brunch için de ödeme yapmam gerekeceğini varsaydığım gibi. Ki bu büyük bir mesele değil. Öğrenci bor larımın sonuncusunu da ödedikten sonra, hiçbir Şeyi olmayan bir çocukken olduğu gibi maddi olarak zorlanmadım.

Masrafları paylaşmayı önererek Zeke'i utandırmak isteyeceğim son Şey. Bana zaman ayırdı. Ailesini evde bıraktı ve bir Cumartesi günü her yöne yedi saatlik yorucu bir otobüs yolculuğuna  ıktı.

Onun parasına ihtiyacım yok. Bir babaya ihtiyacım var.

Onunla buluşmak için oraya doğru yürürken vücudum uğulduyor. İçimde gergin bir enerji dolaşıyor. Elektrik darbeleri yanağımın içini  iğnememe ve kahverengi deri çantamı sıkıca kavramama neden oluyor.

Zeke'le bulu maya gitmemin nabzımın hızla atmasıyla çok ilgisi var. Ama başka bir Şey de var.

Ne olduğundan emin değilim. Geçen hafta otoparkta hissettiğime benzer bir Şey.

Daha fazla okumaya çalışırdım ama zihnim fazla düşünmeye uygun değil. Sinirlerime yenik düştüm ve adımlarımı hızlandırdım.

"İşte gidiyor," diye fısıldıyorum kendi kendime, kafenin bulunduğu sokağın köşesini dönerken.

Sıcak hamur işlerinin ve demlenen kahvenin kokusu dışarıdan sokağa taşıyor, sarhoş ediyor ve aynı zamanda gergin enerjimin bir kısmını rahatlatıyor.

Yaklaşık bir yıl önce koşularımdan birinde Sweet Stuff'a rastladım. Müşterilerin masalarına yayılan kokular ve ağız sulandıran hamur işleri, düş aldıktan sonra geri gelmemin sebebiydi. Burayı neden bu kadar çok ziyaret ettiğimi.

Umarım babam da beğenir.

Telefonumdaki Uber uygulaması onun burada olması gerektiğini gösteriyor. Bana gönderdiği fotoğraftaki adamı arıyorum, etrafa dağılmış demir masalara, tahta sandalyelerde oturan insanlara bakıyorum.

"Prue!" Onu görmeden önce duyuyorum, adam Sweet Stuff'ın iç oturma alanının girişinden bana sesleniyor.

Evet, resimdeki adam bu.

Ve onun babam olduğunu inkar edemem.

Aynı gözleri ve saç rengini paylaşıyoruz. Gözlerimizin şekli ürkütücü derecede benzer olsa da, onun saçları benim başımdaki gibi gür değil. Onunki seyrelmiş ve azalmış.

Onun teni de biraz farklı. Benim cildim güneş kremi sürdüğüm ve güneşe uzun süre maruz kalmaktan kaçındığım için açıkken, babamınki bronzlaşmış - yoksa sarımsı bir ton mu?

Gözlerinin köşelerinde, ağzında, alnının her yerinde kırışıklıklar oluşuyor. Bira göbeği beyaz, yırtık pırtık tişörtünün altından çıkıntı yapıyor ve kot pantolonu kahverenginin bir tonunda.

Ama dürüst olmak gerekirse? Bunların hiçbiri umurumda değil.

Önemli olan onun benim babam olması. Ve o gerçekten burada.

"Bu tarafa." Ben olduğum yerde donup kalınca beni içeri çağırıyor. "Bizim için bir masam var."

Yaşadığım şokun sisi içinde *bir şeyler* yapmam gerektiğini hatırlıyorum. Elimi kaldırıyorum, uysalca sallıyorum ve bir ayağımı diğerinin ardından içerideki klimalı alana doğru hareket ettiriyorum.

Ona bakarken göğsümde bir duygu kasırgası patlıyor. Onları anlamlandırmaya çalışıyorum ve en iyi anladığım şey şu oluyor: Farklı olacağını düşünmüştüm. Ağlayacağıma, sinir krizi geçireceğime, dizlerimin üzerine çökeceğime ve babamı yoluma çıkardığı için Tanrı'ya şükredeceğime gerçekten inanmıştım.

Hissettiğim şey... hiçbir şey. Sadece onunla tanıştığım için şaşkınım.

Kendimi hayal kırıklığına uğrattım. Şaşkınlığın, yaşamam gereken neşeyi çalmasına izin veriyorum.

gel, Prue. Eğlenmene bak. Bunu yapabilirsin.

Mekâna büyüleyici bir cazibe katan eski karo zeminlerden içeri adım atıyoruz. Başımı babama doğru eğiyorum. Hâlâ kelebekler yok.

Önemli değil. Gelecekler. Her seferinde bir adım.

"Merhaba Zeke," diyorum ona nasıl hitap edeceğimi bilemediğim için. "Seni gördüğüme çok sevindim."

Kollarını bana açtığında ben de ona sarılıyorum. Tenindeki güneşin, deodorantın altında gizlenmiş terinin ve nefesindeki biranın kokusunu alıyorum. Zavallı adam, uzun yolculuk onu etkilemiş olmalı.

Omuzlarıma tutunarak geri çekiliyor. İlk şaşkınlığının bir kısmı geçti ve ne kadar uzun olduğunu fark ettim, muhtemelen altı-iki civarında ve kolları gerçekten çok kaslı.

"Ben baban." Sert sesi telefonda duyduğum sesle aynı. Yüz ifadesi de sertti. Sanki babalık yönü kucaklamasıyla sona ermiş gibi. "Hadi, oturalım."

Sweet Stuff'ın yaşlı, mavi saçlı sahibi Sheela, biz onun oturduğu masaya doğru ilerlerken yanımıza geliyor.

Bakışlarını yakalamak için babama bakıyorum, gülümsemem bu sefer daha kolay. "Selam, Sheela." "Selam, Prue." Ellerini önlüğüne siliyor, yanıma geliyor ve babama bir göz atıyor. "Onun babası olduğunu söylediğini duydum?"

Daha önce bir şeyler söylemeliydin." Sessizliğimiz aradığı *evet cevabını* verince gülümsemesi genişliyor. "Kızınız bizim en sevdiğimiz müşterimiz."

Yanaklarım kızarıyor, gözlerim yere kayıyor. Yemin ederim iltifatlar benim kriptomitim.

"Gerçekten mi?" Ses tonunda bir gariplik var, sanki sevildiğimi duyunca gururlanmış gibi değil.

Merakla başımı kaldırıyorum. Sadece ilgiyle bakıyor. "Buraya çok sık geliyor mu?" diye ekliyor.

Ne tuhaf bir soru. Dışarıda çok yiyip yememem neden bu kadar önemli?

"Evet ve evet." Sheela bana gülümsüyor. "Birkaç telefon görüşmesi yapmam gerekiyor. Sizi daha sık görmeyi umuyorum Bay Bishop."

Soyadı konusunda onu düzeltmiyor, ben de düzeltmiyorum. Çok karmaşık.

Zaten yarısı boş bir bira bardağının bulunduğu köşedeki masaya doğru yoluna devam ettiğinde, içimden bir ses oraya gitmemem gerektiğini haykırıyor.

Gölgeli alan her ne kadar güvenli olsa da ve Zeke'in bana zarar vermeyeceğinden emin olsam da, bir şeyler ters gidiyor. Temiz havanın güvenliğine ihtiyacım var. Güneşin. Etrafımızdaki bir avuç insandan daha fazlasına.

Elimi pazusuna koyarak onu durdurdum.

"Bira seni rahatsız mı ediyor?" Kaşlarını çatıyor ve ifadesine tedirginlik parıltıları sızıyor. "Yolda bir tane aldığımdan beri tutarlı olmak istedim."

"Benim için sakıncası yok." Büyük kız pantolonumu giydim, kendime sevmek için her şeye katlanacak kadar sevgiye muhtaç bir çocuk olmadığımı hatırlattım ve ona açıkça sordum, "Dışarıda bir masa bulsak sorun olur mu?"

Beni inceliyor, kaşları çatılıyor. "Tamam. Sessiz bir konuşma yapmak istersin diye düşünmüştüm ama elbette."

"Teşekkürler."

İçkisini almak için kıpırdamadığı için yanına gidip bensiz sipariş ettiği birayı alıyorum ve karanlık, biraz izole köşeden onu dışarıya kadar takip ediyorum.

"Sessiz bir sohbet istiyorum." Onun arkasındayken, içimdeki kayıtsız bir parça beni hala kendimi açıklamaya itiyor. "Burada herkes kendi işine bakar, bu yüzden endişelenmeyin."

"Sen öyle diyorsan..." Omuz silkiyor.

Sıcaklık ve nem tenime vurduğunda ve insanların sohbetleri kulaklarımı doldurduğunda, üzerimdeki ağırlık önemli ölçüde azalıyor.

Ciğerlerim genişliyor ve dudaklarım bir gülümsemeyle geriliyor. Boş bir masa buluyorum ve ikimiz de masanın etrafına oturuyoruz.

Babamın kahverengi gözleri bana bakıyor, beni tekrar inceliyor. Belki de filmlerdeki gibi bana "*Sende annenden çok şey var*" diyecek.

Belki bana *ondan* bahsederek başlar.

Hayatın bu şekilde işlememesi dışında. Hollywood'a yakınlığımıza rağmen, gerçek hayatım orada çekilen filmlerden en uzak olanı gibi görünüyor.

"Gördüğüm kadarıyla burada her şey yolunda."

Kıyafetlerimi, çantamı yavaşça inceliyor. Tasarım kıyafetler ve çantalar almıyorum ama sahip olduklarım da ucuz görünmüyor. Bunun farkındayım.

Bu onun için neden bu kadar önemli?

"Bizden daha iyi." Çenesindeki kılları ovuşturuyor. "Orası kesin."

"Oh, dur." Durumu hafife alarak geçiştirmeye çalışıyorum. Tanrı'ya dua ederek ve umut ederek bu konuşmanın endişelendiğim yöne gitmeyeceğini umuyorum. "Harika görünüyorsun."

"Görünüşümden bahsetmiyorum." Zeke'in yüz hatlarına karanlık çöküyor. "Ama sen bu konuda ne biliyorsun ki?"

Birdenbire ona artık baba demek istediğimden emin olamadım. O bir yabancı ve burada oturdukça bu daha da belirginleşiyor.

Biraz ürkütücü bir yabancı.

Ne yapmam gerekiyor? Kalkıp yürüyecek misin?

Sonsuza dek bu anı bekledim. Kaç gece ağladım, ne zaman ben olmayan başka bir çocuğun seçildiğini görsem göğsümde fiziksel bir acı hissettim. Dedektif ne onu ne de annemi bulamadığında.

"Uh, tamam..." tek söylediğim bu.

Arkadaş canlısı değilim. Tatlı değilim. Ait olma özlemime rağmen kendimi korumak zorundayım.

"Finansal olarak," diye tıslıyor, eğiliyor, kolları masanın büyük kısmını kaplıyor. "Dinleyin. Lafı dolandırmayacağım. Ben baba olacak biri değilim. Hiç olmadım, olmayacağım da. Benim çatım altında büyüyen çocuklar bunu doğrulayabilir."

Kalp atışlarım hızlanıyor. Paniğim arttıkça bira kokan nefesi burnuma geliyor. Boğazımdaki safrayla savaşmak, herhangi bir zayıflık belirtisini saklamak zorundayım.

"Tek gecelik birinin bana verdiği uçuğa ihtiyaçım olduğu gibi başka bir kıza ihtiyaçım var." Daha yakına eğiliyor, seni beceren bakışları beni olduğu yere kilitliyor. "Anlıyor musun?"

Kendimi tuttuğu tek şey mide bulantısı değil.

Ağlama, sakın ağlamaya kalkma.

Gözyaşlarım, piçler emirlere pek uymuyor. Bana en kötü illüzyonu satan adama bakarken birkaç tanesi yanaklarımdan aşağı süzölüyor.

Bana *umut* sattı.

"İstiyorum." Kalkmak için sandalyemi geri çekiyorum. "Merak etme. Hayatım boyunca babasız yaşadım. Artık alıştım. Güle güle, Zeke."

Eli benden daha hızlı. Uzun, güçlü parmakları bileğimi kavıyor ve beni yerimde tutuyor.

Dışarıdan bakan biri için tutuşu sevgi dolu bir kavrama gibi görünebilir. Başparmağını tenimde tekrar tekrar gezdiriyor ve iniltimi dudaklarımdan arkasına hapsedmek için içimdeki her şeyi kullanmam gerekiyor.

Şimdi neden içeride kalmaya zorladığını anlıyorum. Tam da benim dışarı çıkmak istememle aynı sebepten. Nispeten gizli kalsaydık bana karşı nasıl bir güç kullanacağını, hangi kelimeleri kullanacağını düşünmekten korkuyorum.

"Hiçbir yere gitmiyorsun." Gözleri dönüyor, içlerinden kötölük akıyor. "Buraya kadar onca yolu bana sırtını dönesin diye gelmedim..." "...zengin kız" diye eklediğinde sözleri de bakışları kadar nefret dolu.

Alt dudağım düşüyor. O nasıl...?

"Evet, süslü işinden haberim var." Eğer gözlerinin şeytani olduğunu düşündüysem, sırtışı onları aşıyor. Kolayca. "Seni bulan arkadaşım bana nerede çalıştığını söyledi ve geveze resepsiyonistin plastik cerrah asistanı olduğunu söyledi. Google'a göre Los Angeles'ta bir ton kazanıyorsun."

Bağırsaklarım sanki o pis elini sıkıp bükmüş gibi hissediyor.

Oh, Franny...

Ona kızamıyorum bile. Theo'ya çok daha fazlasını anlattı. Ve bu büyük bir sır da değil.

Sorun olan o. Onun değil.

Görünüşe göre, nakit sıkıntısı çekiyor. Annem benim varlığım hakkında gevezelik ettiğinde, aptal, saf, muhtaç yetimin alacak parası olup olmadığını öğrenmek için arkadaşını gönderdi.

Ben de öyle.

İyi biri olsaydı ona karşılıksız verirdim. Benimle gerçekten ilgilenseydi, lanet kızıyla.

Evet, *lanet* kelimesi şu çok uygun görünüyor.

"Hayır." Olay çıkarmamaya çalışarak başımı sallıyorum. Sadece gitmek istiyorum. Theo'nun kollarına kıvrılıp yok olmak istiyorum. "Sen zalim, kalpsiz bir insansın. Benden bir kuruş bile alamayacaksın."

"Seni yok edeceğim," diye hırlıyor. "İşyerine, apartmanına geleceğim. Seni küçük düşürecek, hayatını cehenneme çevirecek. Parayı bana versen daha iyi olur."

Kalbimdeki korku yüz ifademe yansıyor. Alt dudağım düşüyor, kaşlarım birbirine çarpıyor.

Gözlerimin arkasındaki baraj yıkılıyor. Gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı süzülüyor ve elbisemin yakasını ıslatıyor.

Savaşın. Karşılık ver. Burası ne kadar güçlü bir kadın olduğunuzu kanıtladığınız yerdir.

"Hayır!" Gözyaşlarımın arasından bağırarak omuz .

"Yapmayacaksın-" "Hayır, yapmayacak." Arkamdan zengin, tanıdık bir ses geliyor.

Onun odunsu kokusu beni sarıyor. Belime doladığı eli beni güvenle sarıyor.

Öfkeli ve talepkâr enerjisi etrafımızdaki tüm alanı kaplıyor. Tüm sokağı.

"Theo," diye fısıldıyorum.

Beni kabul tek , iri parmaklarını etime bastırması oldu.

Karmakarışık düşüncelerimin arasından bir farkındalık şeridi geçiyor.

"Burada olacağımı nereden biliyordun?"

"Seni koruyorum," diyor. İçinde çok şey barındıran basit bir cümle. "Seni her zaman koruyacağım."

"Sen de kimsin lan?" Zeke'in canına tak etmişti, Theo'nun gözünü korkutmak için sandalyesini geriye atarak doğruldu.

İşe yaramıyor. Aslında, dünyadaki herhangi birinin yanımdaki adamı korkutabileceğine inanmakta zorlanıyorum.

"Kim olduğum seni ilgilendirmez, seni sefil bok çuvalı." Theo'nun sesi alçak ve şimdiye kadar tanıdığım herkesten daha korkutucu. "Seni endişelendirmesi gereken şey, tüm konuşmanızın elimde kayıtlı olması ve bunu LAPD'ye vermek için iki kere düşünmeyeceğim. Sonunda hapse girmek istemiyorsan bir daha Prue'nun yanına bile yaklaşmayacaksın."

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

Theo

"Y Buna cüret edemezsin." Bu iğrenç pisliğin mırıldandığı her kelimedede pis tükürük yüzüme çarpıyor. "Kız arkadaşın seni affetmeyecek.

babasını ispiyonluyor ve sen bunu biliyorsun."

Bir an için suçlaması beni şaşkına çevirdi.

Ona kız arkadaşım demesi değil. Ona o kadar takıntılıyım ki, onun erkek arkadaşı olma unvanıyla yıkanıyorum.

Yakında bir gün, onun için bundan daha fazlası olacağım. Onun uyanma ve uyuma anı olacağım. Onu buradaki gibi pisliklerden koruyacağım. Herhangi birinden, nokta.

Satın aldığım büyük evde aynı çatı altında yaşayacağız - bizim evimizde, akşamları kanepede kucaklaşarak geçireceğiz. O ve benim iki ya da üç çocuğumuz olacak. Onlar -eğer şanslılarsa- annelerinin bakışlarını, zekasını, tatlı gülümsemesini miras alacaklar. Onu bu kadar özel yapan etrafındaki gizemli çekici aura.

O benim. Buna hiç şüphe yok.

Bağlılık beni korkutmuyor. Ben varım.

Beni bir anlığına suskunluğa teslim eden *onun* unvanı.

Onun babası.

Bu yüzden bugün karakterinin dışında davranıyor.

Bana daha önce gönderdiği kısa mesaj endişelenmeye başladığım zaman değildi.

Bütün sabah penceremde durup sokağı izlerken, onun koşu için binadan çıktığını görmedim. Her otuz dakikada bir gizlice terasa çıkarken kamerayı kayıta bıraktım. Ondan hiçbir iz yoktu.

Tüylerim diken diken oldu ve mesajının içeriği şüphelerimi doğruladı. O zamandan beri gözlerim apartmanımızdan çıkan tek bir insan ya da hayvanı bile kaçırmadı. Park yerimizden çıkan her arabayı gözlüyor, Prue'nun Prius'unun gelmesini bekliyordum.

Ta ki o ortaya çıkana ve kıskançlık duygusu beni bir kez daha sert bir şekilde sarsana kadar. Başını kaldıran çirkin duygu o kadar yabancıydı ki, bir an için onu öfkeyle karıştırdım.

Mantıklı yanım beni aldatmadığı konusunda ısrar etti. Benim bakir, masum Prue'm. Bana kirpiklerini kırıştıran ve dünyanın geri kalanından sakladığı şeyi bana veren tatlı genç kadın. Birlikte yemeğe çıkmamız gereken gün bir randevuya gitmiş olamazdı.

Sonra tekrar, onun bilinçli versiyonunu iki gün yalnız bıraktım. Bunu ben yaptım.

Neyse ki beni zehirleyen yeşil gözlü canavar gerçeği öğrenmeme engel olmadı. Kafenin dışında gizlenmeme. Arkasından sinsice yaklaşmamı.

Bunu kanıt olarak kaydetmekten.

"Onu geri aldığım için beni affedecektir." Ona ters ters bakıyorum.

Onun hesaba katmadığı, aptal arkadaşının gözden kaçırdığı şey ise . Nasıl için de tam bir sürpriz oldu- fark ettim ki

kızı için her şeyi yapar.

"Prue?" Ona bakıyor ve onun şeytani pençeleri arasında kaybolmasına izin veremem. "Yapma." Başımı onun profiline çeviriyorum, onu daha sıkı kavriyorum.

Gözleri hâlâ kaynayan piç kurusuna kilitlenmiş durumda. Elimde titrerken, bunun kızgınlıktan mı yoksa korkudan mı ya da her ikisinden mi kaynaklandığını anlayamıyorum.

İkisi de beni çileden çıkarıyor. Onun huzurlu ve mutlu olmasına ihtiyacım var. Ben hayatta olduğum sürece başına kötü bir şey gelmeyeceğini bilmesine ihtiyacım var.

"Prue," diye tekrarlıyorum, bu sefer daha yüksek sesle. "Bana bak."

Ses tonumu değiştirmem işe yaradı. Sperm donörüyle -daha iyi bir kelime bulamıyorum- arasındaki zehirli bağı koparıyor ve o geniş, kahverengi gözleriyle bana bakıyor.

"Evet?" diyor, kaslarının gevşemesine ve bedenimde erimesine izin veriyor. Bana güvenmek için.

"Zayıf amcık," diye homurdanıyor babası. "Tıpkı annen gibi. Bir sik için her şeyi yapar."

"Kapa çeneni." Hırlamam göt herifin irkilmesine neden oldu.

Prue'ya dönüp bakmak için onun geçici şokundan yararlanıyorum. Başı öne eğik, muhtemelen bu insan müsveddesi tarafından herkesin içinde aşağılandığı için. Sahip olamayacağım bir şey daha.

Çenesinin altından sert bir parmakla bastırıyorum ve bakışlarını lanet zeminden uzaklaştırıyorum.

"Bu doğru mu?" Sesimi alçaltıyorum, başkalarının beni duymasını ya da bu adamın araya girmesini istemiyorum. "Bu... adam"-hırlıyorum-"baban mı?"

Yutkunuyor. "Öyle."

Bir sonraki sorum gerçekten olmadığı halde küçümseyici gelebilir. Ama emin olmalıyım. "Babalık testiyle doğrulandı mı?"

"Evet. Ben onun babasıyım, sik kafalı."

Pisliğin sesi sinirlerimi bozuyor ve dişlerimi gıcırdatıyorum.

Önemli olan tek şey Prue. Prue.

"Göz sikişiniz bitti mi, yoksa başlangıç olarak babanıza iki bin dolar transfer edebilir misiniz?"

Işık hızından daha hızlı bir şekilde dönüyorum, beni ve onu ayıran masayı yere deviriyorum. Parmaklarım gömleğinin yakasını kavırıyor ve bu beceriksiz pisliği burun buruna gelene kadar bana doğru sürüklüyor.

Nefeslerim vahşi, gözlerim kırmızı görüyor.

Nazik bir el gergin omzuma uzanıyor ve kaslarımın dalgalanmasına neden oluyor. "Theo, lütfen..."

"Şimdi olmaz, Prue." Ona hitap ederken öfkemi dizginlemeye çalışıyorum. Bunu hak etmiyor. Bu da "Lütfen" demek için çaba harcamama neden oluyor.

"Ona nasıl haddini bildireceğini öğrenene kadar önünde uzun bir yol var." Kokmuş bira kokusu beni iğrendiriyor. Ama kadınlara karşı tutumu beni fiziksel olarak tiksindiren asıl şey. "Birkaç ters tokat, kimsenin göremeyeceği bir yerde karnına bir yumruk... Bu genellikle işe yarar."

Dürtülerimle hareket ediyor, yere yuvarlanana kadar ona diz çöküyorum. Tam tepesindeyim, bedenim onu hapsediyor, bana yumruk atma girişimlerini engelliyor.

"Beni baştan çıkarıyorsun," diye fısıldıyorum, sesim boğuk ve öfke dolu. "Beni baştan çıkarıyorsun ve sonuçları hiç hoşuna gitmeyecek. Bundan emin olabilirsin."

"Paraya ihtiyacım var." Prue'nun babası zayıf, yalvaran bir et ve kemik yığınının dönüşür. "Yanlış beyzbol takımlarına bahis oynayarak her şeyimi kaybettim. Hiç birikimim yok. Ne olursa. Dedektif bile bana iyilik olsun diye yardım etti çünkü ona söz vermiştim..."

Ona Prue'nun zor kazanılmış parasını vaat etti.

"Bunun benim sorunum olduğu kısmı kaçırđım. Ya da Prue'nun."

"Prue, polise haber vermeme gerek var mı?" Etrafımdaki konuşmaların üzerine bir kadın sesi duyuyorum.

Bu noktada itibarım umurumda değil. Birinin beni kaydetmek için telefonunu çıkarması umurumda değil.

Sevdiğim kadına yaptığı saygısızlık ve şantaj kararlarımı etkiliyor. Beni misilleme yapmaya, onu kurtarmak için elimden gelen her şeyi yapmaya itiyor.

"Yapma, lütfen yapma."

Diğer yandan Prue, Prue, meleğim önemsiyor. Prue çok önemsiyor.

"Theo beni kurtardı," diyor kameralar için gerekenden daha yüksek sesle, bahse girerim. "Saldırıya uğradım ve tehdit edildim ve Theo bana yardım etti."

Kalbim kafesinin içinde tahribat yaratıyor. Onu dövüyor, dışarı çıkmak için bastırıyor ve hayatta kalmak için ihtiyaç duyduğu kişiye koşuyor.

Durum tamamen kontrolden çıkmadan önce, altımdaki pisliğe söyleyeceğim bir şey daha var.

Hareketlerim gözlerden gizlenirken, boştaki elimi karaciğerinin olduğu yere götürüyorum. Üzerine sertçe bastırıyorum, yerde çırpınışını izlemekten iğrenç bir zevk alıyorum.

Acı dayanılmaz olmalı, özellikle de içmeyi seven bir adam için. Hem de çok. Bana söylemesine gerek yok. Ben görüyorum. Tüm işaretler bunu gösteriyor - seyrelen saçları, kan çanağına dönmüş gözleri ve sarıya çalan teni.

"Şimdi dikkatini çektim mi, yoksa zekice bir şey eklemek ister misin, pislik?"

"Evet, biliyorsun."

Prue'nun açıklamasından sonra, yardım çağrılarının bir düzine kadar sağır kulağa çarpacağıının farkındadır.

"Prue'dan uzak dur." Her kelime yavaşça, tehditkâr bir şekilde telaffuz ediliyor. "Ona yaklaşmayacaksın. Onu tehdit etmeyeceksin. Onun peşinden kimseyi göndermiyorsun. Tanrı yardımcım olsun, eğer ben-"

"Theo, gidelim," diye fısıldıyor meleğim bana uzaklardan bir yerden.

Onunla işim henüz bitmedi. "-Eğer *bir şeyden* şüphelenirsem, telefonumdaki kaydın polise ulaşacağından hiç şüphen olmasın. Seni hapse atmazlarsa, senin için geleceğim. Nerede yaşadığını, nereye takıldığını . Sürekli omzunun üzerinden bakmak zorunda kalacaksın. Yudumlamak üzere olduğun içkinin ya da yediğin yemeğin zehirli olup olmadığını çok merak edeceksin. Sana ne dediğimi duyuyor musun?"

Yüzündeki hardal rengi beyaza dönüşür. Ağzı titriyor. Onu yakaladım.

"İyi ki anlaşılmaya vardık," diye homurdanıyorum ayağa kalkmadan önce.

Prue -benim onun yardımına koştüğüm kadar şiddetle o da benim yardımına koştı- kollarıma atlıyor. Çevresel görüşümde telefonları görüyorum.

Sonra alkışladıklarını ve tezahürat yaptıklarını duydum.

Bir parçam kimsenin benim bir canavar olduğumu düşünmediği için rahatlamalı. Tekrar başka bir şehre, Prue'dan uzağa taşınmak istemediğime eminim.

O önemli. O önemli. Sağlığı, hem bedeni hem de zihni önemli. Bu yüzden rahatladım.

Onu kucağıma alıyorum ve bacakları bana sarılıyor.

"Eve gitmeye hazır mısın, Üç?" Kızarması beni cesaretlendiriyor. Geçmişimdeki saçmalıkları unutturuyor, çünkü bir şekilde bunu benimseyeceğinden eminim. Hatta hoşuna bile gidebilir. "Ya da daha iyisi, Beş?"

"Hâlâ Üç." Prue'nun sıcaklığı vücuduma sızıyor, damarlarımda dolaşan adrenalini sakinleştiriyor. "Ama evet, hadi eve gidelim. Ve ayrıca..."

Daha yakına eğiliyor, dudakları kulağıma değiyor. "Evet?"

Yumuşak nefesleri sikimi sertleştiriyor. Ellerinin ensemdeki okşamaları sanki kalbimi okşuyor gibi.

"Sana ne kadar minnettar olduğumu göstermek için yanıp tutuşuyorum. Bedenim sizindir, Dr. Wentworth. İstediklerinizi yapmakta özgürsünüz."

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

Prue

O Theo'nun dairesinde ilk fark ettiğim şeylerden biri, mekanın onun varlığından ne kadar arınmış olduğudur.

Deri koltuklara uygun koyu renkli, ağır ahşap mobilyalar hayal ederdim. Duvarlar için kahverenginin koyu bir tonunu seçtiği için taze boyanın kalıntılarını koklamak.

Mezuniyetinden bir fotoğraf, belki?

Ama hiçbirisi yok.

Belki de tadilatı tamamlayamayacak kadar işine gömülmüştür. Oh, lanet olsun. Neden dairesinin dekorunu merak ediyorum ki?

Bilmiyorum.

Çünkü Theo'nun kilidi arkamdan kilitlendiğinde, sadece o var. Bir saniye içinde üzerimdeydi, bir eli mengene gibi kıvrılmıştı, Diğer kalçalarım saplanıyor.

"Çok güzel." Theo beni duvara doğru itiyor ve sırtımı duvara çarpıyor.

"Benim Prue'm. Benim Prue'm."

Onun patlayıcı enerjisinden, boğazında atıp duran damardan korkmuyorum. Etrafımdaki tüm havayı kaplıyor ve onun baskın kontrolü altında boğulmak beni heyecanlandırıyor.

Tehditkâr aurası bir sevgi gösterisi. Üzerime düşürdüğü gölge, yanımdan asla ayrılmayacağını ilanıyor.

Ben onun yırtıcı pençelerine küçük bir kuşum ve özellikle benim için kurduğu tuzakta sarhoş olmuş durumdayım. Ondan daha fazlasını istiyorum, yaydığı baş döndürücü duygudan daha fazlasını.

Şiddetli enerjisini içime çekerken gözlerim dalgalanıyor, onu kullanmasını istiyorum. Avından bir ısırık almasını.

Ama istekli, rızası olan bir kuş olamam. Kovalanmak, ondan korkmak istiyorum ve rol yapmalıyım.

Vücudumu duvara yapıştırarak geri çekiliyorum. "Lütfen." Kirpiklerimin altından ona bakıyorum.

Dudakları yana doğru kıvrılıyor. Sinsice, bariz korkumdan besleniyor.

"Konuşarak kurtulamazsın." Daha yakına kayıyor, sallanıyor ereksiyon karnıma doğru. "Bundan kaçmak yok." Kısa bir çığlık attım.

Sırıltısı derinleşiyor.

"Orada olduğunu nasıl bildiğimi sormuştun." Theo'nun tehditkâr aurası kalınlaşıyor, pencerelerden süzülen ışığa rağmen etrafında yoğunlaşıyor. "Seni takip ettim. Pencereden dışarı baktım çünkü bir şeylerin ters gittiğini hissettim. Sonra seni takip ettim."

Yeni öğrendiğim bu bilgi dizlerimi büktü ve göğüslerimi ağırlaştırdı. Bu doğru değil.

Mahremiyetimi ihlal ediyor, neredeyse beni *takip ediyor* ve ben bundan tahrik oluyorum. Ondan etkileniyorum.

Havada yürümek ve pamuk şekeri bulutlarının üzerinde süzölmek.

Hayal dünyasında tamamen kaybolmadan önce sorulması gereken bir soru var.

"Neden? Neden ben?"

Gözleri bir parça kısılıyor, ateş püskürüyor.

Karmaşık, ilgi çekici bir adam. Ama cevabı? Çok sade. Çok dürüst. "Sen benimsin."

Belimdeki el gizlice göğüslerime uzanıyor, meme ucumu sıkıyor ve işkence ediyor. Hiçbir kumaş Theo ve onun acı veren yöntemleri arasına giremiyor. Meme ucumun acımasına karar verdi ve acıyacak da.

"Ow!" Acı zevke karışırken, uyarılmam külotumu nemlendirmeye başladığında bağııyorum. "Lütfen, yapma."

Gölümsemesi buharlaşıyor, ağzı ince bir çizgiye dönüşüyor. "Bana durmamı söyle, duracağım."

"Ben..." Mırıldanıyorum, sonra meme uçlarım arasında geçiş yapan elinin acısından kaçmaya çalışırken inliyorum. Bir yandan da diğerinin şişmesini ve onun için dikleşmesini istiyor. "Durmanı istemiyorum ve bu beni korkutuyor. Senin yaptığın gibi."

"Öyle mi?" Gözlerinin arkasında şeytani bir ışıltı parlıyor. "Seni korkutuyor muyum, küçük kuzum? Seni takip ettiğimde? Seni takip ettiğimde?"

Yutkunuyorum, yutkunmam sessiz odada yüksek sesle duyuluyor. Theo'nun istemeden neden olduğu acıyı hafifletmek için kalçalarımı sıkıyorum. Ama işe yaramıyor. Onun erotik saldırısına karşı hiçbir şey bana yardım edemez.

Parmakları boynuma giriyor ve nefesim boğazımda düğümleniyor.

"Anlaşmamızı biliyorsun, Prue."

Bir elini duvarla arama sokmak için göğsüme yaptığı işkenceden kurtuldu. Kıcıımı cezalandırıcı bir şekilde kavrayarak beni

kaya gibi sert horoz.

"Sana basit bir evet ya da hayır sorusu sordum. Sesini kullan ve soruya cevap ver."

"Evet," diye hıçkırarak cevap veriyorum. "Evet, ne?"

Gözlerimiz aşıklarınki gibi değil. Ve bu hayatımda en çok andı. "Bunu seviyorum. Beni takip etmen yani."

Beyaz dişleri alt dudağına batıyor, memnuniyeti yüzüne, hırıltısına ve sert tutuşuna yansıyor.

". " Bir saniye Theo üzerimdeydi. Sonra geri çekiliyor. Gölgesini, acısını, sıcaklığını nasıl da özlüyorum.

Hesapçı bakışları beni hiç terk etmiyor. Gözlerim, ağzım, nefes alış verişlerim, kalçalarım ve hatta ayak parmaklarım bile onun değerlendirmesine tabi tutuluyor.

Benimle ne yapacağını düşünürken kafasında çarklar dönüyor, ben ürperiyorum. Ve kot pantolonunun içindeki sert uzunluğa baktığımda, bunun da onu tatmin ettiğini söylemek için zihin okuyucusu olmama gerek yok.

" dön." Emri kesildi.

Sözlü yanıma gerek yok. Sadece itaate. Yüzümü duvara dönüyorum, ellerim yanlarımda öylece duruyorum.

"Aferin kızıma. Şimdi, sandaletlerini çıkar." Çıkardım, yana doğru tekmeledim.

Parmakları boğazımı sarmadan önce bile onu üzerimde hissediyorum. Güçlü varlığı, göz ardı edilemeyecek baskın bir enerji yayıyor.

"Hiç çektin ?" diye soruyor bana kliniğinde kullandığı tonu hatırlatan bir ses tonuyla.

Soğuk, mesafeli. Sadece beni incelemek ve bunu formuna yazmak için ilgileniyor.

"Hiç dudaklarını başka bir adamın sikine değdirdin mi?" Theo elbisemin fermuarını arkadan açıyor, kollarını itiyor ve beni soyuyor. "Prekumlarının tadına baktın mı? Tohumlarını yuttun mu?"

Ağzım onun hoyratlığı karşısında kapanıyor. Yumruklarım sıkılıyor, amım da öyle.

Theo bu sefer benden söz istemiyor. Saçımı bukle bukle tutan tokaları çekiştirip yere atıyor. Neredeyse atan kalbimin uğultusu tarafından yutulacak yumuşak *tıkırtılarla* yere düşüyorlar.

"Hiç kimse sikini boğazına kadar sokup öğürmene neden oldu mu?" Sırada sütyenim var ve şiddetli bir çekişle külotumu ikiye ayırdığında nefesim kesiliyor. "Çenenin kontrolünü kaybettiğin ve çenenden aşağı tükürük aktığı oldu mu?"

Kimse bana böyle şeyler söylemedi. Yakın bile değil. konuşmak, bunları yanlış.

Ancak derinlere gömdüğüm bir parçam onları duymak için can atıyordu. Arzulanan bir kadın gibi konuşulmak, tüketilecek bir kadın.

Beni içten dışa doğru neyin aydınlatacağını tam olarak bilmiyordum. Vücudumun her santimetresinde karıncalanmalara neden olacak küfürler.

Ve şimdi buna gerek yok. Çünkü Theo biliyor. Theo ruhumu görüyor, asla dışarı çıkmasına izin vermediğim karanlığa odaklanıyor, güçlü parmaklarını onun etrafına sarıyor ve fantezilerimi açığa çıkarıyor.

"Hayır," diye fısıldıyorum duvara. "Yapmadım."

"Bugüne kadar." Saçlarımı öyle şiddetli çekiyor ki kökleri yanıyor. Theo'nun dişleri omzumda, sanki kan almaya çalışıyormuş gibi beni ısıyor.

Reflekslerim tarafından yönlendiriliyorum, şiddetli acıdan kaçma talepleri tarafından. Başımı yana çeviriyorum, çıplak göğsümü duvara yapıştırıyorum, seğiriyorum ve kıvraniyorum.

Kaçmama izin vermiyor. Sadece kendini bana daha sıkı bastırıyor.

"Bugün..." Theo bir santim bile durmuyor, ereksiyonunu kıcıma sürüyor ve beni duvara daha da itiyor. "Bugün senin bakir ağzını alacağım. Nasıl emilmekten hoşlandığımı öğreneceksin ve..."

Theo bir elini kalçalarımın duvar arasına sokarak beni duvardan uzaklaşmaya ve onu içeri almaya zorluyor. Elinin amıma dalmasına ve bir parmağını içime sokmasına izin ver.

"Ve buna bayılacaksın," diye söz veriyor beni işkence edercesine yavaş bir ritimle parmaklarken. "Gece gündüz benim için sürünecek, diz çökecek ve sikimi ağzına almak için yalvaracaksın."

Başparmağını klitorisime bastırıyor, sessizce acıtmamı istiyor.

"Sikim için dua edeceksin, Prue. Sanki Tanrı'nmış gibi dua edeceksin."

Ben çarpık biriyim. Hastayım. Delicesine şehvet içindeyim ve onun küfründen tahrik olduğum için inanılmaz derecede akılsızım.

Ve ahlaksızlığımı kabul ediyorum. Buna uyuyorum.

Sunduğu özgürlük için her geçen saniye Theo'ya daha çok aşık oluyorum.

Aynı zamanda ondan korkuyorum da.

"Bana zarar vermeyin." Yüzümün duvara ne kadar sert çarptığı düşünüldüğünde fısıltım çarpık çıkıyor. "Lütfen."

"Başka bir adam-" Theo beni etrafında döndürüyor, elini tekrar saçlarıma doluyor ve boştaki elini omzuma bastırarak diz çökmemi emrediyor. "-sade, sıkıcı, *güvenli* bir adam sana zarar vermez."

Dizlerim kilitlendiğinde daha fazla baskı uyguluyor ve beni diz çökme pozisyonuna zorluyor.

"Savunmak için çok çalıştığın masumiyet yalanını satın alırlar."

Öfkeli bakışları altında teslim olup yere düşüyorum. Theo'nun içinde zonklayan arzuyu, şaftının büyük ve tehditkâr hatlarını görmemek mümkün değil. Amımın içinde nasıl hissettirdiğini hatırlıyorum. Kalın çevresi, şişmesi, zonklaması.

Yine de hiç bu kadar yakın olmamıştım, hatta eğitimim sırasında ya da bir hastanede çalışırken gördüklerime bile.

Ağzıma sokulmasından çok korkuyorum. Ona olan arzum ne olursa olsun, biriyle bu kadar yakın olmak.

"Ben diğer erkekler gibi değilim." Theo gözlerimin açıldığını ve nefes alış verişlerimin hızlandığını fark etse de belli etmiyor. Ya da umursamıyor. "Seni görüyorum. İçini görüyorum. Ağzını sikeceğim, sana istediğini vereceğim. Her santimini."

Eli saçlarıma dolanmışken ve tamamen ona teslim olmuşken başka seçeneğim yok. Ben de istemiyorum.

Gerçekle kurgunun buluştuğu bu alanda hâlâ etrafımın farkındayım. Theo'nun bana zarar vermeyeceğini tamamen anlayabiliyorum. Onun sertliği, saçımı çekerken kullandığı güç, sadece benim rızam olduğu için.

Ama adamım, bu uydurma oyunun verdiği heyecanı seviyorum. Onun dokunuşunun yanlışı olmasını istiyorum.

"Evet." Başımı sallamak yerine bir kez göz kırpıyorum.

Kabul ettiğim için beni övmüyor. İtaatimin onu tatmin ettiğini gösteren bir okşama ya da yüz ifadesinde bir değişiklik sunmuyor.

Yüz hatları taşa kazınmış, çenesi kilitli ve gözleri sert, bana emrediyor, "Beni dışarı çıkar."

Bu benim için başka bir ilk, sonsuza dek onun olacak başka bir parçam. Kemer tokasına uzanırken ellerim sabit değil ve yavaş hareket ediyorum.

Çok yavaş.

Çenemi kavramak için eğiliyor, alnı benimkine bastırıyor. "*Beni dışarı çıkarman* kemerimle oynaman anlamına gelmiyor. Hoşuma gitse de senin için ne kadar sert olduğuma bakmak anlamına gelmiyor. Yüzündeki endişe tam bir afrodisyak. Ama şimdi istemiyorum. Beni dışarı çıkar dedim, yani sikimi çıkar da ağzına sokabileyim demek istedim. Anladın mı?"

"Evet." Parmaklarım kemerinde ikinci kez çalıştığında, beceriksiz değilim.

Kemeri açık, düğmesi çözülmüş ve kot pantolonunun fermuarı indirilmiş halde parmaklarımı siyah külotunun bel bandına geçiriyorum.

"Şimdi," diye .

Boyun eğiyorum, kumaşı sikinin üzerinde gezdiriyorum ve külotuyla kot pantolonunu taşaklarının altına itiyorum. Theo'nun devasa siki sarsılıyor, damarları titreşiyor. Ucunda bir damla prekum parlıyor.

Theo tabanı kavriyor, başımı ona doğru iterken kalçalarını öne eğiyor.

"Aç kapıyı." Erkeksi kokusu bana doğru , ipeksi dokusu dudaklarıma çarpıyor. "İyi bir kız ol ve siktiğimin kapısını aç."

Onu ağzıma almak için duyduğum açlık ve istek, korkularımın önüne geçiyor. Alt dudağımın düşmesine izin veriyorum, Theo için açıyorum, onun için inliyorum.

"Bu da bir başlangıç," diye inliyor, dudaklarımı zorlayarak. Gözlerim kısılıyor.

"Bana bak, Prue. Ben senin içindeyken o büyük, güzel gözlerini benden saklama." Öne doğru itiyor. "Senden zevk aldığımda."

Gözlerimi kırıştıtırırken kirpiklerim titriyor. Theo'ya bakıyorum, boyundan, geniş omuzlarından, ben onun merhametindeyken çok daha uzun görünmesinden etkileniyorum.

Hem şaşırdım hem de ona doğru çekildim. Üzerinden akan açlığa, gözeneklerinden taşan ahlaksızlığa.

Tadına odaklanmak, kabartılarını ve dokusunu ezberlemek istiyorum. Ama o bana izin vermiyor.

"Daha geniş." O daha derine iterken dudaklarım onun etrafında geriliyor. "Daha yarısına bile gelmedim, Prue. Sana her seferinde boğazının arkasına vuracağımı söyledim ve geri adım atmaya hiç niyetim yok."

Onun cüssesi zaten beni dolduruyor. Daha fazla yer yok. Hepsini içine almamın imkanı yok. Bu düşünce göğsümdeki paniği alevlendiriyor ve ellerim onun kot pantolonlu kalçalarını kavriyor.

"Yanaklarını çukurlaştır." Ses tonuna bir parça empati karışıyor ve dediğini yapınca kayboluyor. Başımı daha da bastırıyor ve bir santim daha içeri giriyor. "İyi kız. Çok iyi bir kız."

Ağzım neredeyse kasıklarına değene kadar içeri girdiğinde öğürmeye başlıyorum. Gözlerim yaşıyor. Diz çöktüğüm yerden, konuşma yeteneğim elimden alınmış bir halde, sessizce geri çekilmesi için ona yalvarıyorum.

"Bunun bitmesini istiyorsan, bacağımı çimdikle."

Bekler. Ve bekler. Kalçalarını okşuyorum. Durmasının tam tersini yapması için yalvarıyorum.

"Ben böyle seviyorum, Prue." Parmakları başımın arkasında kenetleniyor. "Seni ağlatacağımı söyledim, beni emerken boğulacağına söz verdim. Ben böyle emilmekten hoşlanıyorum. Hassas küçük boğazından aşağı böyle boşalacağım."

Gözlerimin kenarlarından yaşlar süzülüyor. Theo beni teselli etmiyor, sadece kalçalarını geri çekip ağzıma tekrar sokuyor. Ve tekrar. Ve tekrar.

"Evet, bebeğim, aynen . Dilini düzleştir. Dudaklarını büz ve em." Dudaklarının arasından vahşi bir hırıltı yükseliyor ve bir an için gözlerini deviriyor

geri dönüp benimkilere kilitlemekten önce. "Tanrım, doğuştan yeteneklisin."

Ağzımın içine girmeye devam ettikçe, ağzıma acımasızca vuruyormuş sertleştikçe, bunu sevdiğimi fark ediyorum. Her geri çekilişinde onu arzuluyorum, onu yakın tutmak için parmaklarımı kalçalarına gömüyorum.

Uyarılmışlığım kalçamdan aşağı süzülüyor. Ona doğru sallanıyorum, yalıyorum, emiyorum ve boğazımın çıkardığı boğucu seslerden zevk alıyorum.

"Beni emmeyi seveceğini biliyordum." Theo amımı emdiği gibi yüzümü de emiyordu. "Şu haline bak, tükürüğünle çok güzelsin. Gözyaşlarınla. Ve bunu benim yaptığımı bilmek için, onları oraya ben koydum."

Mırıldanıyorum. Sonra da ağzını tıkarım.

"Çaresiz. Ama gerçekte değil, değil mi?" Cevabımı beklemiyor, konuşmaya devam ederken kendini içime sokuyor. "Çünkü ben senin için buradayım. Her zaman senin için burada olacağım. Asla yalnız olmayacaksın."

O haklı.

Alçaldım ama aşağılanmadım. Dizlerimin üzerindeyken bu adamın gücünü, şehvetini ve sevgisini elimde tutuyorum. Zeke'i dövdüğünde benim için itibarını mahvetmeye hazırды.

O benim için burada. Beni önemsiyor.

Artık onun kolanını yutmanın zorluğu yüzünden ağlamıyorum. Gözyaşlarım yanaklarımdan çeneme doğru akan ve tükürüğümle karışan duygusal boşalımlara dönüştü.

Hissettiğim şey çok garip. Kalbim ona duyduğum sevgiden dolayı sıcacık ve aynı zamanda amım onu içimde hissetmek için yanıyor.

Bunu tarif edecek kelimelerim yok. Sadece bu arzuya sahibim ve onunla savaşıyorum. Boyun eğiyorum. Boyun eğiyorum. Boyun eğiyorum.

Ona.

Gözlerim benim adıma konuşuyor ve Theo bunu duyuyor.

"Oh, lanet olsun, Prue." Sesinin zengin özü gerildi ve siki inanılmaz derecede büyüdü. "Kahretsin, o güzel ağzının içine boşalacağım. Yut onu, her damlasını."

Bana hazır olup olmadığımı sormuyor. Buna gerek yok. Bana ne verecekse, onu istiyorum.

Birkaç kontrolsüz itişten sonra ağızıma boşaldı.

Sıcak, tuzlu sıvı boğazıma, dilimin üzerine iniyor. Hepsini yutmaya çalışıyorum ama çok fazla. Yutamadığım ne varsa ağızımdan sızıyor ve yüzümün haline gelen dağınıklığa ekleniyor.

Theo çekiliyor ama yumuşadığı için değil.

Hayır, yere düştüğünde hala sertti.

Uyarılmışlığım beni utancımdan koruyamıyor. Ben gözyaşları, tükürük ve onun döllerıyla gölgelenirken o burada, yüzümün içinde. Gözlerimi yere dikip çenemi silmek için elimi kaldırıyorum.

"Olmuyor." Theo bileğimi kavırıyor, vücudumun yan tarafına doğru hareket ettiriyor ve başımı yukarı kaldırıyor. "Benden *asla* saklanma."

Ve tam beni daha fazla şaşırtamayacağını düşündüğüm anda Theo parmaklarını boynumun kenarına doluyor, eğiliyor ve beni öpüyor.

YİRMİNCİ BÖLÜM

Theo

M Bir kadını ağlatmak hiçbir zaman benim sapıklığım olmadı. Prue'ya tükürük, gözyaşı ve bir kadının sikimi ağzına almasından zevk aldığımı söylediğimde yalan söyledim.

Onun sayesinde biliyorum.

Bu istekleri kafama yerleştiren o. Onunla tanıştığımndan beri her gece oynadığı alışılmadık, ahlaksız senaryolar.

Tıpkı bir kadının klitorisini emip sonra da uyurken ağzına boşalmanın hoşuma giden bir şey olacağını bilmediğim gibi.

Nereye gidersem gideyim, işe ya da binanın spor salonuna, sertliğimi bastırmak zorundayım. Ağzında dölleriyle hayal kuran yüzünü düşünmeden edemiyorum.

Bana yapıyor. Bu bokla kafayı buluyorum. Ve en ufak bir üzüntü duymuyorum.

Az önce teslim oluşunu, ağzına girmeme izin verişini ve daha fazlası için yalvarışını izledikten sonra... Onun için bittim. Bana sahip oldu, beni ele geçirdi.

Sanki az önce ağzına o kadar çok boşalmamışım gibi sikim sertleşti ve dışarı sızıyor. Prue'nun dudaklarındaki dölleriyle tadı

Tükürüğü ve gözyaşları içimde kalan tüm incelikleri kırıyor.

Öpüşmemizden uzaklaşıyorum. Parmaklarım boynuna kenetlenip sıkıyor, aldığı ve verdiği havayı hırıltılı bir şekilde çıkarmasına neden oluyor.

"Sırt üstü yat." Tek ve güçlü bir emir.

Gözlerini avucumun onu kavradığı yere çeviriyor. *Bu hoşuma gitti, durma* mı yoksa *beni boğarken yapamam* mı der gibi bir bakış mı emin değilim.

Her iki durumda da karnımın alt kısmındaki kaslar daha da geriliyor. Bana sözlü olarak itaatsizlik etmiyor. Bir parçası benim emrim altında olma korkusuna yenik düşüyor.

Babasına ve kafedeki insanlara karşı çıktı. Kimse umurunda değil.

Ben hariç.

Dudaklarımı yalıyorum, isteksizce boğazını bırakıyorum. İyi, çıplak ve merhametli bir kız olduğu için kendisine söyleneni yapıyor. Bacaklarını altına çekip sırt üstü uzanıyor.

Los Angeles'ın güneşinin sıcak ışıltısı onun mükemmel vücudunu aydınlatıyor. Uyarılmış meme uçları, kapının yanında yerde yatarken iç bacaklarına sızan nem.

"Bu iyi mi?" diye fısıldıyor, narin parmakları kalça kemiklerinin üzerinde duruyor ve onları esnetiyor.

Bana ne kadar gergin olduğunu gösteriyor.

Sikeyim.

Ayakkabılarımdan, kot pantolonumdan ve boxer kurtuluyorum, beyaz tişörtümün arka yakasını çekip vücudumdan çıkarıyorum.

"Deliklerinin her birine sahip çıkacağımı söylediğimi hatırlıyor musun?"

Onun üstüne eğildim.

Bacaklarım onunkilerin arasında, bir ön kolumun üzerinde dengede dururken göğsüm neredeyse ona değiyor ve ağzım boynunda sıcak, ıslak bir iz bırakarak ilerliyor.

"Evet." Vücudu titriyor, sırtı kamburlaşıyor, sert meme uçları göğsümü sıyrıyor. "Ama ben..."

"Sessiz ol." Dişlerim omzuyla boynunun birleştiği yere kenetleniyor. "Bu benden onay istemek değildi. Neyi kabul ettiğine dair bir hatırlatma, sana ne yapmak üzere olduğuma dair bir uyarıydı."

Klitorisini çimdikleyip büküyorum, parmaklarım acı veriyor. Çığlık atıyor ve ben tatmin edici sesi ağzımda yutuyorum, dudaklarımı her bir parçasını emmek için eğiyorum.

"Bana dur demediğin sürece, Üç, bedenim benimdir." Onu kaldırdığımda sırtıtışım zehirli.

Altımdaki nefes nefese kalmış, parlak gözlü kadın benim zehirli markama takmış durumda.

"Bugün kışını yırtmayacağım." Parmak eklemlerimi yüzünün kenarında gezdiriyorum. "Ancak onu sikim için hazırlayacağım. Çok yakında, göt deliğin de diğer yerlerin gibi benim olacak. Seni hazır gördüğümde, onu alacağım."

"Bu senin." Nasıl hissedeceği hakkında hiçbir fikri yok. Bu onu tedirgin ediyor, sesinde bunu duyuyorum. Nasıl hissettiğine bakmaksızın, bana güveniyor. Daha fazla kelimeyle bana teslim oluyor. "Ben seninim, Theo. Beni korkutuyorsun, tahrik ediyorsun ve... lütfen durma."

Kasıklarımdaki baskı beni çıldırtıyor. Prue'nun içinde olma ihtiyacı beni kör ediyor.

Sertleştirmek, acı vermek. Onun için tatmin edici. Ayağa kalktım, atılmış kot pantolonuma uzandım ve kemerimi ilmeklerinden çıkardım.

Bakışları yerde bıraktığım kemere kaydı. Sonra tükürüğüyle ıslanmış, tekrar içine boşalmaya hazır sikime.

"Bunu seni bağlamak için kullanıyorum," diyerek onun dile getirilmeyen sorusuna yanıt veriyorum. "Bugün ayak bileklerini. Böylece damlayan amının içine kendimi soktuğumda beni her santiminde hissedeceksin."

"Evet." Prue kesinlikle vahşi görünüyor. Vahşi. Kukusu bir sıkılıp bir açılıyor, gözleri sesinden daha yüksek sesle yalvarıyor, parmakları zemini kazıyor. "Lütfen."

"Böylece seni sertçe sikerken kıcını kaldırabilirim." Odadaki gerilim ve yoğunluk, onun bedenine nasıl sahip olacağımı detaylandırıdıkça yeni zirvelere ulaşıyor. "Bana yakın olsun ki göt deliğini parmaklayabileyim."

Sessiz bir kalçalarını yukarı kaldırarak bana bakıyor.

Uykusunda bana yalvarmasını seyretmeye bayılıyorum.

Uyanık olduğu saatlerde de onu çıldırtmayı seviyorum. Aynısı, hatta daha fazlası. "Arka deliğini ger." Karnına bastırduğım sert bir el ile onu sırt üstü yere yatırdım. "Birkaç gün içinde aletimi almak için güzel ve hazır hale getirin."

Prue'nun amcığının kokusu beni, o baygın halde bana seslenirken onu yiyerek geçirdiğim gecelere geri götürüyor. Ona bakarken her şey kusursuzca birbirine bağlanıyor.

Birbirimize bağlıyız.

"Ama ondan önce." Yüzümü amına yaklaştırıp onu içime çekiyorum. "Bu klitorisi yalayıp emeyeğim. Dilimi içine sokacağım."

Gözlerim onunkileri buluyor. Şişmiş, parlayan dudaklarını aralıyorum, bakışlarımı Prue'dan ayırmadan bir kaşımı kaldırıyorum.

"Sadece birazcık."

Kalçalarını tutup açık tutuyorum.

"Yeterince. Sana çok açım, Prue."

Dilimi dışarı daldırıp, çırpınan tümseğin üzerinde gezdiriyorum.

"Açlıktan ölmek."

Prue'nun nefesi çığlık gibi geliyor. Dudaklarında adım yarı acı, yarı hezeyanla fısıldanıyor. Dilimi göt deliğinden klitorisine doğru götürdüğümde, uzun zevk çığlığı duvarlara çarpıyor, vücudumda gürlüyor.

Benim bütün dünyam Prue.

Parmaklarım göt deliğindeyken ve sikimin başı rahmindeyken daha da fazla olacak.

"Hayır, hayır, hayır" diye mırıldanması beni ayağa kalkmaktan alıkoymadı. Ayak bileklerini kavrayıp kemerimi etraflarına dolamamı. Ayaklarını sol omzuma koymamı ve bir kolumu bacaklarına dolamamı.

Kıçına şaplak atarken kendimi tutmuyorum, kızarıklık etine yayıldıkça daha da sertleşiyorum.

"Sana yaptığım şey, Prue..." Aletimin tabanını sıkarken, içimde bir rahatlama ölçüsü dalgalanıyor ve inliyorum. "Buna ben karar veririm. Senin değil."

Sarı saçlarım yere dökülüyor. Kahverengi ahlaksız gözler beni ruhuma kadar delip geçiyor.

"Sadece sen," diyor.

"Amını yalamak , seni yiyeceğim."

Kendimi onun dar girişine yerleştirdiğim anda Prue'nun amı beni içine çekiyor.

"Seni unutulana kadar becermek istediğimde, içine gireceğim." Sıcaklığı beni kılıflıyor, suları kalın, titreşen uzunluğumun içinde kaymasına yardımcı oluyor. "Sana ne yapmak istersem -sen dur demedikçe- onu yapacağım."

Gece geç saatlerde ona dokunduğumda nasıl hayır diyemediğini anlamıyorum. Ama diyecek. hiçbir şey girmeyecek. Tanıdığımız kısa süre içinde

Birbirimizle güçlü bir bağ kurduk. Kırılmaz bir bağ.

Birbirimiz için yaratıldığımızı inkar . Birbirimizin kaderiyiz.

Hiçbirini söylemiyorum. Açgözlü bakışlarımda, dokunuşlarımda sıcaklığında ve onun etrafında dönüştüğüm sadist bölgesel canavarda bunu görmeli.

"Bana sahipsin," diye fısıldıyor, tek . "Ben seninim. Bedenim senin. Ruhum senin. Sadece... lütfen."

Meme uçları tavanı gösteriyor, odanın sıcaklığı gittikçe artmasına rağmen tüyleri diken diken oluyor.

"Benim için yalvardığında çok güzel oluyorsun." Dişlerim baldırını buluyor, ısırmaya hazırlanıyor.

"Ama benden korktuğunda daha da güzel oluyorsun."

Bir an sonra, tüm bu lanet evrendeki en tatlı, en ateşli amcığa giriyorum. Ve onu ısırdım.

Kahretsin, onun acı dolu çılgınlıklarının bana yaptıklarına asla alışamayacağım.

Bırakıyorum ve onu sikmeye devam ediyorum. Prue orada yatıyor, itişlerime karşılık vermiyor ama onları alıyor. Yuvarlak göğüsleri zıplıyor, ben içine girdikçe sertçe sallanıyor.

"Sırada kığın var." İşaret ve orta parmağımı ağzımın altına koyup üzerlerine tükürdüm.

Tükürük son boğuma, tabana kadar damlıyor. Yüzümde bir sırtma oluşuyor.

Çünkü onun içine tam olarak bu kadar derin gireceğim.

Vuruşlarımı yavaşlattım, parmaklarımı kenarda döndürmeye odaklandım. Bana alışmasına izin veriyorum. O sıkı. Korkuyor. Eğer onu bu şekilde açarsam, zarar verebilirim.

Acı, bunu biliyorum. Zarar mı? Asla.

"Bırak." Parmak uçlarımla kasılan kaslarına masaj yaparak onları yatıştırıyorum. "İyi bir kız ol ve beni içeri al."

Beni memnun etme ihtiyacı stresinin önüne geçiyor ve baskıyı hafifletiyor.

"İyi gidiyorsun, güzel kız." İki parmağımın ilk boğumları içine kaydırıyorum. Daha derine itiyorum, ikinciye içeri kaydırıyorum. "Seninle gurur duyuyorum."

Keyifli iç çekişi, içindeki gerilimin geri kalanını serbest bırakıyor ve kıcını doldurmama izin veriyor.

"İyi bir sürtük gibi alıyorsun, değil mi?" Sikimi onun içine sokup çıkarmaya devam ediyorum, daha hızlı, daha sert, parmaklarımın kıcını sikme hızıyla zamanlıyorum.

Ona hükmetmek.

Prue'nun gözleri kısılıyor, yüz hatlarında incinmiş bir ifade beliriyor.

"Yüzündeki o bakışı sil." Konuşurken kendimi tutmuyorum. Ter alnımda toplanırken, ona daha sert vurdukça şakaklarımdan aşağı damlıyor. "Öyle dediğim tek kadın sensin. Ve ben de sana böyle seslenecek tek erkeğim. Çünkü benim için kirli ve ahlaksız olacaksın, başka kimse için değil. Sen benim değerli prensesim olduğun kadar, benim pis fahişemsin de. Anladın mı?"

Yüz ifadesi sevinç ifadesine dönüşmeden önce duvarlarının üzerime kapandığını hissediyorum.

"Evet. Theo, ben-ben gidiyorum..."

İnliyor, sesi göğsümde titreşiyor, kasıklarımı yakıyor.

"Yap ." Her dibe vurarak içine giriyorum. "Orgazmınla sikimi sağarken bana bak. Beni boşalt, ufaklık."

Emrim Prue'yu uçurumun kenarına getiriyor. Acı ve zevk çılgınlıkları ağzından çıkıyor, doruğa ulaşması dalga dalga yayılıyor.

Amcığı ve kıcı beni sıkıyor, titreşiyor, kendi orgazmımı tetikliyor.

Adını haykırarak homurdanıyorum. Son vuruşlarım incelikten yoksun, ona saplanıyor, her iki deliğine de olabildiğince derin giriyorum.

Ona vermek istediğim her şey onlar. Her şeyim.

Kendimi onun saran sıcaklığından kurtardığımda ikimizin de kalbi yavaşlıyor.

"Benim güzel kızım." Kemerini atarak ayak bileklerini serbest bırakıyorum.

Ayak parmaklarını öpüyorum, birini ağzıma alıyorum, sonra dudaklarımı diğer parmaklarında gezdiriyorum. Ayak bilekleri, baldırlar, uyluklar. Vücudunda yukarı doğru ilerliyorum, kendimi onun yanına uzatırken onu yana çeviriyorum. Sırtını göğsüme yaslıyorum, vücudunu onun için her zaman olacağım kozanın içine sokuyorum.

"Beni takip ettin," diye fısıldıyor, farkına tekrar varıyor. Sözcükler yumuşak bir şekilde söylenmiş, ancak endişesi her zaman mevcut. "Beni gerçekten takip ettin..."

Bir fiçı dolusu soru ağzından çıkmayı bekliyor. Hangisini önce söyleyeceğini bildiğinden emin değilim. Sadece onu takip etmemle ilgili değil.

Ben de ona şimdilik elimdeki en iyi cevabı veriyorum.

"Evet, gördüm." Bir tutam saç kulağının arkasına sıkıştırıp kızarmış, terli yanağını ortaya çıkarıyorum. Dudaklarım tuzlu teninde geziniyor. "Seni korumak için bunu ve çok daha fazlasını yapacağım. Sana göz kulak olacağım. Benimle güvendesin."

"Theo, ben-"

"Ayrıca sorularınızın her birine cevap vereceğim." Yorgunluğumu görmezden gelerek ayağa kalkıyorum ve bir kolumu onun altına sokuyorum. Yumuşak bir yatakta seilmeyi hak ediyor.

"Yorganın altına." Sert bir bakışla ona bakıyorum. "Taşaklarım içindeyken sen benim sürtüğüksün. Sana olan tutkumdan aklımı kaçırdığımda. Diğer zamanlarda, sen benim şefkatli, değerli kraliçemsin."

Araştıran parmakları göğsümde bir yol izleyerek boynuma dolanıyor. Küçük gülümsemesi anlaştığını yansıtıyor.

Bunu evet olarak kabul ediyorum. Sonra onu yatak odama götürdüm.

YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM

Prue

"I Son birkaç gün için özür dilerim." Theo'nun sessiz ve içten özrü sanki bağırmış gibi odada çınlıyor.

Geçen hafta boyunca tanıdığım adam pek çok şey. Kendinden emin. Adımları hesaplı.

Ve onda, tanık olduğum hiçbir şeyde zerre kadar pişmanlık duygusu yok.

Yine burada, özür dilemeyen adam, özür diliyor. Benden.

Bir şey söylemeden önce, büyük boy yatağında ona yaklaşıyorum. Avuçlarım onun çıplak, dalgalı göğsünde düzleşiyor.

Yatarken bile boy farkımız fark ediliyor. Sevimli bir şekilde. Sanki beni içine alabilir, sarabilir, kucaklayabilir ve ben ezilmem.

Ben başımı yukarı kaldırıyorum, o ise tam ortada buluşana kadar aşağı eğiliyor. Dudaklarımda doygun bir gülümseme tembelce yükseliyor. Theo'nun dudaklarındaki sert çizgi yumuşuyor, onun mutlu versiyonu.

Onun yanında topallıyorum ama bu bizi bağlayan görünmez ipleri hissetmemi engellemiyor. Yaşadığımız patlayıcı seksin kalıntıları,

Amımdaki ve kıcımdaki acının yanı sıra.

Bu çılgınlıktaki yerimi bulmak için uzun, yorucu bir nefes çekiyorum.
Theo'nun yanındayken kim anlamaya çalışıyorum.

Ben kendimim. Daha açık ve sınır tanımayan, yine de şüphesiz kendimim. Sahip olduğumuz şey bana, gerçek bana, neşe veriyor.
Ama hedeflerim akılsız bir mutlulukla bitmiyor. Öyle herkese aşık olamam.
Çaresiz değilim, muhtaç değilim. Bana kalbini ve dürüstlüğünü sunan birinin sevgisine layık biriyim. Aşık olduğum adamın, sıkı sıkıya kilitlenmiş ve gömülmüş bir sır hazinesine sahip olduğuna hiç şüphem yok. Ne olduklarından emin değilim.

Bir çoktan haberdar oldum. Beni takip ediyor. *Takip* kelimesini kullandı.

Ona karşı dikkatli olmalıyım.

Etmiyorum. Gururum okşandı. Minnettarım.

Onun davranışları beni kurtardı. Babamın sadece bir baba için değil, genel olarak bir insan için de sefil bir bahane olduğu ortaya çıktı. Ve Theo beni yakalamak için oradaydı, sonra ona şiddetli bir ders verdi.

Dürüst olmak gerekirse, ne olursa olsun bunu sorun etmezdim. Kızmak, suçlamalar yöneltmek ya da bana göz kulak olduğu için ona kızmak için fazla ileri gittim. Günün sonunda istediğim şey bu, onunla bir ilişki. Benim onun için deli olduğum kadar benim için deli olan biriyle.

Yani, bu bir sır. Başka kaç tane var?

Çok ileri gitmek yerine, varsayımda bulunmak yerine, bir yetişkin olmayı ve ona kendini ifade etmesi için alan tanımayı tercih ediyorum.

Ona sadece "Peki ya son iki gün?" diye sordum.

Nazik bir elin sert parmak boğumları şakağımdan yanağıma, kurumuş gözyaşlarımın ve tükürük izlerinin üzerinden geçiyor. Theo'nun başparmağı dudaklarımda geziniyor, saygılı ve sevecen.

"Öğle aralarımızı iptal ettiğin için." Kısık sesi, yatak odasındaki sesi, tüylerimi diken diken ediyor. Her tarafım titriyor. "Seni özledim. Bunu özledim. Bizi."

Dudaklarım seğiriyor. Şüpheler, kendini suçlama. Onun için yeterince iyi olmamak. Hepsi bir hiç uğruna oldu.

Ağlamayı reddediyorum. Bedensel tepkimi bastırıyor ve sadece göğsünün duvarını kaşıyorum. "Ben de seni özledim."

"Bunun için özür dilerim." Eğilip önce ağzımın bir köşesine, sonra diğer köşesine öpücükler konduruyor.

"Anlamak zorundasın." Bana bakmak için geri döndüğünde gözleri alev alev yanıyor. "Bunu doğru şekilde yapmalıydım. Sana San Francisco'yu neden terk ettiğimi anlatmalıyım. Geçmişim hakkında. Bana neyin musallat olabileceğini. Bir ilişkiye başlamak adil değildi..."

kelime, dört heceli küçük kelime, içimdeki havayı söndürüyor.

Dudaklarımı kısıtıyorum, kaşlarımı birbirine vuruyorum, şoku ve umudu maskeleyerek için elimden ne geliyorsa yapıyorum. Bir ilişki pek çok anlama gelebilir. Arkadaşça, gündelik, komşuluk.

Yine de umuyorum ki, gerçekten umuyorum ki, Theo benim istediğim gibi olmasını istiyor. Ciddi bir şey.

"O gözler. Konuşuyorlar." Theo gözlerimin altındaki boşluğu okşuyor.

Benim içimi görüyor. Aslında, kaçırdığı çok az şey var. Avuçlarımı kendi avuçlarının içine alıp göğsüne yapııştırıyor.

Atan kalbine. "Sana benim olduğumu söyleyecek ve kafanı sikmek için sana çıkma teklif edecek bir adama benziyor muyum?"

"Hayır." Onun yanında çok savunmasızım. Çok açık ve çiğ. Yalan söylemekten acizim. "Sen... Ben anlamadım, Theo."

"Biliyorum ve bunun için de özür dilerim. Ve seni sertçe becermek için beklemediğim için.

konuştuktan *sonra*." Parmakları benimkileri sıkıyor. "İlişkımız hakkında."

"Ne..." Fısıltım bozuldu. Bu ben değilim.

Ne kadar duygusal olursam olayım, artık küçük bir kız değilim. Sevgi kırıntıları için çaresiz değilim. Benimle birlikte olmak isteyen erkek, yatak odasının dışında da onunla eşit şartlarda olduğumuzu bilmeli.

Theo bana öyle davranacağını söyledi. İçimde kaynayan kızgınlık için onu suçlamıyorum. Ama bunu hareketlerimle pekiştirmem gerekiyor.

Gözlerimi kısarak *ilişkimizle* ilgili heyecan yumağını kırıştırıyorum.

Ve baştan başlıyorum. "Ne oldu? Yani, etrafındaki herkes sana taparken ne kadar kötü olabilir ki?"

Kliniğine gizlice girdiğim nadir zamanlarda, birkaç kadının kliniğinden ayrıldığına tanık oldum. Geniş gülümsemeler, yöneticisine onun bakımı altında kendilerini nasıl güvende hissettiklerini anlatıyorlardı.

Binamızda çalışan hamile kadınlar tarafından öğle tatillerimiz iki kez bölündü. Rastgele kadınlar ondan tavsiye istiyor. Ve o sadece bir *haftadır* orada.

Hiçbir şey söylemiyor ve bu beni düşündürüyor.

Geçmişinden bir şey, konuşmaya ihtiyaç duymasının nedeni...

"Bana muayene masanızda başkalarının olmadığını söylemişsiniz." Sesime sinen incinmişlikten nefret ediyorum. "Yalan mı söyledin, Theo?"

"Asla." Çenemi hızla kavrayışı şaşırtıcı olduğu kadar güçlü. İnatçı bakışları nüfuz eder ve haşlar, aynı anda hem kızdırır hem de sever. "On dört yıllık meslek hayatımda hiçbir zaman

bir hastaya uygunsuz bir şekilde dokundu. Sen bir istisnasın, Prue. Hayatımdaki hemen hemen her şeyin istisnası."

Şüpheye yer bırakmıyor ve ben ona inanıyorum. Hem de çok inanıyorum. Ruhum, kemiklerim, aklım ve kalbim bir arada, manipüle edilmediğimden ya da yalan söylenmediğinden emin.

"Sonra ne olacak?"

"On yıl önce, Seattle'daki bir hastanede kadın doğum ihtisasımın sonuna yaklaşırken, birkaç kadın bana yaklaştı." Theo'nun çenesi sertleşiyor, dişleri gıcırıyor ve öfke yüz hatlarını ele geçiriyor. "Hastalar bölümümün direktörü Profesör Jason Fox'tan şikayetçiydi. İkisinin nasıl olup da birbiri ardına bana gelmeye karar verdiğini bilmiyorum. Tek bildiğim en yaşlı asistan olduğum için bana güvendikleri ve söyledikleri gibi sapık gibi görünmediğim" diye homurdanıyor. "Tıpkı *onun* gibi, kadınları birbiri ardına taciz ediyordu."

"Ne?" Çığlığım çok yüksek. Ve öfkeli. "Hastaları mı? Onların izni olmadan mı?"

"Onun yaptığını iddia ettiler. Onu çizgiyi aşmakla, parmaklarını göğüslerinde çok uzun süre gezdirmekle, başını vulvalarına çok yaklaştırmakla, nefesini üzerlerinde hissedebilecekleri kadar suçladılar. Onları incelemek yerine ovuşturmuş. Her ikisinin hikayesi de ürkütücü ve rahatsız edici derecede benzerdi. Uydurduklarını düşünmek için fazla benzer."

"Theo," diye fısıldıyorum sesindeki tiksintiyi duyduktan sonra. "Ben razı oldum.

Her adımda."

"Biliyorum. Hatırlattığın için teşekkür ederim ama sorunlarımın en kötüsü bu değil."

Kendisine duyduğu öfke ve hayal kırıklığı sanki dün olmuş gibi üzerinden akıp gidiyor. Bir elini gür saçlarında gezdiriyor. Sessiz kalıyorum, duygularını , içinden geçmesine izin veriyorum.

"Her şey inanmam gerektiğini göstermesine rağmen onlara inanmakta zorlandım. İnanmak istemedim" Bugün ikinci kez, Theo'nun pişmanlığı yüzeye çıkıyor. Hem de şaşırtıcı miktarda. "Onlara bunu araştıracağıma söz verdim ve sabah vizitlerimizde Dr. Fox'u incelemekten başka bir şey yapmadım. Sapıkların bir bakışı, onları ele veren bir söylemi olması gerektiğini düşündüm. Hiçbir şey göstermediğinde, ben...siktir. Bıraktım."

Göğsündeki ellerim onu okşamaya devam ediyor, içindeki canavarı yatıştırıyor. "Dur." Beni tekrar yakalıyor, ellerimi çekip göğsüme bastırıyor. göğüs kemiği. "Merhametinizi ya da acımanızı hak etmiyorum. Hipokrat Yemini'ne karşı geldim, korkunç bir adam oldum ve benden yardım isteyen kadınlara zarar verdim. Çalıştığım bölümde acı çeken kadınlara."

"Akıl hocana güvenmek istedin... O senin akıl hocan mıydı?" *Sevdiğim* adamın bu kadar uzun süre bu kadınların yanında durmasının nedenini bulma ihtiyacım, bunu artık saklayamıyorum. "Öyle miydi?"

"Evet, ihtisasıma başladığımdan beri benim akıl hocamdı." Başparmakları bileklerimi okşuyor, içindeki son şefkat kırıntısı. Ve bunu benim için saklıyor.

"Onun hayatımdaki yeri verdiğim tepkide rol oynamamalıydı." Theo gözlerini kapatıyor, burnundan nefes alıyor. O akik gözbebekleri tekrar üzerime düştüğünde, içlerindeki yoğunlukla nefesimi çalıyor. "Üçüncü kadın, Kris Chapman, ağlayarak beni görmeye geldi. Kırılmıştı. Kırılmıştı çünkü o hasta herif onu zorla orgazm etmişti. Kadın onu bununla suçladığında, adam ona bunu kendisinin istediğini söyleme cüretini gösterdi. "Bir yönetmenin sözüne karşı onun sözü."

İçim yanıyor, kindarlık görüşümü gölgeliyor. "Ne hasta bir piç kurusu."

"Evet, öyle." Theo ellerimi karnıma götürüp orada bırakıyor.

Nazik, şefkatli parmaklarını göğsümde gezdiriyor, tersi yerine beni yatıştırıyor.

"Bayan Chapman eve gider gitmez onunla yüzleştım. Hayal etmeye bile cesaret edemediğım bir şey yaptım; ofisine daldım, kükredim, ellerimi masasına vurdum ve cevaplar istedim. Çılgına dönmüştüm, itirafını kaydetmeyi hatırlayamayacak kadar öfkeliydim. O da kaydetmedi." "Yalan söyledi. Bunu onların istediğini, her zaman en sapkın olanları aldığını söyledi."

Boğazımda safra yükseliyor ve onu bastırmak için yutkunup duruyorum. "Ne yaptın sen?"

Bir yanımda hasta doktora yumruk atmasını diliyor. Diğer bir yanımda, mantıklı olan, bunu yapmasının kariyerini bitireceğini ve o piç kurusuna saldırmakla suçlanacağını biliyor.

"Yönetmene ne oldu?" Adını hatırlayamıyorum, çok kızgınım. "Neredeyse hiçbir şey ve bunun için kendimden nefret ediyorum. Ona vurmak hayatımı mahvetmekten başka bir işe yaramazdı," diyor Theo. yapacağını düşündüm. "Yani ben hiçbir şey yapmadım."

Beni hayal kırıklığına uğratmadı. Öte yandan o, on yıl sonra, bunun için kendinden nefret etmekten kendini alamıyor.

"Ertesi gün üç kadını topladım ve benimle dairemde buluşmalarını istedim." Hikâyesinin sonuna yaklaşırken Theo'nun gözleri doluyor. "Onlara seçeneklerini sundum. Hastane yönetimine ya da polise ya da her ikisine birden şikâyetle bulunabilirlerdi. Onları desteklemek için her adımda yanlarında olacağımı bilmelerini sağladım."

Sonra dudakları bir gülümsemeyle kıvrılır. Yürek burkan, insanın içini ısıtan bir gülümseme. "Sağlam kanıtlar olmadan, hastane yöneticilerinin en iyi olacaktı. Hapse girmese bile, en azından adı

lekelenecek ve başka kadınları incitemeyecekti." İç çekiyor, uzun ve eziyetli bir iç çekiş. "Hastane bunu araştıracağına yemin etti, zaman ayırdıkları için teşekkür etti ve yollarımızı ayırdık. Sonunda yaptıkları şey Jason'ın inkârına ve karakterime saldırmasına inanmak oldu. Onları o kadınları bir araya getirdiğime ve ağızlarına laf soktuğuma ikna etti, böylece o kovulacak ve ben de rütbemi yükseltecektim."

"Theo." Onu öpmek için eğildim ve o da bana izin verdi. Sanırım en çok da ağladığım için. "Çok özür dilerim."

"Üzülecek bir şey yok. En azından benim için. Kovulmak ve ihtisasımı başka bir hastanede tamamlamak zorunda kalmak hiçbir şey değil. Başka bir eyalette yeni bir klinik açmak, o kadınların yaşadıklarıyla kıyaslanamaz bile. Ve ayrıca..."

Dudaklarını bastırıyor, konuşması kesiliyor. "Neyin dışında?"

"Biraz hastalıklı ve iğrenç gelebilir ama dürüst olmak gerekirse, Prue. Annemin ben yirmi iki yaşındayken vefat etmesi ve babama Alzheimer teşhisi konması beni rahatlattı. Hiçbirinin gitmeme izin verildiğinden haberi yoktu. Babam onu taşıdığım yeni evde zorlandı ama bunun dışında hiçbir şey olmadı."

Üzülecek bir şey olmadığını söylüyor. O güçlü ve dirençli. Bir erkeğin güç merkezi. Ve de, tüm bunlar - çok fazla şey - herhangi bir insanın tek başına taşınması için çok fazla.

Theo bunu son on yıldır yapıyor. Ama ne pahasına?

En azından biriyle konuşmuş. Eminim bir sürü insan soğuk gerçekleri biliyordu. Yine de gözlerinin içine baktığımda, çektiği acının ve duyduğu pişmanlığın derinliğini kimsenin bilmediğinden eminim. Bu duygularını benimle paylaşıyor ve bana ihtiyacı olduğunda memnuniyetle onun çıkış noktası olacağım.

"Her neyse, evet. Önemli bir şey değildi." Benimle ilgilenmek için bir alan buluyor, gözyaşlarımı siliyor, dudaklarını gözlerime bastırıyor. "Kadınlar ve bir hafta sonra bana yaklaşan diğer iki kişi, kimse onlara inanmayınca yine kırıldılar. Sönmüşlerdi ve Seattle polis departmanına gidip aynı aşağılanmaya katlanmak istemediler."

"Bu kadar mıydı yani?"

"Evet, ne yazık ki. Onları zorlamak, yapmaya hazır olmadıkları bir şey için baskı yapmak istemedim. Unutmayın, o zamanlar sosyal medya ya da #MeToo hareketi yoktu. Üzücü durumumuz neyse oydu. San Francisco'daki kliniğimden haberdar olduktan sonra adımları lekelemeye çalıştı, bölgedeki doktorlara ihtisas programının en altında olduğumu fısıldadı, iyi geçmiş değerlendirmesinin tek nedeninin benim için üzülmeye olduğunu söyledi."

"Ona dava açabilirdin!" Neredeyse bağıracaktım. "O da bunu hak ederdi."

"Buna değmez. Hastalarım vardı ve hiçbir zaman onun satın almadılar." "O zaman orada mutluydun."

Dudakları seğiriyor, parmakları saçlarımı okşuyor. "Huzurluydum, evet." "O zaman neden buraya taşındınız?" Sorumun ne kadar duyarsız olduğunun farkındayım.

ve kendimi düzeltmek için acele ediyorum. "Şikayet ettiğimden değil."

Theo bana bildiğini söyleyen bir bakış attı. "San Francisco'da bir klinik açtı. Bunu bir süredir düşündüğüm yeni bir başlangıç için işaret olarak aldım. Manzara değişikliğine ihtiyacım vardı ve... beni sana getirdi. Tarafsız konuşmak gerekirse, ona teşekkür etmeliyim."

Gözlerimdeki yıldızlar kaçınılmaz. Korkunç, yürek parçalayıcı hikayesine rağmen, yolu onu buraya getirdiği için minnettarım.

"Peşinden gelebileceğini söylemiştin." Theo'nun daha önceki uyarısını hatırladım. "Bunu yapar mı? Nasıl yapacak? Sana karşı hiçbir şeyi yok."

"Eski bir hastam beni aradı. Ona yaklaştığını, mevcut doktorunu değiştirip kendisini görmeye gelmesi için ikna etmeye çalıştığını söyledi. Sanırım onunla da yetinmemiş. Bundan sonra ne yapacağını kimse bilemez. Bir şey denerse diye tüm resmi benden öğrenmeni istedim. Ve...siktir, Prue."

"Ne?"

Avuç içiyle yanağımı kavırıyor ve tüm dikkatimi bana istiyor. Onunla ilk tanıştığımdan beri beni büyölüyor.

"Yapmadığını söyledin ama bunu tekrar düşünmeni istiyorum. Uzun ve sert bir şekilde. Kliniğimde herhangi bir noktada ihlal edilmiş hissettin mi? Dürüst olun. Acımasızca dürüst ol çünkü eğer işaretleri kaçırdıysam, çizgiyi aştıysam, seninle birlikte karakola kendim giderim." Yüzünde acı dolu bir ifade belirliyor.

Klinikteki karşılaşmamızdan daha fazla acı çektiğini hissediyorum. Yine de emin değilim ve bu onun için yeterince acı verici bir itiraf oldu.

, bu da başımı sallamamla sonuçlandı. "Prue, her şeyi kabul ederim."

Theo ve benim yaşadığımız şey bu adamın yaptığına hiç benzemiyordu. Kliniğine girdiğimde ona sıırıslıklam aşkıttım. Ben oraya adım atmadan önce rızamızla seks yapmıştık.

Üzerimde belirdi, kontrol edici enerjisi odayı yıkıyor ve tüm alanı kaplıyordu. Dr. Fox'a maruz kalan zavallı kadınların aksine ben bunu istiyordum.

Bana bir çıkış yolu bile verdi.

Doğrusunu söylemek gerekirse, Theo gecenin bir yarısı sihirli bir şekilde yatağımın kenarında belirebilirdi ve ben yine de ona açılır ve hayatıma hükmetmesine izin verirdim.

istediği gibi.

Ancak bunu benden neden sakladığını anlıyorum. Neden bu konuşmayı kapalı kapılar ardında, tartışabileceğimiz bir yerde yapmak istediğini. İşe dönmek zorunda kalmadan kararımı verebileceğim bir yerde.

Beni takip etmesinin nedeni de buydu. Verdiğim cansız yanıt muhtemelen yaptıklarımızdan pişman olduğumu ya da beni incittiğini düşünmesine neden oldu.

O da benimkine benzer şüphelerle boğuşuyor. Ve bunun için onu daha çok takdir ediyorum. Bu sert adamın kişiliğinin ardındaki hassas insan için.

"Hayır." Elimi onunkinin üzerine koyuyorum ve koruyucu avucunu yanağıma daha sıkı bastırıyorum. "Mükemmeldin. Göz korkutucuydun ama çok fazla değil. Adrenalinim yükselmişti ama içten içe Bay Hyde'ın altındaki adamın benim iyiliğimi, orgazmlarımı önemseddiğini biliyordum. Bu..."

Dudağımı ısıırıyorum, sessizleşıyorum.

"Prue?" Yüzündeki gerginlik düzeliyor, acımasız *doktor* -benim doktorum- geri dönüyor. "O güzel ağzınla konuşmaya devam et. Yoksa seni tokatlarım."

"Çok sıcaktı, Dr. Wentworth." Kirpiklerimin altından ona bakarak çenemi eğiyorum. "Yine de bir şikayetim var."

Theo'nun yanağımdaki eli kıpırdıyor. Uzaklaşmaya, bana alan açmaya çalışıyor.

Ona vermeyeceğim.

Sırıtarak parmaklarımı onun etrafında kenetliyorum. "Pap testini unuttun. Ve reçetemi yeniliyorum."

"Doğru." Eli gevşıyor.

Dudaklarındaki sinsi sırıtış yavaşça yükseliyor ve benimkiyle eşleşiyor. Aleti sertleşerek kalçama baskı yapıyor ve gözleri bir ton daha koyulaşıyor. "O zaman sizi böyle bırakamayız. Bu hafta bir kez daha ziyaret edileceksiniz Bayan Bishop. Kapsamlı bir ziyaret. Çok, çok daha kapsamlı."

BÖLÜM YIRMI İKİ

Prue

"P^{rue}."
Benim adım erotik bir fısıltı.

Şehvetli bir çağrı.

Theo'nun sesi.

"Prue."

Yine o rüyalardan birini görüyorum. Şu Theo rüyaları. Bacaklarımın arasında, onları daha geniş açıyor, beni unutulana kadar yalıyor. Aleti rahmimi dövene kadar beni beceriyor.

Bana sahip oluyorsun.

Klitorisimdeki keskin bir acı beni uykumdan şiddetle çekip çıkarıyor. Ve bunun bir rüya olmadığını anladım.

Theo'nun kavernöz, siyah gözleri kalçalarımın birleştiği yerden bana bakıyor. Dudakları klitorisimin üzerinde ve sıcak nefesler üflüyor, emiyor, sanki bütün gece bunu yapmak için beklemiş gibi beni yiyor.

Tek yapabildiğim bakmak.

En iğrenç, en ahlaksız fantezilerim her zaman şaplak, esaret, saç çekme, meme ucu ısırma etrafında dönmüştür. Birinin bana bu kadar aç olacağını ve ben uyurken üzerime atlayacağını hiç düşünmemiştim.

Çok sevildiğimi hissediyorum. Hayran. Seksi.

Theo gibi bir adamdan gelince daha çok. Bacaklarımı ayırırken pazıları esniyor. Dilini klitorisimde döndürmek için başını kaldırdığında dolgun dudakları uyarılmamla ıslanıyor.

Başka bir kadın da olabilirdi ama o *beni* seçti. Tanrım, ne kadar tahrik edici.

"Theo." Ağzım ağır, uykunun örümcek ağları konuşmamı zorlaştırıyor.

Vücudumun geri kalanının aksine. Her nöron, her hücre uyanık ve elektrikle dolup taşıyor. Theo'nun sonsuz çekimine kapılmış.

Ellerim aşağı kayıyor, Theo'nun dağınık, dolgun saçlarına tutunmaya çalışıyor. Onu kendime doğru çekmeme izin vererek kontrolü bir nebze de olsa bana veriyor. Kalçalarımı yüzüne sürüyorum, bunu yaparken inliyorum.

Sadece dilini, dişlerini ve dudaklarını kullanıyor. Odak noktası sadece beni tatmin etmek, beni orgazm etmek konusunda kararlı. Ve ben çok yaklaştım. Çok yaklaştım.

Kalçalarının ne yaptığını anladığımda daha da yaklaşıyorum. Açgözlü parmaklarım saçlarını çekiştirirken, onun hareket ettiğini, kalçalarını yatağa sürttüğünü hissediyorum. Aletinın çarşaflara çarptığını hayal , bu kadar kontrolsüz davranmam için şehvetten nasıl çıldırmış olmalı.

Sonra hareketleri durdu. Benden daha güçlü olduğu için, onu tutmama rağmen başını bir santim kaldırabiliyor. Uğursuz dudakları amımın üzerinde geziniyor, sıcak nefesi hassaslaşmış sinir uçlarımı aydınlatıyor.

"Tadın... Siktir." Alt dudağını ısıırıyor ve suyumu şehvetli bir şekilde yalıyor.

Bakışlarına maruz kaldıkça boğuluyorum. Ağzının üzerimde olmasına duyduğum bastırılamaz ihtiyaç, parmaklarını boğazımda hissetmek gibi. Köprücük kemiğimin üzerindeki sert avuç içi.

Ona bağımlıyım. Islandım. Yıllardır bastırılmış cinsel enerjim onun varlığında patlıyor. Ahlaksız arzular göğsümde ortaya çıkıyor. Geçen haftaki kirli hayallerimi gerçeğe dönüştürmek için sağlıklı bir saplantı geliştiriyorum.

Dilini içimde gezdirmesini, dolaştırmasını, daldırmasını. Şimdiye kadar bunu çok iyi yaptı. Rüyalarımda ağzının bana yapıştığı gibi, beni uyandırdığı gibi. Eğer şu an onu tekrar üzerime koymazsa ölebilirim.

Lütfen kelimesi ağzımdan binlerce kez çıkıyor. Kalçalarım ona ulaşmadan kalkıyor ve inliyorum.

"Hoşuna gitti, değil mi?" Theo beni bir parça rahatlatıyor, dilini titreyen klitorisimin üzerinde düzleştiriyor ve kalçaları sabit bir hızda yatağa sallanmaya devam ederken yalıyor. "Benim azgın küçük kızım buna uyanmayı seviyor. Erkeğinin kendisine ait olanı almasına."

Yalan söylemenin bir anlamı yok. Benim hakkımda her şeyi biliyor. "

Onun arzusu benimkiyle iç içe geçiyor. Homurdanan, inleyen iki hayvan gibiyiz. Birbirinin içine gömülmek için birbirinin sıcaklığını arayan iki hareketli beden.

"Bunu yaptığımda hoşuna gidiyor." Klitorisimi daha önce hiç olmadığı kadar sert emiyor.

Dilinin ucuyla beni hızla yaladığında çığlıklarım korkunç zevk çığlıklarına dönüşüyor. Hızlı turlar klitorisimi kızdırıyor, metodik olarak zorlukla kontrol altına alabileceğim bir baskı oluşturuyor.

"Ve bu." Theo hava almak için ayağa kalkıyor, sonra eğiliyor ve parmakları aramızda kayarken yetenekli dilini kullanarak girişime giriyor.

Yoğurdular, ovdular ve klitorisimi okşadılar. Hala alay ediyorlar. Hala beni oraya götürmeden ne kadar iyi hissettirdiğinden kıvranmamı sağlıyorlar.

Bir deja vu hissi üzerime çöktü. Havuzda bana böyle oral seks yapmamıştı.

Bu tam da hayalini kurduğum şeydi, ağzının ve dilinin üzerimde nasıl çalıştığından, nefes alışlarının omurgamda nasıl ürperti yarattığına kadar.

Sanırım bu aramızdaki bağın yoğunluğunu gösteriyor. Onunla birlikte olmanın nasıl bir şey olduğunu en başından beri biliyordum.

"Theo, lütfen," diye yalvarıyorum.

"Bu seni tahrik ediyor mu, küçük Prue?" Gözlerindeki parıltı saf kötülük.

İçlerinde acımasız bir yırtıcı parıldıyor, beni daha önce hiç olmadığım kadar boşaltırken en kötü işkenceyi vaat ediyor.

Yatağa doğru yaptığı itişler daha sert. Yatak gıcırıyor, vücutlarımız onun sürtünmesiyle sallanıyor. Dili girişimi sikerken beni yatak başlığına doğru itiyor.

"Uykunda benim için damladığın için mi beni sertleştiriyorsun?"

Diğer elinin bacaklarının arasından aşağı kaydığını, kalçalarının görüyorum. Kolu sarsılıyor, amıma inlemeleri içimde yankılanıyor.

Theo bunu benim önümde yapmaktan, en temel içgüdülerini serbest bırakmaktan utanmıyor. O cesur, ne istediğini biliyor ve şimdi ve burada talep ediyor.

Gözlerimi ondan ayırmak imkansız bir görev. Konuşmak da öyle. Ya da nefes almaktan ve Theo'ya sınıksız sarılmaktan başka bir şey yapmak.

"Söyle," diye kükrüyor, ağzı amıma bir santim kadar yaklaşıyor.

Kendi zevkine sahip çıkarken benimkini esirgiyor. Parmaklarım kafa derisini kazıyor, sırtım ona doğru eğiliyor ve o sadece orada duruyor, ereksiyonunu pompalıyor.

Yanıt vermediğim için beni cezalandırıyor ve bu da nefes almamdan beni becermesine kadar yaptığı diğer her şey gibi günahkârca, acı verici bir şekilde seksi.

"Prue." Kendini daha hızlı okşuyor, nefes alıp verişleri sertleşiyor. "Bu senin son şansın. Eğer bana uykunda seni yememi sevdiğini söylemezsen, bugün gelmeni yasaklayacağım. Yine de her saat başı otuz bir çekeceğim ve amını bitireceğim. Amcığın çarşafı ıslatırken beni seyretmek zorunda kalacaksın ve rahatlamak için ağlayacaksın."

Gözlerimin önünden iğrenç görüntüler geçiyor. Theo üzerimde diz çökmüş, homurdanıyor, döllerini vücuduma boşaltıyor. Benim orgazmlarım ise bu sadistin tutsakları.

"Seviyorum," diye bağıryorum sıkıntımın ve çaresizliğimin içinden. "Üzerimde olmanı seviyorum. Ne zaman istersen. Nasıl istersen. Kahretsin," - bir zamanlar dudaklarımda acı olan kelime, nefes almak kadar doğal çıkıyor- "beni nasıl istersen öyle al, Theo. Daha fazlası için yalvarmaya devam edeceğim."

"Benim güzel fahişem." Ruhumun derinliklerine işleyen, her şeyi tüketen bir bakışla beni sabitliyor. Bu beni titretiyor, patlamaya hazır hale getiriyor. "Şimdi gelebilirsin."

Dudakları talep ediyor. Dişleri çürütüyor. Dili klitorisimi okşuyor, bana sözlerinden daha sert emrediyor. Boşalmadan bir saniye önce kaslarım hareketsiz kalıyor ve ruhum yaşayanların ve ölülerin dünyası arasında sürükleniyor. Gerçekliğe Theo'dan başka kimse bağlı değil.

Her şeyi serbest bıraktığımda... hiçbir şey daha görkemli olmamıştı.

Ellerim yatağa düştüğünde, bacaklarım işe yaramaz et ve kemikten başka bir şey olmadığında bile Theo gevşemiyor. Islaklığımı yutuyor, beni akıl sağlığıma geri taşıyor.

Ama işi bitmedi.

"Bedenine geliyorum, Prue." Sormadı, beni buna çalışmadı.

Sanki başka seçeneğim yokmuş gibi
duyuruyor. Sanki ben istiyormuşum gibi.

"O zaman ben de sana sürtüyorum." Okşarken, zalim bakışlarıyla beni yatağa mıhlarken, sikinin başını şiş dudaklarıma değdiriyor. "Ama önce tadına bakmam lazım."

Tek bir hamlede kendini içime sokuyor, leğen kemiği klitorisime çarpıyor.

"Sikimi güzel ve ıslak yapmalıyım." Onun homurtuları ve benim şok olmuş soluğum birlikte patlıyor. "Yükümü göğüslerine boşaltmadan önce, tatlım,"-
avuç içi yanağımı kavırıyor, ama parmaklarında nazik bir şey yok
"Masum, küçük komşu."

Etrafındaki acımasız hava benim afrodizyağım. Onu içime çekmek, her damlasını ciğerlerime, uzuvlarıma, kanıma çekmek için gözlerimi açık tutuyorum.

Bedenimi bir oyuncak bebekmişim gibi kullanıyor, vuruyor, içime giriyor. Onun korkmuş küçük avı olmak, kaçmaya çalışmak istiyorum ama ikinci bir orgazm beni parçaladığında bunu yapamıyorum.

"Siktir." Doruk noktam beni ele geçirirken içimden çekiliyor. "Sikeyim. Beni sağıyorsun, Three. Sağıyorsun beni."

"Özür dilerim," diye fısıldıyorum, çekilmesini ve dizlerinin üzerinde belime sarılmasını izliyorum.

"Kapa çeneni." Uzun bir nefes alarak sikinin şişmiş tepesini sıkıyor. "Kapa çeneni ve taşaklarımı avuçla."

Sözleri aşağılayıcı. Benden istediği şeyi bir hafta önce sapıkça buluyordum. Ve ben de bunu seviyorum. Bana bakireymişim gibi davranmamasını, kendini tutmamasını seviyorum.

Ona körü körüne itaat ediyorum, parmaklarımı ağır kesenin etrafında kıvırıyorum.

"Daha sert." Sert okşamalarına devam ediyor, karanlık bakışları benimkilerden hiç ayrılmıyor. "Beni daha sert kavra, Prue."

Yumruğumu sıkıyorum. Tatmin olmuş iniltisi vücudundan benimkine doğru titreşiyor. "Aferin kızıma." Bir damla ter şakağından kilitli çenesine doğru süzülüyor.

"İyi kız, Prue. Benim küçük döl fahişem. Orgazmımla sıırıslıklam olacaksın. Benimle birlikte."

Onun tarafından, gözeneklerinden akan güç tarafından büyülendim. Her yerde, odanın havasını boşaltıp kendisiyle dolduruyor.

Sonra alını kırışıyor, vuruşları düzensizleşiyor. Adımı söylüyor ve söz verdiği gibi yapıyor. Beyaz, yapışkan dölleri göğüslerime, köprücük kemiğıme, boynuma ve çeneme fişkırıyor.

Dudaklarımda da. Yalıyorum, dilimde onun tuzluluğunu tadıyorum.

"Güzel kelimesi seni tanımlamaya yetmez, Üç." Doygun sıırıışı tüm yüzünü aydınlatıyor. "Benim tohumumla boyandığında ne kadar da muhteşem görünüyorsun."

Hissediyorum. Çekirdeğıme kadar hissediyorum. "Teşekkür ederim."

"Teşekkür ederim." Theo'nun elleri vücudumda dölllerinin izini sürüyor, içime masaj yapıyordu. Beni kullanılmış ve arzulanmış hissettiriyor. "Vücudun. Kalbin," -elini göğsüme koyuyor, yumuşakça, saygıyla- "ihtiyacım olan her şey bu."

Çaresiz olduğum için kendimi azarlamak ve ağlamamam için kendime emir vermek işe yaramıyor.

Ben yapıyorum. Gözlerimden yaşlar boşanıyor ve onları tutmakta çaresiz kalıyorum.

"Öte yandan sen." Theo beni kollarının arasına alıyor, banyoya doğru yürümeye başlarken kaslı kasları beni kendine yakın tutuyor. "Senin banyoya ihtiyacın var. Ve konuşmaya başlamalısın."

BÖLÜM YIRMI ÜÇ

Theo

B Çürümüş, buğulu gözler benimkileri arıyor. Sonsuz sevişmeler, sarılmalar ve rahat sessizliklerle dolu bir günün ardından bulanıklaşıyorlar. Prue

bana bakıyor, sıcaklığı kalbimin etrafındaki buz duvarlarını eritiyor.

"Bana katılır mısın?" diye onuncu kez soruyor, en-suite banyomdaki devasa küveti göstererek. "Keşke benim dairemde de bir tane olsaydı. Yine de banyo yapmayı pek sevmem."

Gevezelik ediyor. Yüzüyor. Kafası karışıkken bile ruhani.

"Bunun seninle ilgili olmasını istiyorum." Alnından öptüm. Sevgi gösterisi eskiden bana yabancıydı. Onun yanındayken, bu lanet olası bir zorunluluk. "Sadece sen."

Süngerini kaldırıp omzunda gezdirirken kollarım sırlıslıksam, ellerimden su ve sabun köpükleri damlıyor. Son otuz dakika boyunca bu hareketi tekrarladım, yanında çıplak bir şekilde çömelip ona baktım.

Dün onu dinlemem gerekirken o beni dinledi. Onun şeytanlarını yok eden ben olmam gerekirken o benim eski yaralarımı okşadı.

Ama bir kez sorduğunda duramadım. Bana sorduğu sorular hakkında ona tam bir açıklama yapmak zorunda hissettim.

Ondan sonra da konuşmaya devam edemedim. Onun içine girmem gerekiyordu ve girdim de. Onu yıkadım, sonra becerdim, onunla seviştim. Gecenin bir yarısı onu uyandırdım, sikim sıırıslıkam amını arıyor ve yok ediyordu.

Acı çekerek aldım, bu sırada sürekli olarak döllerimi ve uyarılmışlığını çarşafıara sızdırdı. Her damlasını içine geri ittim.

Yine de onunla konuşmadım. Zaman ayırmalıydım. Sonsuz dokunuşlar, sürekli arama, birbirimizi keşfetme arasında sorumlu yetişkin ben olmalıydım. Onu daha az becermeliydim, böylece onun hakkında daha çok şey öğrenebilirdim.

Çünkü kalbinde neyin yara açtığını bilmezken onu nasıl koruyabilirim ki?

Ve o yaralı. Geçmişini saklıyor ama orada.

Kimsenin fark etmediğini düşünür. Acısını ve güvensizliğini maskelemek için cesur bir yüz takınır.

Daha kötüsü ne? Ne zaman ona iltifat etsem ya da övsem minnettarlığını gizlemek için bu cesur maskeyi takıyor. Ne zaman ilişkimizden bahsetsem.

Bastırılmış küçük gülümsemelerini, duygusal gözyaşlarını engellemek için kırıştırdığı gözlerini fark ettim.

Kendini tutmasını istemiyorum. Onu kucaklamak istiyorum çünkü onu görüyorum. Onu en kapsamlı MRI taramasından bile daha iyi görüyorum, o güzel kafasının içinden geçenlerin taramasını çıkarmak için tek bir bakış yetiyor.

Bu nazik -ve ilk düşündüğüm gibi hiç de kırılgan olmayan- kadın hayatla yüzleşmiş. Bahse girerim bunu kendi başına yaptı. Babasıyla tanışması, o pisliğin onun yanında olmadığını doğruladı.

Neden? Annesi tüm bunların neresinde? Onların dışında başka aile üyeleri var mı? Ve en önemlisi, başka hangi yükleri taşımasına yardımcı olabilirim?

Öğreneceğim. Hemen.

Suyun sıcaklığı şimdiye kadar düşmüştür. Kabarcıklar küvetin etrafına dağılmış küçük adacıklar halinde kaynamıştır.

Prue'nun pembe meme uçları suyun dışında yüzen iki sert çakıl taşı gibi. Onları görmek kafamı karıştırıyor, düşüncelerimi rayından çıkarıyor.

Süngerı suya daldırıp ıslanmasına izin veriyorum. Süngerı göğüslerinin üzerinde gezdiriyorum, önce birini sonra diğerini, oda sıcaklığındaki damlacıkların meme uçlarından aşağı süzülüşünü izliyorum.

Prue- benim Prue'm- titriyor. Vücudu korkudan değil, zevkten titriyor. Sıcak suyla kaplı, okşanan ve saygı duyulan, lavanta kokusuyla sarmalanmış uzun dakikalar onu uçuruyor.

Onlar geçince başını küvetin kenarına yaslıyor, bana bakmak için başını eğiyor ve gülümsüyor.

"Benimle ilgili olacak." Eli bileğimi sarıyor ve aç sikici sikim sertleşmeye başlıyor. "Çünkü seni burada istiyorum."

Bu konuda onunla tartışamam.

"Tamam." Süngerı bırakıyorum ve ayağa kalkıyorum.

Prue'nun bakışları anında şişen ereksiyonuma odaklanıyor. Çenesi , nefesleri sığlaşıyor ve her nefes alıp verişinde beni daha da sertleştiriyor.

"Seni becermiyorum," diyorum hem ona hem de kendime. "Orada sana katılıyorum, sana sarılıyorum ve seni *dinliyorum*. Anlaşıldı mı?"

Gırtlaklı tahrik olmuş olmalı ki yutkunmaya çalışıyor. Taşaklarım ona tepki olarak geriliyor. Aletim acıyla zonkluyor.

"Anlaştık mı?" Bir adım öne çıktım ve gözle görülür ereksiyonum ağzına dayandı. "Hayır. Seks."

Onu test ediyorum. Onunla alay ediyorum. Prue söz konusu olduğunda hem verici hem de bencil bir hıyarım. Onun aksine, soğuk ve talepkar olduğumda bile benimle ilgileniyor.

Dudakları birbirine yapışıyor ve başının üzerinde yumuşak öpücükler bırakıyor. Dilini altından geçiriyor, sikimin alt tarafının tadına bakıyor.

Kararlılığım kırılıyor. Parmaklarımı onun kalın, ıslak saçlarına daldırıyorum, başını sikime doğru iterken açılmasını izliyorum.

Daha yakın, daha yakın, daha yakın. Neredeyse orada, bana sıcaklığını veriyor, ıslak, açgözlü ağzı beni çok iyi emiyor ve...

"Hayır." Elimi aşağı kaydurdım, saçlarını çekiştirdim ve onu kendimden uzaklaştırdım. "Sikişmek yok. Beni emmek yok."

"Ama ben..." Prue kirpiklerini bana doğru savuruyor, beni çıldırtmak için dün öğrendiği küçük bir numara. "Lütfen."

Aşağılayıcı kelimeler dilimin ucuna geliyor. "*Seni azgın sürtük, seni dölleriyle beslememi ister misin?*" gibi bir şey. Bunu söylemek ve ben söylerken onun çözülmesini izlemek şüphesiz yine aklımı kaçırmama neden olacak.

Daha fazla akılsız sikişe, saatlerce ona vurmaya yol açacak.

Pazartesi günü işe gitmek için yollarımızı ayırmamızla sonuçlanacak, ben hala onun hakkında hiçbir şey bilmiyorken. Onu gerektiği gibi sevmememle.

Hayır.

Sinsi dürtülerimi bir an için bastırıp saçlarını serbest bırakıyorum. Küvetin ucuna doğru ilerliyorum, soğuk suyu boşaltmak için giderin düğmesine basıyorum. Yarıyı boşaldıktan sonra musluğu açıyorum, böylece ılık su yeniden doluyor.

Yine de yapacaktım. Göğüsleriyle oynamayı bitirir bitirmez yapmaya niyetliydim. Ama şükürler olsun ki, ağızıyla aletim arasına biraz mesafe koymak için bana sağladığı bahaneyi bekledim.

"Bak sana ne diyeceğim." Su akmaya devam ederken, ona öne doğru kaymasını işaret ediyorum. O da arkasına geçmeme izin verdi.

Dudaklarım boynunun kıvrımında duruyor, kollarım onu sarıyor ve parmaklarım karnının üzerinde küçük daireler çiziyor.

"Ne?" Bana doğru gevşiyor, elleri küvetin kenarlarını itiyor, ta ki sikim kıç yanaklarını ayıran kıvrımın arasına girene kadar.

Ona kimin sahip olduğunu hatırlatmak için omzunu ısıırıyorum. İniltisi beni kızdırıyor, dişlerimi daha derine batırmamı sağlıyor ve ellerimi onun etrafında sahiplenici bir şekilde bastırıyor.

"Seninle yarı yolda buluşacağım, muhtaç küçük kız." *Eğer bunun için ağrıımıyorsam lanet olsun.* "Sikimi içine alabilirsin. Karşılığında bana kendinden bahsedeceksin."

Başı dönüyor. Meraklı gözleri beni sorguluyor. "Beni sikmeyeceğini söylemiştin."

"Yapmayacağım." Kalçalarını kavıyorum, onu kaldırıyorum ve poposunu kasıklarımın biraz üzerinde ayarlıyorum. "İçinin derinliklerinde, amının dibinde oturuyor olacağım. Sen bana Prue Bishop'ın kim olduğu hakkında daha fazla şey anlatırken burada böyle oturacağız."

Sikimi ısıtmak hiç uyguladığım bir şey değil. Gereksiz görünüyordu, sadece orada yatıyordu, işe yaramaz ve zonkluyordu. Bu tür bir yakınlık keşfetmek istediğim bir şey değildi.

Prue'ylayken, buna açım. Ben onun gözyaşlarını ve acısını arayan sadist canavarıyım, bedenlerimizin her zaman birbirine karışmasını isteyen çaresiz aşığım.

Başıyla onaylarken uzun, sarı saçlarının telleri suyun içinde sallanıyor. Bir elimi kalçasına koyuyorum, Prue'yu havada dengede tutarken sikimin tabanını tutup ona doğrultuyorum.

"Aferin kızıma." Her seferinde bir santim, onu uzunluğuma yerleştiriyorum, kendimi içine gömüyorum. "Siktir, bebeğim, çok sıkısın."

Boynundaki hassas bir noktayı emiyorum ve o da kıvranıyor. "Mükemmel bir amın var. Sadece benim için yapılmış."

İnliyor, göğsüme daha da yaslanıyor. Sırtı tenimi yakıyor, amı beni sıkıştırıyor.

Kıpırdamadan durmak için içimdeki son güçle savaşırken kaslarım geriliyor. Onu kendime sabitlememek ve kalçalarımı yukarı kaldırarak yarın yürüyemeyeceği kadar sert bir şekilde içine girmemek için.

Ama yumuşak tarafım bu anı olduğu gibi kabul ediyor. Seksle mahvedilemeyecek kadar değerli.

Evet, kendi kulaklarıma da inanamıyorum.

Bir süre sessiz kaldık, küvete bağlandık, sessiz. Dakikaların geçmesine izin veriyor ve arada kesinlikle hiçbir şey yapmıyoruz.

Bir yere gitmek için acelem yok. Burada, Prue'nun içinde olmak uzun zamandır hissetmediğim bir huzur veriyor. Analiz etmeyi bırakıyorum, düzgün bir kutuya koymaya çalışmayı bırakıyorum.

Sadece onu hissediyorum. Ve bu yeterli.

Kollarını okşamak, kulağına övgüler mırıldanmak ve ağzımın ulaştığı her yere ağzımı açarak öpücükler kondurmak yeterli.

Sikim hâlâ içinde, Prue'nun duvarlarına çarparak sertleşiyor. Geçmişte büyük ölçüde göz ardı ettiğim bir organ olan kalbim, Prue'nun kalbinin dikte ettiği hızda atıyor.

Sonunda, duyularımın bir kısmı bana geri dönüyor. Kelimelerim de öyle.

"Üç."

"Hmm?" Sevgi dolu lakap yüzünde bir gülümsemeye yol açtı. "Peki ya sen?"

Dolgun alt dudağı somurtarak dışarı fırladığında ve

Kaşlarım çatıldı, detaylandırıdım, "Peki ya geçmişin? Ailen? Baban hep böyle kötü niyetli miydi?"

Donup kalıyor, kasları geriliyor. "Açılacağıma dair verdiğim sözü hatırlıyorum."

Umarım o da beni benim onu gördüğüm gibi görür, sözsüz, açıklamasız. Onu asla seks ticareti yaparak istediğinden daha fazlasını paylaşmaya zorlamayacağımı anlamasını.

Ona aletimi uzattığımda, bu onun rahatlamasına, aramızdaki bağın derinliğini hissetmesine yardımcı olmak içindi.

Sessizliğini koruyor, ben de yine de açıklıyorum. "Seni asla konuşmaya zorlamayacağım. Ama seni tanımak istiyorum. Her küçük ayrıntı ilgimi çekiyor, ne olursa olsun."

Ben ellerimin ulaştığı her yere masaj yapmaya ve okşamaya devam ederken o da ciğerlerine hava çekerek onları dolduruyor.

"Bunu daha sonra yapamaz mıyız? Bu,"-Prue bana doğru dönüyor, gözlerindeki tükenmiş bakış içimde bir şeyleri kırıyor-"biz, dünyada doğru olan her şey. Geçmişim bunu lekeleyecek ve ben... lütfen, bunu şimdi yapmayalım."

"Prue." Bir kolumu karnına doluyor, diğer elimle çenesini kavriyorum.

Onun ruhunun derinliklerine bakıyorum. Anıların paylaştığımız ana ne yapacağı konusunda endişeli değil. Benim ona bakış açımı değiştireceği için bundan kaçınıyor.

"Seni önemsiyorum. hiçbir şey girmeyecek."

Kıpırdanmaya çalışıyor. Onu kendime daha sıkı bastırıyorum.

"Bir aile enkazına sahip olabilirsiniz. Evden kaçma geçmişiniz olabilir. öldürebilirsin. Ben vermem. Vermem. A. Siktir." Onu dilimliyorum

"Sen benimsin. Seni kusurların olduğunu düşündüğün şeylere rağmen değil, onlar yüzünden kabul ediyorum."

Keşke ona olan bağlılığımın ne kadar koşulsuz olduğunu bilseydi. Ona ne kadar takıntılı olduğumu. Onun için birçok etik çizgiyi aştım. Saplantımı beslemek için ona karşı suçlar işledim.

Tanrı aşkına, onu seviyorum.

Çenesi sallanıyor. Gözyaşları gözlerine doluyor ve onlara altın rengi bir gölge veriyor. "Tamam."

"Tamam mı?" Onu yokluyorum, dokunuyorum, öpüyorum, yatıştırıyorum.

"Evet." Sıkı dudaklı gülümsemesi yeni bir şey söylüyor. Gergin ve üzgün ve bunu düzeltmem gerekiyor.

"Senin için buradayım." Vücudunu kendime bastırıyorum, ağzımı onunkinin üzerine eğiyorum ve onu öpüyorum.

Dudaklarımızın bu saygılı kilitlenişinde, yumuşaklığında, ona her zaman burada olacağıma yemin ediyorum. Ne olursa olsun.

Hava almaya çıktığımızda, Prue'nun yanaklarına renk gelmişti. O hazır.

"Tamam, işte başlıyoruz." Alt dudağını ısıyor ve ben de dişlerini etinden ayırıyorum. "Ailem... ya da görünüşe göre annem, beni büyüdüğüm Arizona'daki bir yetimhaneye karton bir kutu içinde bırakmış."

Bu basit cümle, birbiri ardına gelen parçaların kilidini açıyor. Dış görünüşünü güçlü tutma ısrarı, ait olma ihtiyacını neden sakladığı. Çünkü ait olamadı. Çünkü bunu umursamıyormuş gibi davranmak zorunda.

Ama ona ulaştım. *Benim ağzımdan* çıkan tek bir kelime, hem de inanarak, onu ele geçirmiştim. Daha önce neden olduğunu fark etmemiştim.

Artık biliyorum. Onu mutlu ve rahat görmek için bunu sonsuza kadar söyleyeceğim.

Geçmişinin geri kalanını paylaştıktan sonra, ona asla sırtımı dönmeyeceğime dair güvence vereceğim. Ona her gün ailesi olduğumu hatırlatacağım. Ben onun ailesiyim.

Hatta belki... Gece aktivitelerimi ona itiraf *etmeliyim*. Açıklayacağım. Doğru zaman geldiğinde.

"Ne bir not ne de bir açıklama vardı. Doğum belgesi yok." Eli benimkine yapışıyor, acının katmanlarıyla yüklü bir tutuş. "Bana isim vermedi, Theo. Yıllardır, düne kadar, bir hata olduğumdan emindim. Kurtulması, unutulması kolay bir hata."

Aletim onun içinde titreşiyor. Onun üzüntüsünden tahrik olmuyorum ve kesinlikle onu bu yüklü konu hakkında konuşmaktan vazgeçirmenin yollarını aramıyorum.

Bu, vücudumun ona asla unutulmayacağını söylemenin en temel, en ilkel yolu. Benim için değil.

Yaşadığım sürece, sabahları ilk aklıma gelen o olacak. Uyanık olduğum saatler boyunca her yerde o olacak. Uyumadan önceki son düşüncem.

"Yetimhaneyi yöneten ev anneleri bana karşı çok iyiydi. Resmi çalışmalarımız konusunda, bize alçakgönüllülüğü ve iffeti öğretme konusunda çok katıydılar..."

Dinliyorum, her seferinde bir kelime buluyorum.

Sonra muzaffer bir gülümsemeyle savaşıyorum. Benimle birlikte geçmişinden sıyrılıyor. Çiçek açıyor, yetiştirilme tarzının zincirlerini kırıyor.

O artık onların değil. O kendi kişiliği, istediğini talep ediyor, küfrediyor, sikişiyor, özgürce orgazm oluyor.

O aynı zamanda benim.

Prue bana liseyi on beş yaşında nasıl bitirdiğini, hemşirelik lisans eğitimini üç yılda nasıl tamamladığını ve

Doktor asistanlığı programından sonra. Tüm eğitimi boyunca nasıl çalıştığını ve ailesini bulmak için özel bir dedektif tuttuğunu ve bunda nasıl başarısız olduğunu.

Gözyaşları, hiç evlat edinilmeyişinin hikâyesini anlatırken başlıyor. *Yıllarca* acı verici bir reddedilme yaşamış.

Tabii ki, en tepedeki kiraz, babasının hikayesi ve ona şantaj yapmak için yaptığı acınası girişimdir.

Sözlerini bitirdiğinde uzuvları gevşemişti ve kucağıma kıvrılmıştı.

Su tekrar soğudu ve yavaşça içinden çıkıyorum. İkimizin de dışarı çıkmasına ve yatağa geri dönmemize yardım etmek üzereyim, orada ona yalnız olduğu günlerin geride kaldığına dair yemin edeceğim.

"Theo?" Sesi beni hareketin ortasında durduruyor.

"Evet?" Gözlerim ve onunkiler birleşiyor. Benimkiler vaatlerle dolu. Onunkiler taş kesilmiş. "Tereddütlerin mi var?"

"Bunu neden sordun ki?" Onu kollarımın arasında çeviriyorum. Göğüs göğüse, burun buruna geldik. "*Asla* sormam."

Prue denge için ellerini omuzlarıma koyuyor. "Belki de diğerlerinin neden benden vazgeçtiğini düşünmeye başlıyorsundur. Neden babam bile bunca yıl sonra kızı yerine para istemek için ortaya çıktı?"

Gözlerimin arkasında fırtına bulutları toplanıyor. Ve ben kopuyorum.

"Kendimi aptallarla asla endişelendirmem, başkalarının nesi var diye asla merak etmem," diye ateş püskürüyorum. "Bazı insanlar iyi olacak ve bu harika. Bazıları düpedüz berbat olacak ve bu onların suçu. Seni seçmeyenler mi? Siktir et onları. Zeke? Doğruca cehenneme gidebilir. I-"

Sıkıştım kaldım. Uyurken evine girip ona dokunduğum için ne kadar ahlaksız bir insan olduğumu ona anlatmak için kaşınıyorum. Ama yapamıyorum.

Bugün ona çok fazla yüklendi.

"Bakın, ben toplumun bir ürünü değilim. Kendi gözlerim, kulaklarım ve beynim var. Ve seni istiyorum. Şüphe yok, pişmanlık yok. Ben senin olduğum gibi sen de benimsin. Gerisi önemli değil. Asla da olmayacak."

Gözyaşlarını öpüp uzaklaştırıyorum. Hıçkırıkları arasında ona sarılıyorum. Onu kurulayıp yatağına götürüyorum ve Pazar gününün geri kalanını orada geçiriyoruz. Neredeyse.

YIRMI DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Theo

"S "Lütfen."
"Lütfen," diye mırıldanıyor Prue, ben soya sosunun içine bir parça suşi atıp ona yemek yedirmeye hazırlanırken.

Elbette, kendi başına yemek yiyebilir. Kendi başına bir sürü şey yapabilir. Ama ben yanında olduğum sürece, bana izin verdiği sürece, ona ben bakacağım.

İkimiz de mutfağımdaki tezgâhın etrafındaki taburelere oturduk, alçakta asılı duran ışıkların sıcak parıltısıyla yıkandık.

Gerçeğin tamamı bu değil. Prue sadece parlamakla kalmıyor. O ışık saçıyor. O ışığın ta kendisi.

Kalçalarına kadar uzanan tişörtümü giymiş ve başka hiçbir şey giymemiş, saçları omzundan aşağıya ve göğsüne dalga dalga yayılmış, o benim kendi kişisel güneşim. Onu çevreleyen altın bir hale var, derinlerden yayılıyor.

Burada olmanın, şımartılmanın, bakılmanın, sevilmenin ve kemiksiz kalana kadar sikilmenin bunda payı olduğuna inanmak istiyorum.

Ama ben daha iyi biliyorum. Başından beri içinde varmış.

Onu ilk gördüğüm gece beni Prue'ya çeken şeyin ne olduğunun farkındayım. Karanlığın ipucu, gizemin dokunuşu. Nereye giderse gitsin geçmişi onu takip ediyor.

Ama altında da çok şey olduğunu görebiliyordum. Ve o da bana gösterdi. Kolay gülümsemesini, büyüleyici teslimiyetini, içindeki iyiliği. Hepsi ondaydı.

Onun mutluluğunu oraya ben *koymadım*. Ben sadece onu dışarı çektim, kollarımı onun göstermekten çekindiği diğer tarafını kabul etmek için açık bıraktım.

Benim yanımda kendisi gibi güvendeydi, artık kırılganlığını ortaya koymaktan korkmuyordu, benim için çözüldü.

Sıcaklığını benimle paylaşmak onun tercihi ve ben de bunun alıcısı olmaktan onur duyuyorum.

Uyanık olduğu saatlerde. Ve uyurken.

"Aferin kızıma." Yemeği dolgun, bekleyen dudaklarına yaklaştırıp dilinin üzerine koyuyorum ve dudak büküşüne hayret ediyorum.

"Kaşlarını çatarak hiçbir yere varamazsın." Yemek çubuklarını daha sıkı kavrayıp suşi parçasını kendimden uzaklaştırıyorum.

"Hmph." Prue'nun şaşkınlığı çok sevimli. Acı verici derecede sevimli.

"mı?" Bir kaşımı kaldırıyorum, tartışmaya yer bırakmıyorum.

Aramızdaki boşluğa bir damla soya sosu düşüyor. Umurumda değil.

"Evet." Gözleri kısıldı.

Üzerime gelmek istiyor ama gelmiyor.

"Aferin kızıma." Suşiyi dudaklarına götürüyorum. "Isır. Evet, böyle. Şimdi çiğne."

İtaat ederken ağzı çalışıyor ama gözleri soruyor, *Neden?*

"Neden?" Çubukları bir kenara bırakıp siyah ekose pijama pantolonumdaki şişkinliği düzelttim. "Sen akıllı bir kızsın. Sanırım dikkatini

Sana benim olduğunu söylediğimde."

Bakışları kararıyor. İçinde yemekle ilgisi olmayan bir açlık uyanıyor. Prue dudaklarını yalıyor, ısılatıyor, onları öpülebilir hale getiriyor.

"Ben. Kontrol. Seni." Onun içindeki arzu benimkini harekete geçiriyor. Bir santim öne eğilip çenesini kavıyorum ve eğilerek ağzına doğru hırlıyorum: "Seni koruyorum. Seninle ilgileniyorum. Ve eğer seni suşinin yarısıyla beslemeyi seçersem, o nefis ağzının ona verdiğim şeyi çiğnemesini izlemek istersem, yapacağımız şey bu."

Küçük, baştan çıkarıcı bir inilti onun cevabı. "Anladıysan başını sallla."

Öyle yapıyor. Benim küçük kuzum, badem kahverengi gözlü güzel prensesim, başını benim için iki kez sallıyor.

"Aferin kızıma."

Ciğerlerindeki havayı çalıyorum, onu dudaklarımla boğuyorum. Dişlerimiz çarpışıyor, dillerimiz birbirini keşfediyor ve savaşıyor. Dudaklarındaki suşinin tadını alıyorum, sosun tuzluluğunu, Prue'nun tatlılığını.

Parmaklarım çenesine giriyor, boştaki elim kalçasının etine batıyor. Acıdan kurtulmaya çalışıyor.

Ben izin verene kadar olmayacak.

Kısıtlamalarım yıpranmaya başladığında, onu tezgahın üzerine eğmekten, kıcına şaplak atmaktan ve ağrıyan küçük amını germekten saniyeler sonra, işte o zaman duruyorum.

Geçirdiğimiz günden sonra Prue'nun yemek yemesi gerek.

Ve ben onu becerirken profilinin suşiye çarpması sayılmaz.

Alt dudağını son bir kez ısırdıktan sonra dönüyorum.

Tüm dikkatini bana veriyor. Ben de aynısını yapıyorum.

Nefes alışları, parmaklarımın çenesinde bıraktığı izler, uyarılmışlığının kokusu, onunla ilgili her şey beni baştan çıkarıyor.

Görmezden geliyorum. En azından görmezden geliyorum.

Yüz hatlarımı eğiterek yemek çubuklarını alıyorum ve yarısı yenmiş suşi parçasını kaptan almak için elimi açıyorum.

Sanki onun ısırığının hazırlamaya odaklanmışım gibi davranıyorum. Ancak dikkatim bir an bile Prue'dan ayrılmıyor. Sığ nefeslerini duyduğumu, oraya koyduğum bir acıyı yatıştırmak için sıkıldığı kalçalarının hareketini yakaladığımı düşünmüyor.

İçimden çıkardığı avcı, avına karşı aşırı dikkatli. Ona bakmadan onu inceliyor. Henüz yapacağını bilmesine de bir sonraki hamlesini bekliyor.

Yakında yemeği reddedecek. Altındaki tabureyi tekmeleyeceğim, bana karşı gelmeye cüret ettiği için göğsünü tezgaha dayayacağım.

Kıvrınacak, çılgılık atacak ve ben giydiği tişörtü yukarı çekerken, kıcını tükürüğümle ve ıslaklığıyla yağlarken asla *dur* kelimesini söylemeyecek. Yasak arka deliği bu hafta sonundan sonra benim için güzel ve gergin olacak ve içine kayacağım.

Acı ve zevk dolu çılgınlıkları duvarları sarsacak. Gözyaşları yanaklarından süzülüp serin granitin üzerine kayacak.

Bu hafta sonu yüzüncü kez, benim için gelecek. Ben de kendime böyle söylüyorum.

Ve beni haksız çıkardı.

"Theo. Bir şey hakkında konuşmamız gerek."

Kulağa uğursuz gelmiyor. Prue'nun tahriki kaynıyor ve temkinli davranıyor. Benden mi? Emin değilim, ama her ne , yemek yiyene kadar beklemek zorunda.

karnında.

"Benim için aç." Suşiyi sosa batırdıktan sonra şişmiş, ayrılmış dudaklarına götürüyorum.

Dili kabul etmek için dışarı itiyor, ağzı üzerine kapanıyor. "Ne kadar iyi bir kız," diye övüyorum onu çiğneyip yutarken.

Çenesine küçük bir soya damlası bulaşıyor ve her ne kadar onu yalamak istesem de başka bir yol seçiyorum. Hazine gibi. Tezgâhtan bir peçete alıp nemli cildine sürüyorum.

Stajım, uzmanlığım ve muayenehanem boyunca yüzlerce insana baktım. Bunu yapmak üzerimde hiç ama hiç böyle bir etki bırakmamıştı. Prue'yu temizlemek klitorisini emmek kadar seksi.

Onu beslemek beni en az onu becermek kadar sertleştiriyor.

Ona onu sevdiğimi, katı sınırlar koymak ve acımasız olmak dışında başka yollarla da söylüyorum. Nazik olmak içimde var. O iyi davrandığında.

O da bunu hissediyor. Gözlerinin kenarlarında parlayan yaşlar onun sessiz teşekkürüdür.

Beni büyülüyorlar. Büyülüyor.

Sessizce birbirimize bakmaya devam ediyoruz.

"Sana söylemem gereken şey hakkında." Sessizliği ilk o bozuyor, ellerini kucağında sıkıyor.

"Ne istersen, Prue." Peçeteyi atıyorum ve yüzünü avuçlarıma içine almak için sandalyeden kalkıyorum. "Bana her şeyi anlatabilirsin."

"Biliyorum." Tereddüt minnettarlığa dönüşüyor. Yanağını sağa, dokunuşumun sıcaklığına doğru yatırıyor ama gülümsemiyor. "I..."

Kavrayışım sıkılaşıyor, parmaklarım bir uyarı gibi kafa derisine baskı yapıyor. "Geceyi burada geçiremem."

İlk tepkim *hayır diye* cevap vermek oldu.

İkimizin de boşalmasını sağladıktan sonra bu hafta her gece onu terk etmek tam bir işkenceydi. Tekrar ayrı bir yatakta uyumak kabul edilemez.

Sonunda birlikte olduğumuzda, ayrılamıyor. Babası rapor vermedi. Onu kurtardığım videolar haberlere çıkmadı. Endişelenmemiz için bir sebep yok. Yalnız kalması için bir sebep yok.

Talep etme, hayatının her yönünü gasp etme dürtüsünü bastırdım. İlişkimizin hükmeden tarafının ben olmam, onun benim tutsağım ya da tebam olduğu anlamına gelmiyor. Bir gardiyan ya da kral olmadığımdan eminim.

O zaman talep etmek yerine "Neden?" diye soruyorum.

Prue'nun omuzlarındaki gerginlik azalıyor. Dudakları yukarı kıvrılıyor, kolları ve bacakları beni sarıp kendisine doğru sürüklüyor. Rahatlamıştı. Ve doğru kararı verdiğim için biraz daha rahat nefes alıyorum.

"Yarın bir anne makyajı ameliyatımız var, öğleden sonra da müstakbel hastalarımızla buluşacağız. Michelle, Dr. Waldron, her zaman benim de bu konsültasyonların bir parçası olmamı ister." Programını bana aktarırken içindeki coşku daha da belirginleşiyor. "Zinde olmalıyım ve..."

Dişlerini dolgun alt dudağında gezdiriyor.

"Ve...?" Yüzünü kendime yaklaştırırken parmaklarımla kafa derisine masaj yapıyorum. "Her ne kadar seninle uyanmak istesem de..."

"Sikim."

"Evet, sikin," diye fısıldıyor. Çok tatlı. "Gözlerimin altındaki siyah halkalar ve esnemek keskin ve prezentabl olmaya girmiyor."

İnce iması mesajı iletiyor. Ne kadar haklı olursa olsun, bundan hoşlanmıyorum.

"Bu bir bahane mi?" Öyle olmadığını çok iyi bildiğim halde ona takılıyorum. "Yoksa çoktan sıkıldın mı..."

Bir elimle başını tutmaya devam ediyorum, diğer elimi çıplak amına götürüyorum ve iki parmağımı içine sokuyorum.

"...bu mu?"

Prue'nun ciğerleri soluk soluğa boşalıyor, tırnakları çıplak omuzlarımda iz bırakıyor.

"Hmm?" Sanki bilmiyormuşum gibi davranarak duvarlarını sıyrıyorum.

"Yaptığın hiçbir şeyden sıkılmıyorsun." Prue'nun topukları kıcıma batıyor.
"Yemin ederim."

"Belki de bundan?" Boynunu bekleyen dudaklarıma doğru çekiyorum, ısırıyorum ve sonra yaralı bölgeyi yalıyorum.

"Hayır," diye inliyor, oyuna devam ediyor.

Eninde sonunda gitmesine izin vereceğim. Sadece o kadar kolay değil ve şimdi değil.

Başparmağım klitorisinin üzerinde daireler çizerek sertleşmiş yumruya bastırıyor.

"Peki ya" - Prue bana bakınca, gömleğinin içinden göğüs ucunu ısırarak için eğildim- "bu?"

"Hayır, hayır. Sen," diye inliyor ve ben de onu parçalamak üzereyim.
"Biliyorsun Theo, ne demek istediğimi biliyorsun."

"İstiyorum." Durumun kontrolünü ele alarak kolumu geriye doğru büküyorum ve bacaklarının belimi kavrayışını serbest bırakıyorum. İki elimle kalçalarını kavrayıp onu öne doğru çekiyorum.

Ayakları yere değdi ve ben de hafta sonu için son bir raunt almak üzereyim.

Bakışlarım onun muhteşem, uçuşan gözlerinde sabit kalırken, kolumu tezgahın üzerinde gezdiriyorum. Paket servis kapları, yiyecekler ve su bardaklarımız arkamda yere çarpıp çınlıyor. Pantolonuma sıvı sıçırıyor.

Umurumda değil. Lanet pantolon daha fazla üzerimde kalmayacak.

"Başka bir şey daha biliyorum, küçük Prue."

Yüzünü granite, pantolonumu da yere bastırıyorum. Onu hırpalarken attığı çılglık beni arzuyla çıldırtıyor.

"Ben seni becermek istiyorum, sen de becerilmek istiyorsun." Parmaklarım kalçalarının arasındaki ıslak boşluğa dalıyor, içine girmeden ona masaj yapıyor. "Bu da bizi şuna götürüyor - buradan çıkmaya izin vermemin tek yolu ağrıyan bir amcık."

"Ben-" diye başlıyor.

Tokat.

"Ben' yok." Uyarı olarak kızaran poposunu sıkıyorum. "Hiçbir şey ama *sikini içime sokmak istediğin için teşekkür ederim, Theo* senden."

Prue'nun ince parmakları tezgâhı tırmalıyor, gözleri bana sabitlenmiş. "Söyle." Kolum kalkıyor.

"Teşekkür ederim-"

Tatlı bedeninin üzerindeki tişörtü doğru çektiğimde sırtına kadar çıkıyor. "İstediğin için-"

Dizlerini daha geniş bir şekilde tekmeliyorum, saçlarını elime alıyorum. Açılışını kızdırıyorum, aletimin ucunu girişine yerleştiriyorum.

"K-o'nu sok" Bir tokat daha.

"Başkalarının sana öğrettiklerini unut." Dudaklarımı kulağına bastırdım, vücudum onunkine yapıştı. "Sikimi istediğinde, bunu isteyeceksin. Bu dört duvarın dışında istediğin kadar düzgün davranabilirsin ama benimleyken değil. Sen benim fahişemsin. Benim güzel fahişemsin. Ve öyle davranacaksın."

"Senin sikin," diye inliyor. "Sikini içime sokmak istediğin için teşekkür ederim, Theo."

"İşte benim kızım." Bir hamlede ona minnettar olması için binlerce sebep verdim.

Onun içinde hareket etmek hayatım boyunca ihtiyacım olduğunu fark etmediğim bir mutluluktu. İçine giriyorum, taşaklarım amını tokatlıyor, dişlerim omzuna işkence ediyor. İnlemelerinden besleniyorum, doğru noktaya geldiğimde amının beni sıkmasıyla uçuyorum - ki bu her seferinde oluyor.

"Şimdi boşalacaksın." Parmağımı klitorisinin üzerinde gezdiriyorum, son birkaç gündür acımasızca taciz ettiğim deliğe daha sert vuruyorum. "Ancak o zaman dairene geri dönebilirsin."

Başka bir iknaya ihtiyacı yok. Prue adımı haykırıyor ve orgazmı sadece bedenini değil ruhunu da sarsarken bana bakmaya devam ediyor. Çok geride değilim, spermlerimi rahmine bırakırken düzensiz bir şekilde içine giriyorum.

Onu bu terimlerle düşünmek için çok erken. Ama karnının büyümesini, çocuğumuzun onun içinde canlanmasını düşünmeye başlamadığımı söylersem kendime yalan söylemiş olurum. Harika bir anne olacak ve ikimizin de ihtiyacı olan aileyi yaratacağız.

Benim kalp atışlarım da onunkilerle birlikte yavaşlıyor. Onu göğsüme sarıyorum, kokusunu içime çekiyorum ve düşmemesi için onu tutuyorum.

Onu sevdiğimi söylemek istiyorum. Gitmesine izin vermek istemediğimi söylemek istiyorum. Tek kelime bile etmiyorum. Onun kendi hayatı var ve ben buna saygı duyuyorum.

O kadar ki, bugün onun dairesine bile girmeyebilirim.

Saatin kaç olduğundan emin değilim. Tek bildiğim gecenin bir yarısı olduğu.

Açlıktan ölüyorum, tamamen uyandım.

Prue'ya olan takıntım beni uykumdan etti ve bunun için en ufak bir üzüntü duymuyorum.

Sikim kaya gibi sertleşti, taşaklarım umutsuzca serbest bırakılmaya ihtiyaç duyuyor.

Onu becermek istemek değil ama. Bir parçası, evet, ama hikayenin tamamı değil. Ellerim Prue'ya dokunmak için can atıyor. Gözlerim yanımdaki boşluğa ağıt yakıyor.

Ona ihtiyacım var. Onun için acı çekiyorum.

Dinlenmesine izin vereceğime söz verdim ve vereceğim. Onu görmeye gittiğimde bile.

Dişlerimi fırçaladım, kot pantolon ve tişört giydim, merdivenlerden aşağı indim ve yalınayak dairesine girdim.

Ve işte . Yatağının başındayım. Gölgem Prue'nun çıplak, huzurlu bedeninin üzerinde bulutlanıyor.

Çarşaf bu sefer onu örtmüyor. Bu davetsiz misafirin şehvetine karşı onu koruyacak hiçbir şey yok.

Ona dokunmadan ona yakın olmak, sonsuz ihtiyacım için hiçbir şey yapmaz. Her şeyi kapsayan saplantım için.

İçimdeki yangın daha da şiddetleniyor. Dairesinin sessizliğinde çatırdıyor.

Fısıldayarak, *o benim*.

Ona dokunabilirim. Elbiselerimi çıkarabilirim, ona .

Hafta sonu bana bunu yapmam için resmen izin verdi.

Avucumu açıp alnında, yanaklarında, dudaklarında gezdiriyorum. Yine de ona dokunmuyorum.

Bu gece Prue'yu izlemek istiyorum. Onun güzelliğini, ayın soluk ışığını ve yüzünün narin hatlarında dans edişini özümsemek için. Teninde bıraktığım siyah ve mavi izlere hayret etmek için.

Kot pantolonumdaki şişkinlik acı veriyor, fermuarı zorluyor ve ilgilenmemi istiyor.

Onu görmezden geliyorum, tıpkı dünyanın geri kalanını görmezden geldiğim gibi. Prue'yu izlemeye devam ediyorum. Ona hayran olmaya devam ediyorum.

Devam ediyorum.

"Theo." Adım bir nefesten başka bir şey değil. Ancak ona lazer gibi , kulağıma bağırırsa duyacağım kadar yüksek sesle duyuyorum. "Theo, lütfen."

Geçen hafta sonu boyunca, olmasını hayal ettiğim her şey ve çok daha fazlası olmuştu. Beni tüketti. Beni tatmin etti. Bu gibi kalbimden bir kahkaha çıkardı.

Onun ricasına cevap vermek ve ona hizmet etmek, ona minnettarlığımı göstermek için yapabileceğim en az şey.

Bacaklarını açtığımda altındaki çarşaflar alçak bir vınlama sesi çıkarıyor. Zaten nemli ve muhtaç olan amı, onunla ilgilenmemi bekliyor. Onunla.

Ve yapıyorum. Dudaklarımı ıslatıp yüzümü onun ortasına indiriyorum. Girişinden klitorisine kadar yalıyorum, dudaklarını tatmak için başımı eğiyorum.

"Theo." Uykusunda çarşafları kavrarken yine benim adım, acil. "Lütfen, Theo, gelmemi sağla."

Sapkın bir sırıtış olduğunu anlamak için sırıtışımı görmeme gerek yok. Ahlaksız ruhum ölene kadar Prue'nun yalvarış ve yakarışlarıyla rahatlıkla yaşayabilir.

"Seni seviyorum Prue," diyorum ona ışıқта söyleyemediğim şeyleri, sesim alçak ve boğuk, dürüstlikle yüklü. "Seni o kadar çok seviyorum ki."

Karşılığında aldığım şey alçak sesle mırıldanmalar ve sıkılan kalçalar. Yine de yeterli değiller. Daha fazlasını istiyorum. Ondan daha fazlasını.

Onu sevdiği şekilde yiyip bitiriyorum. Dikkatimi yavaş daireler ve klitorisine sert vuruşlar arasında yayıyorum. Dilimin uzun dalgaları yarığından yukarı çıkıyor, daracık amcığını dilimle siktiğim yere geri dönüyor.

Çırpınıyor ve inliyor, suları yüzümü kirletiyor. Çenem onun uyarılmışlığıyla kaplı, burnum onun artan arzusunun kokusunu alıyor.

Zevki genişliyor, odanın tüm alanını yutuyor. Sadece Prue homurdanıyor, inliyor, yüzüme yaklaşmak için çaresizce kalçalarını sallıyor.

"Lütfen," diye yalvarmaya devam ediyor.

İlk başta, bunu da kendisinden önce gelenler gibi bir başka savunma gibi ele aldım.

Sonra, uyanık olduğu saatlerde söylemekte zorlandığı şeyi fısıldıyor.

"Sikini, lütfen." Gözlerini yumdu. "Lütfen bana sikini ver, Lütfen sik beni. Beni ikiye ayır. Ne istersen yap, yeter ki sikini içime sok."

Göğsümde yankılanan hırıltı insanlık dışı bir hırıltı.

Akıl sağlığımdan geriye kalanlara tutunarak, seçeneklerimi değerlendirerek hareketlerimi çelikleştiriyorum.

Birincisi, onu görmezden gelebilirim. Uyuyan güzelimden bir orgazm daha çıkarana kadar onu yiyip bitirir ve kendi evimde kendiminkini serbest bırakmak için ayrılabilirim.

İki, onu dinleyeceğim. Uyanabilir. Kimi kandırıyorum?

Muhtemelen uyanacağım ve buna hazır değilim. Henüz hazır değilim.

"Gitme, lütfen gitme, çok yakınlım." Teni karıncalanıyor, kıcı sıkılıyor. "Her şeyi söyleyeceğim, sikini içime bir milyon kez daha soktuğun için teşekkür edeceğim."

Dudağımı o kadar sert ısıriyorum ki dilimde kan tadı alıyorum.

Lanet olsun, Prue, neden bu kadar mükemmel olmak zorundasın ki benim kısıtlamalarımı yıkıyorsun?

Zar zor dayanıyorum ama dayanmak zorundayım. Her şeye rağmen bir şeyden eminim, bu gece onu becermeyeceğim.

I. Am. Değilim. Sikmiyorum. Onunla.

Onun yerine şişmiş am dudaklarını ayırıyorum ve ağzımı klitorisinin üzerine kapatıyorum. Onu sertçe emiyorum, gözlerim onun şehvetli ifadesinde, kabarık göğüslerinde geziniyor.

Titriyor ve çırpınıyor, ben onu emerken, yalarken, bacaklarının arasındaki boşluktan ona sahip olurken doruk noktasına yaklaşıyor.

Yüzümde orgazm olduğunda kot pantolonumun içine boşalmak üzereydim.

Kalçaları kulaklarımı sıkıyor, çılgılığı kalbimi kesiyor ve kalbimi onunla dolduruyor. "Oh, Theo." Fısıltıları ve yavaş yavaş azalıyor, Dilim amına saldırmak yerine onu şımartıyor.

"Bebeğim." Şişmiş tümseğini, kalçalarını, göbeğinin sevimli kıvrımını öpüyorum.

Yanaklarını da. "Seni seviyorum."

Örtüyü onun doymuş, küçük bedenine yerleştirdikten sonra yanından ayrılıyorum, asansöre biniyorum ve serinleyip nihayet uykuya dalmadan önce üç kez dövünüyorum.

BÖLÜM YIRMI BEŞ

Prue

FHaftanın ilk iki günü Theo sürekli aklımdaydı. Öyle ya da böyle her düşüncemin içinde o vardı.

Birlikte geçirdiğimiz hafta sonundan önce ona çok aşkıttım. Şimdi, her şeyi *çok* doğru yaptığı için mi? Saplantılı bir kızım. Ona aklımı kaçırarak kadar aşığım.

O adam için deli oluyorum.

Birlikte yatmasak bile hep yanımdaydı.

Ne zaman yapabilse ve ben ona izin versem, orada oldu.

Geçen pazartesi ve salı sabah tam yedide kapıma geldi. Seksi jinekologum, düğmeli gömleği ve pantolonuyla işe hazır bir şekilde duruyordu ve elinde birlikte yapmamız için bir kahvaltı vardı.

Elinde dumanı tüten sıcak kahve ve Sweet Stuff'tan aldığını bildiğim tarçınlı çöreklerle geldi - ona en sevdiğim yer olduğunu söylemiştim ve o da beni dinlemişti. Tezgâhımın etrafında yirmi dakika boyunca mutluluğu paylaştık.

Her iki gün de görünüşüme iltifat etti, beni yatağında özlediğini söyledi. Ben de öyle yaptım ve bunu ve diğer gerçekleri kabul etmekte hiç zorlanmadım. I

Onun hakkında gördüğüm kirli rüyaları anlattığımda öfkeyle kızardı.

O da tabii ki karanlık, yırtıcı bakışlarıyla karşılık verdi.

Başka bir şey değil, çünkü iş ahlakıma saygı duyuyordu.

Theo, programı artık o kadar yoğun olmasa da tam bir gece uykusu isteğime de saygı gösterdi. Bu otuz dakikanın tamamen bana ait olduğunu biliyorum. Michelle onları kullanmamı hiç yasaklamadı. Sorun bende. İşime, sürekli öğrenmeye, onun ofisinde oturmaya çok fazla yatırım yapıyorum.

Örneğin, bir kadına neden daha küçük bir implant almasını önerdiğini analiz ediyor. Ya da ameliyat sırasında neden ona zarar vermeden daha büyük bir implant yapabileceğini fark ettiğini.

Kafasında tazeyken bu bilgiyi kaçırmak istemedim. Bu yüzden yoğun günlerimizde sorular arasında bir şeyler atıştırıyor, sonra hemen işe koyuluyordum.

Theo geceleri bana gelirdi. Bana sarılır, beni öper, günümle ilgili hikayelerimi dinler, sonra da kendi hikayelerini paylaşırdı.

Öğle yemeklerimiz Michelle'in programı nedeniyle kesintiye uğradı, bu yüzden akşam buluşmalarımızda hazır olmak için kahve içtim. Ve buna değdi.

Biz bizdik, sadece biz. Theo ben uyuyana kadar kaldı, beni yatağa yatırdı, kotundaki şişkinliği görmezden geldi.

arzunun gerildiğini ve yükseldiğini hisseden tek kişi o değildi. Ben de hissediyordum. Hem de çok.

Telefonum bir mesajla çaldığında kapım tıklıyor ve dün Theo'ya verdiğim anahtarla kilit sürgüleniyor.

Kalbim dört nala atıyor, Theo olduğunu düşünüyorum

Telefonumu komodinin üzerinden kaydırıyorum ve mesajı okumak için kilidini açıyorum.

On iki buçuktaki görüşmemizin iptal olduğunu bilmen gerektiğini düşündüm. Öğle yemeği randevunu engellediğimizi söylemeyi bırakabilirsin.

McSpicy.

Theo değil ama ikinci en iyi. Theo, şurada ya da burada hızlıca bir şeyler atıştırmak dışında boş bir anım olması ihtimaline karşı öğle yemeği saatini programında öğlen ile bir arasında tuttu. Nihayet gün ortasında da birbirimizi görebiliyoruz.

Yani haksız değil. Tamamen. Ben: *Ben*

asla öyle bir şey söylemedim!

Ama sen .

Kıkırdıyorum. Franny bazen çok tuhaf olabiliyor.

Kahvaltıda Theo'dan gerçeği saklamak bana pahalıya patladı. Bir şekilde başardım ve buna değdi.

Burada, kliniğinin önünde durup ona sürpriz yapma fikrini seviyorum.

Ben de stres yapıyorum.

Parmaklarım elimde tuttuğum, içinde iki BLT sandviç ve su şişelerinin bizi beklediği kâğıt torbanın etrafında gergin bir şekilde kenetleniyor. Nefes alışım biraz düzensizleşiyor.

Kalbin çalışma şekli komik.

Evde, Theo ve ben birbirimize sarılıyoruz, birbirimizle edepsizce konuşuyoruz, dokunuyoruz, öpüşüyoruz ve sadece... her şeyi yapıyoruz.

Şimdi, opak cam kapıların ardında ayaklarımın üzerinde kayarken, . Buraya hasta olarak gelmedim. Romantik bir öğle yemeği için buradayım.

Ve, umarım, hızlı bir sikiş için.

Kolay olmalı. Sonra tekrar...ugh. Ne desem ki? *Merhaba, işte öğle yemeği ve belki de bir öğlen vidası.*

Tanrım, acınacak haldeyim.

Derin bir nefes alıyorum, arkamı dönmek üzereyim ve kapılar açıldığında sadece geceyi bekliyorum.

Bir kadının çıkmasını bekliyorum ama hayır. Kapıda bir kadın yok. "Prue."

Eğer Theo beni burada gördüğüne şaşırdıysa, bunu maskeleyerek için harika bir iş çıkarıyor. Gözleri sıcak, sesi kendinden emin, sanki uğramamı bekliyormuş gibi.

Tek bir kelimeyle beni ele geçiriyor ve bir saniye önce mücadele ettiğim kargaşayı unutmamı sağlıyor.

"Güle güle, Dr. Wentworth." Söğüt gibi, siyah saçlı bir kadın onu geçip bana doğru küçük bir gülümseme atmak için durakladı.

Birkaç dakika önce kafası tamamen onun işine karışmıştı. Ona klinik olarak dokundu ama yine de bir şekilde yakındı. Ve garip bir şekilde, kıskanmadım.

Bana hiçbir hastaya elini sürmediğini söylediğinde, bana kendisinin olduğumu söylediğinde ona inandım. Ona tamamen, geri dönülmez bir şekilde güveniyorum.

"Hoşça kal Hellen," diyor ona, ama karanlık ve fırtınalı gözleri yüzümden ayrılmıyor.

"Güle güle. Teşekkürler, Dr. Wentworth." Asansöre doğru giderken topukları şingirdiyor.

Sonra yine sessizlik.

"Buradasın." Yan tarafa dönerek içeri girmemi işaret etti. "Bu..."

Aptal sesim bana ihanet ediyor, sanki onun iyiliği için çaresizmişim gibi konuşuyorum. Ama değilim. Onu gördüğüm için mutluyum. Heyecanlıyım. Çaresiz değilim.

Omurgamı dikleştirerek yeniden başlıyorum. "Bu iyi bir zaman mı?"

"Evet."

Kendinden emin bir evet. Son bir evet. *İçeri girin* diyen bir evet.

Bu bana onu kliniğe kadar takip etmek için ihtiyacım olan kış tekmesini veriyor. "Merhaba, Prue," Bonnie ve Vienna hep bir ağızdan beni selamlıyorlar.

"Hey."

"Caddenin aşağısındaki şirin Meksika restoranında yemek yiyeceğiz." Asistanı Bonnie, mavi gözlerini gizlemek için büyük boy kare çerçeveli güneş gözlüklerini indiriyor. "Bire on kala döneriz."

Bunu söylerken yanaklarım yanıyor. Sanki ne yapacağımızı biliyormuş gibi. O kadar belli mi ediyorum?

"Tamam." Theo yine gözlerini benden kaçırmıyor.

"Gitmeden önce bir şeye ihtiyacın var mı?" Vienna siyah deri çantasını omzunun üzerinden yukarı kaldırmış. "İkinize de öğle yemeği ısmarlamamı ister misiniz?"

"Prue o işi halletti." Dudakları seğiriyor, gözleri benimkilerden elimdeki çantaya kayıyor. "Sen halletmedin mi?"

Beni bekliyordu. Son üç gündür, yoğun programında bir saat bile boş bırakmadı. Yemek getirmedi çünkü benim ona gelmemi bekliyordu.

Yüzüm kızarıyor, sıcaklık tenimi yakıyor. "Evet, iyiyiz."

"Pekâlâ, biz çıkıyoruz." Bonnie, Vienna'nın dirseğini çekiştiriyor. "Şimdi."

"Biliyor musunuz?" Theo üçümüzü de şaşırtıyor ve hepimiz ona dönüyoruz. "Günün geri kalanında ikiniz de izin alın. Vienna, öğle yemeğine giderken hastalarımı ara, özür dilediğimi ama ailevi bir acil durum olduğunu söyle ve ziyaretlerini yeniden planla."

Kalbim göğsümde güm güm atıyor. Bu saat bittiğinde, burada kalamayacağım. İşe dönmek zorundayım. Teknik olarak, o da dönmeli.

Bunu planlamıyor olması tek bir anlama gelebilir: Aklında seks vardır ve bu tatlı bir şey değildir.

Pis, dağınık bir tip.

İçten içe ürperiyorum.

"Emin misin?"

"Olumlu." Sert ve kararlı. "Bugünlük kapalıyım."

"Tamam, Dr. Wentworth." Vienna çantasından telefonunu çıkarır ve Bonnie onlar yemek yerken ve eve gitmeden önce yardım etmeyi teklif eder.

Tekrar vedalaşırlar ve ayrılırlar.

Topuk sesleri ve alçak sesle yapılan konuşmalar uzaklarda kayboluyor. Gözlerim parmaklarımla tutduğum sade öğle yemeğinden ameliyattan sonra giydiğim sade spor ayakkabılara kayıyor.

Michelle'in ofisinde öğleden sonraki konsültasyonlar ve ameliyat sonrası randevular için topuklu ayakkabılarım var ve kahretsin, belki de-

"Gözler üzerimde." Theo bir gök gürültüsü. Bir fırtına. Anında boyun eğdiğim bir güç.

"Aferin kızıma."

Kolunu arkamdan uzatıyor, kliniğinin kapısını kapatıyor ve beni göğsüne çekiyor. Güçlü parmaklarıyla çenemi yukarı doğru bastırıyor ve başka bir yere bakmayacağımdan emin oluyor.

"Seni burada, kliniğimde görmeyi seviyorum." Ses tonundaki ateş beni yakıyor, doğrudan içime ısı gönderiyor. "Burada olduğun için minnettarım. Öğle yemeği için. Kendin olduğun için."

Aklımı başka kimsenin okuyamadığı gibi okuyor.

Her ne kadar saklamaya çalışsam da güvensizliklerim onun meraklı bakışları altında açığa çıkıyor. Onları hızlı bir şekilde değerlendiriyor, onlarla nasıl başa analiz ediyor ve sonunda yokluklarında kendimi daha iyi hissetmemi sağlıyor.

Beni iyi hissettiriyor. Gerçekten iyi.

"Beni yanlış anlama." Dudaklarının sert çizgisi yumuşuyor, tıpkı sesi gibi. "Topuklu ayakkabılar, elbiseler giymek ve makyaj yapmak mı istiyorsun? Saçını kuaförde mi yaptırmak istiyorsun? Seni asla durdurmayacağım. Seni elimden gelen her şekilde alacağım, Prue. Senin seçimin olduğu sürece. Anlaştık mı?"

"Evet, ."

"Sevindim." Beni serbest bırakıyor, sıcak avucunu sırtımın küçük kısmına koyuyor ve beni kliniğine götürüyor. "Öğle yemeğinde ne yiyeceğiz?"

"BLT'ye ne dersin?" Ona bakıyorum, süzülüyorum, neredeyse havada yürüyorum.

"Nasıl?" Theo içeri ondan önce girmemi işaret ediyor, kapıyı arkamızdan kapatıyor ve kilitliyor. "Bayıldım. Hadi yiyelim."

BÖLÜM YİRMİ ALTI

Prue

WHızlı yiyoruz. Sandviçleri içime çekip bol suyla hızlıca yutmak gibi. Ben aç bile değilim, ama Theo yememi istedi ve ben de öyle yaptım.

Daha önce aç olduğumu sanıyordum. Sonra onu gördüm ve hormonlarım diğer her şeyin içeriğini boşalttı. Çünkü Theo kapıyı kapatıp masasına oturduğunda, beyaz önlüğü ve sert ifadesiyle doktor rolünü üstlendiğinde bir daha asla acıkmayacağımdan emindim.

Ama işte buradayım, karnım dolu ve çırpınıyor. Ellerim kucağımda, gözlerim Theo'ya kayıyor.

Bana söylediklerini yapmaktan, onu memnun etmekten keyif alıyorum. Sonunda birine, sevdiğim kişiye ait oldum ve artık bunun beni gerçekten mutlu ettiğini itiraf etmekten utanmıyorum.

Ben onu beklerken, ikimiz de sessizdik.

Odadaki enerji patlayıcı. Son iki sabah ve öğleden sonra yaptığımız tatlı, günün nasıl geçti muhabbetinin burada yeri yok.

Şehvet ve kirli arzular bizi görünmez kordonlarla sarıyor. Karanlık ve ahlaksızlık havayı bulandırıyor.

Bu beni boğmuyor. Ben... hafifledim.

Bana dokunmayalı çok uzun zaman oldu. Bana taslamadan.

Bitmek bilmeyen arzum giderek daha da kötü, kontrol edilemez bir varlığa dönüşüyor. Efendisini çağırıyor. Karşılığında beni baş tacı eden, gelişmemi izleyerek büyüyen adama hizmet etmek için.

Theo yemeğimizden kalanları atıp masasını temizliyor.

"Git perdenin arkasında üstünü değiştir. Her şeyini çıkar ve ayaklarını kaldırıp bacaklarını açarak beni bekle." Bir kalem alıp masasına vuruyor. *Vur, vur, vur.* "Hazır olduğunda beni ara, geçen sefer unuttuğum Pap testini yapmak için geleceğim."

Katıksız bir hakimiyetle onu kuşatmasını izlemek, birlikte geçirdiğimiz hafta sonunu anımsatıyor. Henüz yapmadıklarımızı. Beni neye göre *ayarladığımıza*.

Açıkça istemek anı bozacaktır. Bizim oyunumuz. Başka bir yol seçmeliyim.

Zamanımız kısıtlı ve kontrolcü jinekoloğumdan korkmak için karakterime bürünmem gerekiyor.

"Dr. Wentworth?" Öncekinin aksine, çekingen görünmek umurunda değil. Bu işte benim rolüm bu.

"Evet, Bayan Bishop?"

Tap, tap, tap.

"I..." Dudaklar seğiriyor, eller sıkılıyor. Derin, kavernöz, her şeyi tüketen gözlerle bakarken içimde yavaş yavaş titremelerin arttığını hissediyorum.

"Bugün Pap testine ihtiyacım yok."

"Oh?" Kaşı yukarı kalkıyor. Yüz hatlarının geri kalanı . "Doktorunuzdan daha iyi bildiğinizi size düşündüren nedir?"

Buz gibi sesi birleşmiş fantezimizi besliyor. Beni duraklatıyor, gözlerimi kırıştırtıyor, ağzımı açıp kapattırıyor.

Tap, tap, tap.

"Eee?" Sabırsızlığı kalbime heyecan ve endişe gönderiyor. "Kelimeler."

"Bana yardım edebileceğinizi umduğum garip bir his var içimde."

Saniyelerin uçup gittiğinin farkında olarak acele ettim ve açıkladım, "Aşağıda. Diğer delikte."

Theo'nun çenesi esniyor ve göğsünde alçak, tehditkâr bir sesin duyduğuma yemin edebilirim.

"Ben değil a proktolog," o şakalar, ama var. Hayır
yanlış anlama Gözlerinin ardında beliren anlayış. "Korkarım size yardım edemem."

"Lütfen."

İşleri hızlandırma ihtiyacı ve içgüdülerimi dinlemenin bir karışımı beni ele geçiriyor. Sandalyeden kalkıp dizlerimin üzerine çöküyorum ve kotumu sıyrabileceğimi umursamadan ona doğru sürünüyorum.

"Sen iyi bir doktorsun." Theo'nun koltuğuna ulaştım.

Bana doğru dönüyor. Etkileyici çevresi kömür rengi pantolonunu geriyor ve gözlerim ona odaklanıyor. Büyüklüğü beni dehşete düşürüyor, *arkaya* girdiğini hayal bile edemiyorum. Onun Theo olduğunu hatırlayınca korkum kısa sürüyor. Bana asla zarar vermez.

Bu süreçte benimle ilgilenecektir. Bana verdiği şey için yalvarmamı sağlarken korkutucu ve zorlu olabilir.

Ağzım sulanıyor, nefes almakta zorlanırken göğsüm daralıyor.

"Konuş."

"Diğer doktorların bana yardım edeceğine güvenmiyorum." Kirpiklerimi masumca kırıştırıyorum. "Yaptığın işte çok iyisin. Bana yardım edebileceğinden eminim, orada neden bu delice sıcaklığı hissettiğimi bulabilecek tek kişi sensin. Size güveniyorum."

"Olması gerektiği gibi." Gürleyen bakışları kısa bir süreliğine yana kayıyor, bükülmüş eli saçımı okşamak için uzanırken gevşiyor. Sonra maske tekrar takılıyor, kasvetli doktor maskesi sıkıca yerine oturuyor. "Pekâlâ. Bir bakayım, bakalım senin için ne yapabilirim."

Topuklarımın üzerinde geriye yaslanıp ayağa kalkmaya hazırlanıyorum.

"Hayır, Bayan Bishop." Theo başını sallar. "Siz de perdeye doğru sürünün. Bu sıcaklık neyin sebep olabileceğini değerlendirmeme yardımcı olur. Ve hayır, bu konuda seçme şansınız yok. Senden tek bir itiraz bile duymak istemiyorum."

Boğazımdaki yumru nefes almamı zorlaştırıyor. Dediğini yapıp muayene odasının zemininde sürünürken bacaklarımın arasındaki nem külotumdan sızıyor.

Ağır bakışları beni takip ediyor. Arkama bakmama gerek kalmadan, içimde delikler açtığını biliyorum. Bu anı, bu yoğunluğu uzatmak istiyorum.

Maalesef bu imkansız. Bir zaman çizelgemiz var.

"Ayağa kalkın, Bayan Bishop," diye sesleniyor Theo bana oraya vardığımda. "Değerlendirmeme başlamak için ihtiyacım olanı gördüm. Geri kalanı için çıplak olmanız ve muayene masasında ellerinizin ve dizlerinizin üzerinde durmanız gerekiyor."

"Evet, Dr. Wentworth." Ayağa kalkmaya başladım.

"Bu özel sınav için cübbe giymeyeceksiniz." Sözleri havayı yarararak geçiyor. "Her şeyi görmem hayati önem taşıyor."

Sızlanıyorum. Theo masasındaki kaleme vuruyor, görünüşe göre sıkılmış.

Bornoz kısmını atladığımız için perdenin arkasına saklanmaya zahmet etmiyorum. Metodik bir şekilde soyunuyorum.

kendi evimin mahremiyetinde duş almak.

"İşte bu kadar." Sesi gergin geliyor, tıpkı benim hissettiğim gibi. "Masanın üzerine. şimdi." Altımda ezilen kağıdın üzerine dört ayak üzerinde yerleştiğimde

Theo'nun sandalyesi yerde kayıyor.

Elbise ayakkabılarının ayak sesleri klinikte yankılanıyor ve vücudum onu beklerken titremeye başlıyor.

"Başlamadan önce, son ziyaretinizde muayeneyi eldivensiz yaptım." Theo, benim ucube jinekoloğum, yana doğru eğilerek ona bakmamı istedi.

Başımı arkaya çeviriyorum, saçlarımı kulağımın arkasına sıkıştırarak onu engelsiz bir şekilde görebiliyorum. "Evet?"

"O zamandan beri onları stokladık." Başını yan taraftaki çekmecelere doğru salladı. "Ancak, sizi orada kontrol etmenin önüne geeceklerinden endişeliyim."

"ıplak gidebilirsin." ift anlamlı olduğu açık.

Ama Theo beni görmezden geliyor. Doktor rolüne sadık kalıyor. "Pekala."

Bir pompanın basılma sesini dinliyorum ve geriye dönüp baktığımda el dezenfektanını ellerine sürdüğünü görüyorum.

"Demek rektumundaki sıcaklıktan şikyetiydin." Theo aramızdaki mesafeyi kapatıyor, elleri kalalarımnda sıkıca duruyor ve beni gererek açıyor.

Nereye göremesem de, gözlerinin dar deliğime dikildiğini anlamak için dahi olmaya gerek yok. Benim kutsal deliğime. Yasak olan.

Yetimhanede geçirdiğim yıllar boyunca bu deliğin ne kadar *yanlış* olduğu, orada bu işi yapmanın ne kadar iğrenç ve pis olduğu konusunda uyarılmıştım.

Artık bunun kötü olduğunu düşünmüyorum. Yanlış olduğunu düşünmüyorum. Theo'nun ona bakmasının bir insanın yaşayabileceği en ateşli şeylerden biri olduğunu hissediyorum. Açık ve savunmasız olmak ve bunun için *sevilmek*, evet, sevilmek.

"Evet, doktor." Nefes alıyorum, titreyerek havayı emiyorum. "Bu sıcaklığı nasıl azaltabilirim?"

"Birkaç fikrim var." Başparmaklarını kenara bastırana kadar yaklaştırıyor. Theo ikisini de açıklığıma doğru itiyor, içime giriyor, beni yakıyor. "Bu daha iyi yapar mı?"

Tırnaklarım masanın üzerindeki kâğıdı kazıyor, yırtıyor, yumruklarımda eziyor. Uyluklarımdan aşağıya bir uyarılma izi damlıyor. Ve kalbim, dakikada bir mil atıyor.

"Bayan Bishop?" Uzman başparmaklarından biriyle daha derine iniyor. Acıtıyor. Aynı anda hem çok fazla hem de yeterli değil.

"Umm." Gözlerimi öfkeyle kırıştıtarak ona verecek bir cevap arıyorum.

"Daha iyi, evet. Mesele şu ki, denedim. Parmaklarımı oraya sokmayı."

"Öyle mi?" Nefes alışları düzensizleşiyor, ancak bunu kabul etmiyor, araştırmayı bırakmıyor.

Bahse girerim eskisinden daha serttir. Boksör külotunu ıslatan prekum var.

Kontrolü birkaç saniye içinde kırılabilir.

Kayganlaştırıcı olmadan kıcıımı sikecek kadar kendini kaybedebilir.

"Evet." Dehşete kapıldım ve tahrik oldum, sürünerek uzaklaşmak istedim ama sonunda kıcıımı onun dokunuşuna doğru ittim. Ona evde ne yaptığımızı anlatıyorum. "Kayganlaştırıcıyla. Kayganlaştırıcılı iki parmak."

"Sınavı bölmeyin, Bayan Bishop." Avuç içiyle kıcıımı sıkarak beni masaya geri itti. "Ben istemedikçe hareket etme, bana yardım etme."

"Özür dilerim," diye iç ama aslında özür .

Onun tehditlerine maruz kalmak, onun tarafından övülmek kadar şehvetlidir.

"Kötü hastaların kendilerini nerede bulduklarını hatırlıyorsun." Theo sanki bu içimi eriten erotik bir jest değilmiş gibi başparmağını ilk boğumuna kadar içime sokuyor.

"Kliniğin dışında," diye nefes alıyorum başparmağını içime sokup çıkarırken. "Biliyorum. Bir daha yapmayacağım."

"Aferin kızıma." Çekildi ve ben orada bir heykel gibi hareketsiz kaldım.

"Parmaklarını kullanarak çözmeyi denediğini söylediğinden beri." Bir fişkirtme sesinin ardından soğuk bir sıvı sırtımın altından çatlağıma doğru akıyor. Nefes alıyorum ama hareket etmiyorum. "Yapacağım şey, daha büyük *bir şeye* uyum sağlamana yardımcı olmak için üç parmağımı kullanarak seni biraz daha germek olacak."

Endorfinler kanıma karışıyor ve ben yükseliyorum. Ona, Theo'nun sunduğu ahlaksızlığa duyduğum ihtiyaç duyularımı, tüm varlığımı tüketiyor.

"Ne-ne bir şey?" Theo bu kez kayganlaştırıcıyla beni yoklamaya devam ederken güçlkle konuşabiliyorum.

Metodik biri. Kişisel olmayan bir şekilde.

"Güven bana." Üç parmağını kıcımın içinde döndürüyor, sonra kıvrıyor, direncimi azaltmaya çalışıyor, kıcımı açmam için. "Evet, çok iyi gidiyorsunuz. Çok çok iyi, Bayan Bishop."

"Teşekkür ederim."

Dudaklarımdan dökülen iniltiyi durdurmak mümkün değil. Uyarılmanın gelgit dalgasını tutmak yok. Göğüslerim ağır ve düşük, kıcım daha önce hiç olmadığı şekilde zevk alıyor. Ben onunum. Hem de çok onun.

"Bence çıkardığın bu sesler, bundan sonra olacaklara hazır olduğun anlamına geliyor."

Parmaklarını çektiğinde kendimi boşlukta hissediyorum. Boş ve cinsel tepkilerimden dolayı utanıyorum.

"Özür dilerim."

"Gerek yok." El dezenfektanını tekrar ellerine fişkırttığını görmek için dönüyorum. "Bu tür muayenelerde tamamen doğaldır. En azından proktolojideki meslektaşlarımdan duyduğum bu."

Sadist doktor rolünü oynayarak kendini tamamen oyuna kaptırıyor. Ve bunun onun için sadece bir iştah açıcı olduğunu biliyorum. Beni tekrar dikmeden önce canımı yakacak.

"Masanın kenarlarına tutunun, şimdi indireceğim."

Çevresel görüşümde Theo'nun masanın yanına doğru yürüdüğünü ve bir düğmeye bastığını görüyorum. Theo düğmeye tekrar basana kadar aşağı iniyorum.

Yüzüme doğru yürüyor, simsiyah gözleri beni değerlendiriyor. Sahneyi bozmuyor ama beni kontrol ediyor. Ve bu her şeyi .

Başımı hafifçe sallayarak *iyi olduğumu gösteriyorum*.

Sonra gözlerim kasıklarına kaydı. Bir an için nefes almayı bırakıyorum ve bu kocaman şeyin kıcımı yırtmasından korkuyorum. Saniyeler içinde, bir kez daha ondan kaçan korkmuş bir hastaya dönüşüyorum.

Sızlanıyorum. Dudakları seğiriyor.

"Ön kollarınızın üzerine çökün," diye sert bir ses tonuyla belirtir ve dönerek masanın ucunda durur.

Ve ben, itaatkâr, korkak hasta, onun dediğini yapıyorum.

"Çok iyi. Bu açıdan içine penis sokmak daha kolay olacak."

Tıbbi terim sahneye, onun ne kadar benim-Theo'm olmadığına katkıda bulunuyor. Bu buz gibi, manipülatif doktora maruz kalıyorum ve korku iliklerime kadar işliyor.

Ona bu şekilde açıkken aklımdan bir düşünce geçiyor.

Kendisine duyduğu öfkeyle böyle mi başa çıkıyor? Diğer kadınlar için daha fazla mücadele etmediği için kendine duyduğu hayal kırıklığı ile mi?

Hastane mi?

Hayır, bunu asla yapmaz. Theo'nun ruhunun her yarığını bilmiyorum ama beni iyileşmesi için bir araç olarak kullanmayacağını biliyorum. O benim ve bizim için burada.

"Görüyorum ki yine çok ıslanmışsın." Theo parmağını uyluğumun iç kısmında gezdirerek ne demek istediğini vurguluyor. "Araştırma amacıyla, erkek arkadaşın -parmaklarını içine sokan adam-... Erkek arkadaşın olduğunu varsaymam doğru mu?"

Beni sahipleniyor, sahnede bile beni sahipleniyor. Isı, gerçek ısı, tepeden tırnağa üzerime yayılıyor ve bir gülümsemeyi bastırmak zorunda kalıyorum.

"Evet, o benim erkek arkadaşım," diye onaylıyorum, ancak o bu ılık unvandan çok daha fazlası.

Theo kalçamı bırakıyor ve merakım beni nedenini görmeye itiyor. Ve aman Tanrım, onları ağzında emiyor, sanki ona hiçbir şey yapmıyormuş gibi bana bakıyor.

"Gözler ileri," diye emrediyor ve ben de itaat ediyorum. "Peki, parmaklarını kışına soktuğunda sen de bu kadar ıslak mıydın?"

"Evet." Onun sitemkâr bakışlarından saklanarak dosdoğru önüme bakarken, kendime hızlı bir gülümseme izni veriyorum. "Onun için her zaman çok ıslak oluyorum."

"Anlıyorum." Sesinde ne memnuniyet ne de beni onaylama yansıması var. Neden olsun ki? O benim jinekologum. Bir çeşit işini yapıyor.

Kemer çözülür. Bir sinek çekilir.

"Bacaklar genişçe açılır."

Vücudum geriye çekildi, kalçalarım doktorum için kalktı.

"Sıradaki adım, Bayan Bishop,"-ilk fişkırtılan kayganlaştırıcı doğrudan büzüştüğüm yere indi, ikincisinin Theo'nun aleti için olduğunu varsayıyorum-
"Penisimi rektumunuza batıracağım. Anüsünü, içini esneteceğim. Yaşadığın bu yoğun sıcaklığa yardımcı olacaktır."

Zonklayan, yağlanmış ucunu kıcıma dayadı. Elleri beni vücudumun gidebildiği yere kadar açıyor. Beni zar zor itmesine rağmen, şimdiden yanıyor.

Sinirler üzerindeki baskı, parmaklarını orada tuttuğu zamanki gibi değil.

Kımıldamıyorum. Ona karşı gelmeye cesaret edemem. Yine de sormak zorundayım, "Acıyacak mı?"

"Umarım öyledir." Daha sert itiyor ve kığım onu durdurmak için sıkılıyor.

Endorfinler adrenaline karışıyor. Ondan ve vaat ettiği acıdan duyduğum korku büyüyor ve beni boğuyor.

"Bana direnme."

Theo arkasına yaslanıp sikiyle popomun yanağına şaplak atıyor, sonra ıslaklığını etime yayıyor.

Beni aşağılıyorsun.

Doktorum durumumla nasıl başa çıkılacağı konusunda kesinlikle çok sayıda yönetime sahip.

"Bu, tıbbi literatürün size bu bölgede rahatlama sağlamak için sunduğu tek çözümdür."

Havayı emiyorum, parmakları içime girdiğinde ve siki amıma girdiğinde boşalmanın ne kadar enfes bir his olduğunu hatırlıyorum. Yavaşça gevşiyorum.

"Hastalarımın yardım etmek için ne kadar ileri gidebileceğini yakında öğreneceksin." Beni kendine yaklaştırıp göt deliğini genişletirken avuçlarının sıcaklığı tenimi yakıyor. "Uyguladığım tedavi dayanılmaz hale gelirse, klitorisini ovma için iznim var. Ya da *dur* diyebilirsin."

"Tamam," diye fısıldıyorum.

"Son şey." Göğsü iniyor, vücudunun sıcaklığı sırtımı kavuruyor. Parmakları uzun buklelerime dolanıyor, onları yumrukluyor. "Saçlarını tutmam gerekecek. Yüzünden uzak tutmak için."

Başımı ona doğru eğiyorum. Şeytani gözleriyle tezat oluşturan tutkulu ifadesine. Beyaz ceketini çıkarmış, kollarını zayıf ön kollarına kadar sıvamıştı. Beyaz gömleğinin iki alt düğmesi onu bana gösteriyor.

Theo'nun kalın siki dik duruyor. Heybetli ve kalın, üzerindeki damarlar nabız gibi atıyor. Sadist bir seks lordu kişileşmiş.

"Tedavinin etkinliğini kontrol etmek için..." Saçlarımı daha sert çekiştiriyor, köklerini zorluyor. "Kıcını bana doğru it. Beni içeri alın, Bayan Bishop."

Alt dudağım düşüyor, gevşiyor. Dehşet içimde hızla ilerliyor ve bana inanamayacağım bir acı vaat ediyor.

"Bu gerçekten gerekli mi?" Sözcüklerim karmakarışık.

"Bana güveniyorsun." Parmaklarını etime geçiriyor, tehditkâr ve talepkâr.

"Yani tam olarak dediğimi yapacaksın."

Zorluk çekmeden değil, kabul ediyorum. O ileri doğru bastırırken ben kıcımı geri itiyorum.

O büyük. Kocaman. Tacı içime batırmadan bile beni yarıyor.

"Lütfen, yapma."

"Rahatla." Saçımı çekiyor, varlığının fiziksel bir hatırlatıcısı. Gücünü. "Bana doğru it, her santimimi al."

"Acıyor," diye sızlanıyorum.

"Başlangıçta öyle olması gerekiyordu." Kısa bir an için dudaklarında hastalıklı bir sırıtış belirirken dişleri parlıyor. "Ondan sonra, bu açıklanamaz sıcaklığa maruz kalmayacaksın. Güven bana. Dudağını ısır ve it."

"Lütfen, yapma, ben-"

Theo bakışlarıyla beni kamçıladığında şikayetlerim kesiliyor. Onu reddetmem için bana meydan okuyor ya da belki de *dur* dememi bekliyor. Ya da her ikisi de.

Yakın zamanda ikincisini söylemeyi
planlamıyorum. "Acıyor," diye tekrarlıyorum.

"Bahsettiğim gibi,"-güçlü bir şekilde itiyor, aletinin başı kayıyor ve şok
olmuş soluğumun sesiyle kıcıma yerleşiyor-"bu... Olmalı. Acıtmalı."

İçime girdikçe gözyaşlarım yanaklarımdan süzülüyor, ağlamak neredeyse
dayanılmaz bir hal alıyor.

Acıya rağmen sularım uyluğumun içini ıslatıyor. Sert meme uçlarım
altımdaki pürüzlü kağıdı sıyrıyor.

Burada bir karmaşa bırakacağım. Bugün programını temizlediğinde tahmin
gibi.

"Acıyor," diye mırıldanıyorum üçüncü kez, süzülerek ve arkamdaki doktor
tarafından kullanılarak.

Theo inliyor, alçak sesle ve erkeksi. Sonuna kadar girmiş, taşakları damlayan
amımın üzerinde, zayıf kalçaları benimkilerin arkasına yapışmış.

Benim ıstırabım onu tahrik ediyor. Durmasını isteyebilirim ama istemiyorum.

Başka neler yapabileceğinden korkuyorum. Beni kolanına alıştırdıktan sonra
neler .

Belki de değilimdir. Belki de beni heyecanlandırıyor.

Böyle hissetmem gerektiğini söyleyerek beni rahatlatmadığında, korkmaya
başlıyorum. Kollarımı düzeltiyorum, ancak saçlarımı tutuşunun gücüyle tekrar
aşağı inmeye zorlanıyorum.

"Bana karşı koyma. Sana yardım ediyorum." Sesindeki otorite artık o kadar
da klinik hissettirmiyor. Ondan sızan zalimliğe karşılık olarak amım sıkılıyor.

"Kendini iyi hissetmeni sağla. Klitorisini parmakla. Yap şunu."

Onun sikinin kıcımda olmasının verdiği eziyet diğer tüm duyguları gölgede
bırakıyor. Tahrik oluyorum ve aşık oluyorum, ama sanki bu parçalarım onun
istilasıyla körelmiş gibi.

Yine de emirlerini yüksek sesle ve net bir şekilde duyuyorum.

Aşırı hassas ucu okşamaya başladım. Kıçımdaki yanmayı tamamen dindirmiyor ama yardımcı oluyor.

"Daha iyi mi?" diye sıkılmış dişlerinin arkasından homurdanıyor. Yüzünün keskin köşeleri gerilmiş, etrafına daha da karanlık bir aura yayılmış. "Daha az baskı... Bayan Bishop?"

Burnumu çekiyorum, kirpiklerimi kırpıştırarak son gözyaşı damlalarının buruşuk kâğıda ve masanın vinil örtüsüne düşmesine izin veriyorum.

Theo cevabımı beklemiyor, içime pompalamaya başlıyor.

Pes , adım atmıyor. Acımdan, en dar deliğime girmekten zevk alıyor.

Bekâretimi orada alan kişi olmak konusunda da. Her parçama sahip olmayı sevdiğini bilmek için bunu söylediğini duymama yok.

"Daha iyiyim, evet." Acının son kırıntısı da nihayet zevke dönüşüyor. "Çok daha iyiyim."

Theo'nun vuruşu bana olan sevgisinin bir göstergesiydi. "Güzel."

Duyduğum tıkırtılar artık masaya vuran bir kalemin sesi değil. Theo'nun leğen kemiğinin kıçıma çarpması, etin tokatlaması.

Klima terlememizi önlüyor ama o olmasaydı klinik alev alev yanardı.

"Çok dar bir göt deliğin var. Aşırı ısınmasına şaşmamalı." Kalçaları beni ileri doğru itiyor, elleri saçlarımdan ve belimden tutuyor. "Bir erkeği bir daha asla başka bir kadını becermek istemeyeceği kadar sert boşaltacak türden bir delik."

Gülümsemesi bana ağzının bir saniye sonra ne açıkladığını söylüyor. "Bu benim profesyonel görüşüm. Ama erkek arkadaşına böyle dediğimi söyleyebilirsin."

Theo içimde şişiyor, orgazmı yaklaşıyor. Ben de tam oradayım, onun itmesi beni yoğun, kör edici, patlayıcı bir orgazma itiyor.

"Theo," diye fısıldıyorum.

"Şşşt," diye uyarıyor ama memnuniyetini daha fazla gizleyemiyor. Gözlerinin kenarlarındaki küçük kırışıklıklarda, dudaklarının nasıl yukarı kalktığında. "Kıçına boşalacağım, tedaviyi tamamlayacağım" -*grunt*- "tedaviyi tamamlayacağım. Bölgeye merhem sürmek gibi. Gün boyunca orada bırakacaksın, sızıntı olsa bile silmeyeceksin."

Hâlâ orgazmın etkisinde olan bedenim bu fikrin tadını çıkarıyor. Bu gece birbirimizi görene kadar onun menisinin de orada, içimde olması. Devam ederse tekrar boşalabilirim.

"Tamam." Sırtımı eğiyorum, temasa, sıcaklığa, onun her şeyine ihtiyaç duyuyorum. "Sen nasıl istersen."

"Aferin kızıma."

Rol yapma oyununu bırakıp beni ayağa kaldırıyor ve dudaklarını dudaklarıma yapıştırıyor. Beni öpüyor, ısıyor, sert ve hızlı bir şekilde sikerken beni içine çekiyor.

Theo saçlarımı şimdi daha şefkatle çekiştiriyor. Ağzıma daha iyi erişebilmesi için başımı daha da eğiyor. Dili dişlerimin arkasına dalıyor, sıcak nefesi benimkine karışıyor.

Beni acımasızca beceriyor ve ben buna bayılıyorum. Onu seviyorum. Ben de söyledim. Theo'nun beni yenmesi dışında.

"Seni seviyorum, Prue." İtirafı sanki bir saniye daha tutamayacakmış gibi kesik kesik kelimelerle döküldü. "Sen benim her şeyimsin. Bir aydan az olması umurumda değil. Seni seviyorum. Seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum. Siktir, siktir, siktir," diye inliyorum içimde başka bir orgazm dalgalanırken. "Ben de seni çok seviyorum."

Ondan sonra konuşmuyoruz. Gözlerimiz kalçalarının birkaç sarsıntısı boyunca, iniltisinin ağzıma döküldüğü süre boyunca kilitleniyor. Sonra sıcaklığı içimi dolduruyor ve ben artık sadece Prue değilim.

Ben ve o birleştik, her zaman bir arada olması gereken iki yapboz parçası gibi.

Theo bana sarılırken, beni okşarken, amımı ve götümü şefkatle silerken beni ne kadar çok sevdiğini fısıldarken, bu gezegende göçebe olduğum günler geride kaldı.

Sonunda evimdeyim. Gerçekten, gerçekten aitim.

BÖLÜM YIRMI YEDİ

Theo

A Prue'yu kucağıma aldıktan, onu övdükten, usulca öptükten ve gitmesi gerektiğinde giydirdikten sonra klinikte kaldım. Odayı havalandırdım, temizledim, sterilize ettim ve eve gittim.

Doğruca gittim. Ben daireme girmem.

Prue'yla birlikte geçirdiğimiz her an ona olan saplantımın alevlerini körüklüyor. Ama uyanık olduğu her dakikayı tekeline almak mümkün değil. Onun bir kariyeri var.

Benimki de önemli. Tıbbi makaleleri, OB-GYN alanındaki gelişmeleri, yeni tedavileri, ilaçları ve benzerlerini takip etmeliyim.

Olmalı. Ama o kadar çok ihtiyacım var ki düşünemiyorum.

Bana verdiği yedek anahtarı kullanarak içeri girdiğimde, onu içime çekiyorum.

O koşu yaparken içeri girdiğim ilk seferin aksine, buraya gözetlemeye ya da mastürbasyon yapmaya gelmedim. Bana çoktan sırrını açtı, geçmişi hakkında içini döktü.

O yanında olmak için buradayım. Bu .

Kanepesine doğru ilerleyip kenarına oturuyorum. Prue'yla son birkaç akşam burada uzanmıştık ve onun zümrüt yeşili battaniyesini elime alıyorum. Sarıldığımız ve samimi anlar paylaştığımız yer.

Hem onun hem de benim kokum var. Yine de daha çok onun kokusunu alıyorum ve kışımı yastığa doğru indirirken yastığı yüzüme doğru tutup kokluyorum, kendimi sevdiğim kadınla boğuyorum.

Beni seven kadın.

Yaptığım şeyin ahlaksızlığı gözümünden kaçmıyor. Sertleşmem de öyle.

Prue'nun misk kokulu ve taze kokusu burnuma geliyor ve vücudumda kaynıyor. Beni içten dışa doğru sarıyor.

Onun işkence ve şehvet dolu yüzünü, boynunda artık olmayan yanık izlerini görüyorum. Parmaklarımın ucundaki çakıllı meme uçlarını ve amcığının sikimi tutuşunu hissediyorum, üstüme boşalmadan önceki o boşlukta.

Kendi kendine hareket eden parmaklarım kemerimin tokasını kavırıyor ve yırtarak açıyor. Aletimi tutan pantolon düğmesi ve fermuar yoluma çıkıyor ve onlardan kurtuluyorum. Elimi içeri soktuğumda külotumu çıkarmaya zahmet etmiyorum.

Yarım saniye içinde sıfırdan altmışa çıktım, ereksiyonumu tutup ovmaktan başka bir şey yapamayacak kadar gergindim.

Battaniyeyi ağızıma indirip boynunu sıktığım gibi sıkarken kalçalarım sarsılıyor. Boğulacak ve oksijen için nefes nefese kalacaktı ve bu muhteşem olacaktı.

Bilirdim, sadece *bilirdim*, aldığı her nefesin benim yüzümden olduğunu. Benim için.

Onu kazığa oturturken kitaptaki her ismi söyledim.

"Benim güzel sürtüğüm, benim itaatkâr küçük fahiem," diye fısıldıyorum.
"Benim için eğilmeni çok seviyorum. Bana o amcığı ver, evet, onu becermeme izin ver, onu al, sana sahip ol."

Prue bacaklarını daha geniş açıyor, pazularımı kaşıyor, bana ulaşmak için sırtını eğiyordu.

Ter, tükürük ve orgazmlarımız aramızda değiş toku . Deri kırılırdı. Kan akacaktı.

İçimdeki Şeytani canavar çarpık başıını kaldırıyor. Onun için bir sürü planım var.

Geleceğimiz için.

Geldiğimde, onun adı dudaklarımda. İnançlı bir adam değilim ama onun için dua ediyorum. Onu tanrımmı gibi, hayatım boyunca beklediğim kadınımmı gibi çağırıyorum.

Kanepesinde bitkin bir halde kendimi bıraktım ve uykuya daldım.

Dört saat sonra telefonum gözlerim fal taşı gibi açıldı.

İyi ki sessiz modu amamıım.

Birincisi, çünkü hastalarımın bana ihtiyaı var. İkindisi, eğer Prue ben kanepesinde uyurken, elimde dl kaplı sikimle buraya gelseydi bu bir felaket olurdu.

Üçüncüsü ve en önemlisi, Prue bu gece içten ıktığıında arabasına giderken onu izlemeyi planladım. Günün son konsültasyonu saat sekiz buçukta yapılacak ve karanlıkta kimin pusuya yatacağı belli olmaz.

Bilmem gerekirdi.

Prue geceleri arabasına yüzlerce kez yürümüş olsa da artık ben varım. Şüpheli babasının onu tehdit etmesi benim bölgesel ve aşırı korumacı duygularımı arttırdı.

Evet, onu korkuttuk ama temelli gittiğine inanmıyorum. Çaresiz, zalim piç kolay kolay pes etmez. Ondan haber alamadıkça, içimdeki kötü his daha da artıyor.

Yeni hamile hastalarımın biri olan tanımadığım kişiye cevap veriyorum. Bana, yaptırması için gönderdiğim kan tahlilinden ve sonuçların iyi çıktığından bahsediyor. İyi haber için onu kutluyorum, iki hafta içinde ultrason randevusu almak için Viyana'yı aramasını istiyorum ve telefonu kapatıyorum.

Telefon görüşmem bittikten sonra daireme geri döner, duş alır ve üzerime siyah bir eşofman ve tişört giyerim. Sonra, nihayet, biraz kitap okuyacağım.

Saat yedi buçuk olduğunda, Prue arabamı görmesin diye bitişikteki otoparka park ederek işe geri dönüyorum. Benim sapıklık eğilimlerimin zaten farkında. Günün büyük bölümünde bunu yaptığımı ona kanıtlayarak işleri daha da kötüleştirmeye gerek yok.

Binanın girişinde Marv'a el sallıyorum ve merdiven boşluğuna açılan kapıyı açıyorum.

"Adımları atıyor musun?" diye soruyor nazik ses tonuyla. Adam güvenlikte çalışmak için fazla kibar. "Sağlığınız için iyi olduğunu duydum ama dizlerim bunun için çok zayıf."

Dişlerimi gıcırdatıyorum, onunla yüzleşmek için dönüyorum.

Lanet olası işine bak yerine sükunet ifade etmesini umduğum bir ifade takınıyorum. Karşılaşmamızı medeni ve unutulabilir kılacak herhangi bir şey.

Her zamanki gibi geç saatte gelen yeni ve agresif kiracıya karşı tetikte olmasındansa, dikkatini tekrar gazetesine vermesi daha iyidir.

İş kıyafetleri.

"Yüzmeyi dene." Dişlerimi göstererek gülümsedim. "Evet, iyi fikir."

O daha fazla gevezelik edemedi kapının arkasına geçiyorum ve kapının yumuşak tıkırtısını duyana kadar sırtımı duvara yapıştırıyorum.

Her on dakikada bir, dikkat çekmeden kafamı dışarı çıkarıyorum. Orada değil ve neyse ki -pek de şaşırtıcı olmayan bir şekilde- Marv bana doğru bir bakış atmıyor.

Her şeyi düşünerek ona mesaj attım.

Selam Üç. Bu gece seni daha erken görme şansım var mı?

Cevap vermesi birkaç dakikasını alır.

Keşke. Kimse iptal etmedi.

Üç nokta yanıp sönmeye devam ediyor, ben de ondan daha fazlasını bekliyorum.

Prue: *Beni soyup sırlıklam külotlu çorabımı göstermen için sabırsızlanıyorum.*

Sıkılı yumruğumu ısırarak bir iniltiyi bastırıyorum. Dr. Waldron'u örnek olarak konsültasyonlar için gündelik kıyafetlerinden şık kıyafetlere geçtiğini biliyorum. Bilmediğim şey ise bugün giymek için bir etek hazırladığı. Ve lanet olası külotlu çorap.

Benim döllerim kıcıncıdan damlarken o orada masum ve namuslu bir şekilde oturuyor. Sanki bu bir erkeği delirtmeye yetmiyormuş gibi, bir mesaj daha gönderdi.

Çok iyi davrandım, Theo. Bütün öğleden sonra içimden sen damlarken yürüdüm.

Tanrım. Prue'm daha üç hafta kadar *sikiş* kelimesinin aşırı kullanımından ürperen bir bakireydi. Şimdi, benim pis ağzıma uymaya başladı.

Ben: *Seninle gurur duyuyorum, benim pis sürtüğüm. Eve döndüğünde beni ara. Seni temizlemeye, beslemeye ve düşündüğüm o sıkı kıcıncıyı ısırmaya geleceğim.*

durmaksızın.

K. Hoşçakal.

Omuzlarım sessiz kahkahalarla titriyor. Kısa cevabı aldım. Profesyonel olması gerekirken kızarmayı ve kalçalarını sıkmayı göze alamaz.

Şu anda bir tanesini ovmasına da ihtiyacım yok. Hayatımızın geri kalanında onun kollarımda inlemesi ve titremesi için zamanım var.

Cebimden telefonumu çıkarıyorum ve karanlıkta, ayak bileklerim çapraz bir şekilde, telefonumdan bir şeyler okuyarak oyalanıyorum. Burada çalışan ve merdivenleri tercih eden insanlar yanımdan geçerken tek kelime etmiyor, varlığımı neredeyse hiç fark etmiyorlar. Eve gitmek için acele ediyorlar, Marv'ı binada gizlenen bir sürüngen konusunda uyarmıyorlar bile. Biliyorum çünkü kontrol ediyorum.

Saat dokuza on kala Prue bana gideceğini ve eve döndüğünde mesaj atacağını söylüyor.

Kapıyı aralayıp lobide onu arıyorum. Beklendiği gibi Marv gazetesini okuyor, gözlerini önündeki ekranlarda bir gezdirip bir uzaklaştırıyor. Birkaç dakika sonra Prue asansör kapılarının arkasından çıkıyor.

Bu geç saatte bile, bu açığı onun sırtını görmeme ve daha fazlasını görmeme izin vermesine rağmen, bu kadın beni büyülüyor.

Topuklarının üzerinde süzülüyor, altın bir hale tarafından sarılmış. Sarı saçları dalga dalga şarap rengi bluzuna doğru akıyor. Topuklu ayakkabılarının üzerinde otoparka doğru yürürken poposu siyah kalem eteğinin içinde sallanıyor ve bahsettiği külotlu çorabı görünce sikim kalkıyor.

Çantasını omzuna yerleştiriyor ve ön kapıdan çıkıyor. Onu izlerken nabzım hızlanıyor ve ona olan ihtiyacım artıyor.

Aldığı her nefeste ona olan saplantım büyüyor, genişliyor. Ona sahip olma isteğim hiç azalmıyor. Etrafına bir tasma takmak istiyorum

Böylece benim olduğu çok açık olacak.

Ya da parmağında elmas bir
yüzük. İkisi de olur.

İki kısa, kararlı adım daha ve binadan çıktı. Birkaç adım sonra Prius'una
binip beni görmeye giderken güvende olacak.

Arabasına binmek
üzere. Ve... bu da ne?

Kısa boylu, saçları küt kesimli, kot pantolon ve koyu renk tişört giymiş bir
adam ofis binamızın önüne geliyor. Elinde telefon, kızın fotoğraflarını
çekiyor.

Kadınımdan.

Yapacak.

Marv'a zar zor selam veriyorum, kapıyı iterek açıyorum ve dışarı çıkıyorum.
Prue çoktan uzaklaşmıştı ve herif park yerinin diğer tarafındaki eski, gümüş
rengi Ford sedana doğru yürümeye başladı.

Binanın güvenlik kameralarının onu yakalayamayacağı bir yerde.

Onu takip etmeyi planladığında, fark edilmemek için ona en uygun yer gibi
görünmüş olabilir. Şu anda onun için pek de uygun bir yer değil, çünkü onu
dövmek üzereyim.

Geldiğimi fark etmiyor, spor ayakkabılarımın asfaltta çıkardığı yumuşak
sesleri duymuyor. Arabalar da yaklaşmamı kamufle etmek için iyi bir iş
çıkartıyor.

Arkasına geçtiğimde onun için artık çok geçti. "Merhaba, göt
herif," diyorum arkasından.

Arkasını dönmesini bekliyorum. Yüzümdeki öfkeye baksın.

Ve yumruğumun çenesine yapışmasını izlesin.

YIRMI SEKİZİNCİ BÖLÜM

Theo

"W şapka... ne oluyor lan?" diye mırıldanıyor üzerine çömeldiğim adam.

Fazla zamanım yok. Prue yakında bana tekrar mesaj atacak. Diğer insanlar binayı terk edecek.

Ama bilmek zorundayım. "Seni kim gönderdi?" "Ne için?"

Başka bir gün, birini öldürebilecekmişim gibi görünmüyorum. Zayıfım ama aşırı kaslı değilim. Jason'ın bana yaşattıklarına ve her gün gözeneklerimi kemiren suçluluk duygusuna rağmen hayat tarafından hırpalanmış bir adam değilim.

Hiç kimseyi öldürme ihtiyacı duymadım. Şimdiye kadar.

Prue'ya gelince hariç.

Onun için ben koruyucu, öfkeli bir deliyim. Biri onu incitmeye çalışırsa, intikam alacağından emin olabilirler. Acı verici, zarar verici bir ceza.

Yumruğum kaburgalarına çarpıyor, tekrar ve tekrar.

Çat, çat, çat, çat.

Adam benden daha zayıf ve yaklaşık bir karış daha kısa. Tekrarlanan darbeler altında inliyor ve arabasına doğru kaymaya çalışıyor, tutamağa uzanıyor.

Ona tekrar yumruk atıyorum, kaçma girişimini etkili bir şekilde yok ediyorum.

"Dalga geçmiyorum, göt herif," diye homurdanıyorum, yüzümü onunkine doğru yaklaştırarak. "Yolun on mil aşağısında sessiz bir ara sokak var. İnsanların *kaybolabileceği* karanlık bir yer."

Titriyor. Sırıtiyorum.

"Seni kim gönderdi?" Bu artık bir soru değil. Bu bir emirdir.

"Lütfen bana zarar verme." Kendini korumak için vücuduna sarılıyor. "Ben Elias, babasının bir arkadaşıyım. Benden ona göz kulak olmamı, iyi olup olmadığını kontrol etmemi istedi. Ben özel dedektifim. Al, kendin gör."

Elias titreyen elini cebine götürüyor, gözü kapalı uzanıyor ve bana buruşuk bir kartvizit uzatıyor.

Demek babasının peşinden gönderdiği kişi bu. Arkadaşlar kızınızı bulup onu korkutmak ve şantaj yapmak için değilse ne içindir?

Prue ikisine de tek kuruş vermediğine göre arkadaşının her şeyi bırakıp buraya gelmeyi nasıl göze aldığını açıklamıyor. Belki Elias'ın birikmiş parası vardır. Belki de onu soymayı planladılar.

Her neyse, bugün bitecek.

"Al . Yasal olduğumu gör." Elias kartı bana doğru sallıyor. Bakmadım. Kimlik bilgileri umurumda değil.

"Babasının en son isteyeceği şey ona bakmaktır." Elias'ın karnına bir yumruk atıyorum ve acı dolu bir inilti daha çıkarmasını sağlıyorum. Kart elinden yere düştü. "Daha parasına göz kulak olmak istiyor. Parayı ona verene kadar onu tehdit etmek."

"BEN-BEN-"

"Kapa neni ve dinle." Elimle ağzını kapattım ve mazeretlerini bastırdım. "*Babasına* onun bana ait olduğu mesajını ilet. Dr. Theodore Wentworth. İsmi ezberle. Onun da hatırladığından emin ol."

"Dr. Theodore Wentworth," diye çok kolay tekrarlıyor. Sanki adımı daha önce duymuş gibi. Bunu daha sonra endişelenmem gereken şeyler yığınının altına koyuyorum.

"Bir daha ikinizden birinin onu takip ettiğinin *kokusunu* alırsam, Zeke'yi tehdit ettiğim gibi polise gitmeyeceğim."

Bunun zerine bakışları dehşete kapılmış bir bakışa dönüşür.

"Evet, beni doğru duydunuz," diye feryat ediyorum, cehennemin alevleri sözlerime sızıyor. "İkiniz de bir daha asla bulunamayacaksınız. Anladıysanız başınızı sallayın."

Yapıyor ve başının arkası asfalta srtnrken nasıl sızlandığına seviniyorum.

"Defol git buradan." Kartviziti yerden alıp yüzüne doğru salladım. "Tam adın ve numaran bende var, pislik. Bu, bir daha buraya gelmemen için bir teşvik olsun. Seni bulmak çok zor olacak. Lanet olsun. Kolay olacak."

"Yemin ederim, bir daha Kaliforniya'ya adımıımı atmayacağım."

"Hayır, yapmayacaksın." Başımı çeviriyorum ve burada kimsenin olmadığını görünce Elias'ın karnına bir tekme atıyorum, bu pisliğin boğazından çıkan acı dolu sestten zevk alıyorum. "Unutma, ne sen ne de onun ezik babası."

"Yapmayacağız."

Başka bir şey söylemiyorum. Sıcak Los Angeles akşamında Elias'ın ayağa fırlayışını ve aceleyle arabasına binişini izliyorum. Emniyet kemerini bile takmıyor, sadece park ettiği yerden çıkıyor ve ileriye doğru atılıyor. Umarım bir daha görülmez.

Cebim bir mesajla titriyor.

Prue.

Telefonumu çıkarıp, seksi sözlerini okuyup, onun için geldiğime dair mesaj atmak üzereyim. Adamın yağlı kokusunu üzerimden attıktan hemen sonra yani. Ama bunu yapmadan önce bir şey beni durduruyor.

Buna altıncı his diyebilirsiniz. İlahi müdahale deyin.

Ben buna, elimdeki kartvizitte yazılı olanı okumamı isteyen bir iç ses diyorum.

Çevirip gözlerime yaklaşıtıyorum.

Nefesim ciğerlerimden kesildi.

Birkaç metre ötede sadece sokak lambaları varken küçük siyah harfleri okumak zor.

Zor ama imkansız değil. Özellikle de

ismi tanıdığımda. Çok aşınayım.

Dr. Jason Fox, Kadın Hastalıkları ve Doğum Uzmanı.

Orospu çocuğu.

YIRMI DOKUZUNCU BÖLÜM

Prue

M Kalbim göğsümde alçalıyor. Oradan aşağı doğru iniyor ve hızla karnıma doğru kayıyor.

Theo'nun mesajını bir kez daha düşünecek olursam, en hassas yanım yere düşecek.

Ve tekrar okuduğumda, çarpan, hayal kırıklığına uğramış organım tam da bunu yapıyor.

Üzgünüm, Üç. Bir işim . Yarın sabahki randevumuzu ertelemek zorundayım. Bunu telafi edeceğim. Seni seviyorum.

Doğru, yazdıklarının çoğu tatlı. Onun gibi soğuk bir adamdan bekleyebileceğimden çok daha fazlası. Bu son dakika iptali yüzünden tırnaklarımı yememeli ve strese girmemeliyim.

Kanepemde dizlerimi göğsüme çekip tekrar tekrar okumamalı, bu saatte durup dururken nereye gitmesi gerektiğini düşünmemeliydim. Özellikle de bir hastayı görmeye gitmediğini bildiğim için, yoksa bu kadar gizemli davranmazdı.

En azından, onun dölünün üzerimde hissedilmesine içerlememeliyim. Kızmiyorum. Çok fazla değil.

Zihnin çalışma şekli komik. Geride bırakılma endişesinin nihayet ortadan kalktığını düşünmeniz, hayatınız boyunca özlemini çektiğiniz huzur anlarına kavuşmanızı sağlar.

Ancak zihninizin bir köşesinde sabırla gizlendiğini ve zamanını beklediğini fark edersiniz.

Gölgelerin arasına karışan, gizlenen, en ufak bir tetikleyici beklentisiyle yavaşça büyüyen bir aldatma ustasıdır.

O günler, haftalar ya da aylar içinde güç kazanır ve ruhunuzun kapısına dayandığında her yerdedir. Davetsizce içeri girer ve yokluğunda yeniden düzenlemek için çok uğraştığınız tüm tabakları ve bardakları paramparça eder.

Şu anda kalbimde olan şey bu. Felaket.

Bir şeylerin yanlış gittiğine inanmak ve Theo'nun son dakikada iptal etmesine neden olan şey için merhametli olmak yerine, başka, daha iç karartıcı düşünceler ortaya çıkıyor.

Bugün benimle birlikte olmak için ailevi acil durum bahanesini kullandı.

Ortaya çıkan bir şey aynı zamanda bir başkasını becermek için bir çeşit kod mu?

Bu konuda kızgın bile değilim. Çünkü o zaman "*Onu hayal kırıklığına uğrattım mı?*" sorusu, kendini küçümseme ile terk edilme korkusu arasındaki bu küçük oyuna katılıyor.

Seni sevdiğini söyledi.

Öyle.

Ama ya yeterli değilsem? Tecrübe eksikliğimi inkar edemem. Seks sırasında Theo bana hükmediyor, ne yaptığını, ne istediğini ve bunu nasıl elde edeceğini biliyor.

Öte yandan ben de onu takip ediyorum. Bedenim tepkilerimi belirliyor, Theo'nun komutları ve bakışları hareketlerimi yönlendiriyor.

Memnun olduğunu sanıyordum.

İşaretleri yanlış okumuş

olabilirim. Belki de...

Sigh.

Hayır, oraya gitmek istemiyorum.

Aramızdaki şey seksten çok daha fazlası. Theo her şeyini ortaya koyuyor, kalbini almam için masaya seriyor. Başkasına gidip seks için sahip olduklarımızı bir kenara atmaz.

Uzun bir iç çekişten ve otuz dakikadan fazla kendi kafamın içinde kaybolduktan sonra ona geri mesaj attım.

Ben de seni seviyorum.

Duraksadım, mesajımı tekrar gözden geçirdim. Ona böyle şifreli bir mesaj göndermiş olsaydım Theo beni böyle bırakmazdı. Önemseyecek, neden mücadele ettiğimi anlamaya ve yanımda olacaktı. O beni seviyor.

Ben: *Yardım etmek için ne yapabilirim?*

Beni cevabı için bekletmiyor.

Benim için fazla iyisin. şimdilik yapabileceğin bir şey yok bebeğim.

Bir daha düşündüm de, var. Bu gece beni yatağında bekle. Yarın sabah orada olacağım.

Yaşadığım travmanın yol açtığı zayıflatıcı acı, onun mesajıyla buharlaşmaya başlıyor. Performansım onu hayal kırıklığına uğratmadı. Benden kaçmıyor ya da buna yakın bir şey yapmıyor.

şimdi aptalca geliyor. Çocukça da. Bu sonuçlara atlama, doğuştan gelen güven eksikliğim ve istendiğime inanmam.

Elbette, birkaç klinik daha bana kendilerinde iş ve daha yüksek ücret teklif etti.

Profesyonel olarak, . Ve bu bir şey.

yüzden eziyet çekmiyorum.

Theo, erkek arkadaşım, beni ben olduğum için seviyor. Gittiği gün, *beni*, insanı, ruhumu, atan kalbimi terk edecek.

Onun çekip gitmesinden endişelenmek benim üzerinde çalışmam gereken bir konu. Ona güvendiğimi söylediğimde, bunu tüm kalbimle ifade etmeliyim.

O beni seviyor, o beni sevmiyor şeklinde gidip gelmek uzun vadede beni yıpratacak ve benden gerçekten vazgeçene kadar Theo'yu tekrar tekrar kıracaktır.

İşte burada bitiyor. Beni sevdiğine, sadık olduğuna inanıyorum. Bana fazlasıyla yettiğine. İkimizin de birbirimizde bulduğumuz mutluluğu hak ettiğimize.

Ne kadar basit ve karmaşık olursa olsun, şu andan itibaren mutlak gerçek budur.

Memnun bir gülümseme dudaklarımı kıvrıyor ve doğrulup omurgamı dikleştiriyorum. Parmaklarım göndermediğim bir *evete* dokunuyor.

Çünkü Theo'nun ikinci mesajı ben gönder tuşuna basmadan bir saniye önce geliyor. Theo: *Kıyafet yok. Bacaklarını aç ve ellerini başının arkasında kavuştur.*

Theo: *İçeri girdiğimde tek kelime etmeyeceksin, varlığımı bile kabul etmeyeceksin. Tavana bakacaksın ve sessiz olacaksın.*

Kalçalarımın arasında sıvı birikiyor. Dairenin sessizliği artık yok. Kalbimin sürekli atışını duyuyorum. Kulaklarımın arkasında akan kanı. Şehvet dolu nefeslerimi.

Onun bacaklarımın arasında olması, vücudunun iç çamaşırlarıma dokunması, ellerinin külotlu çorabımdaki ıslaklığı araması. Tüm düşüncelerim ona yöneliyor.

Kalçalarımı sıkıp birbirlerine sürüyorum. Theo'yu parmaklarımın yardımı olmadan tenime sürüyorum.

O burada olduğunda, ben de geleceğim.

Acımasız mesajlarıyla zor bir görev.

Seni nasıl alacağımı merak edeceksin.

Theo: *Seni yalayarak orgazm edebilirim, seni ıslatabilirim ve içine girmem için hazır hale getirebilirim. Ya da sikimi serbest bırakıp içine sokarım. Islak olduğunu anlamak için sana dokunmama gerek kalmayacak. Çarşaftaki leke bana hazırlanmaya ihtiyacın olmadığını söyleyecek. Parmaklarımı narin boynuna dolayacağım, soluduğum havayı içine çekmene izin vereceğim, başka bir şey yapmayacağım.*

Theo: *Üçüncü seçenek, ayrılmış dudaklarına bir göz atacağım ve seni önce orada becermeye karar vereceğim. Ağzın beni emsin ve boğazın öğürmekten öksürsün ve sıçrasın.*

Theo: *Ve ben yatağının kenarında durup bunu düşünürken, sen çaresiz olacaksın. Benim emrimle yatağa görünmez bir iple bağlanmış, endişeli, korkmuş ve benim için çok ıslak olacaksın.*

Ve bebeğim, her sahip olacaksın.

Bir elimle kanepenin kolunu, diğer elimle telefonu kavrarken, erotik, hükmedici mesajlar beni büyülüyor ve inliyorum.

O zamana kadar, ben dönene kadar, benim için iyi bir kız ol. Elini yüzünü yıka ve yatağa git. Yarın sabah gücüne ihtiyacın olacak.

Ruhumla nasıl konuşacağını biliyor. Başka hiç kimse beni beş dakika içinde kullanılacak ve pamuk şeker bulutuna sarılacak bir araç gibi hissettiremezdi. Ve sevildiğimi. Çok sevildim.

Ben: . Seni şimdiden özledim.

Ben de, küçük Prue. Yakında görüşürüz.

Sanki aklımı okuyabiliyormuş gibi, daha önceki mesajını tekrarlıyor: *Tekrar bir araya geldiğimizde sana her şeyi anlatacağıma söz veriyorum. Güven bana.*

İstiyorum da. Gerçekten istiyorum.

OTUZUNCU BÖLÜM

Theo

K *Tak, tak, tak.*

Çoğu insan bir iş gününde gece yarısından sonra kapılarının çalınmasını beklemez.

Çoğu insan birisinin sırf öfke yüzünden Los Angeles'tan San Francisco'ya giden ilk uçağa bineceğine inanmaz. Ya da bir dedektife her zamanki ücretinden bin dolar fazla ödeyerek adreslerini bulması için her yolu deneyeceğine.

Yine de, ben sıradan biri değilim.

Ben bir kıza aşık olan bir adamım. Onu korumaya yemin etmiş bir adamım. Kimse ona pis ellerini sürmeden ya da onu incitmeden öleceğim.

Buna Dr. Jason Fox da dahil.

Dana buraya gelirken bana neden hâlâ kızgın olduğunu anlamama yardım etti. Dr. Fox'un programını benim eski müşteri listemle doldurma planı fena halde başarısız oldu. Bu tür bir çarpışma ve yanma karması onun gibi narsist, istismarcı pisliklere hizmet eder.

Kendisine iftira atmadan diğer kadınları bu saygın doktora karşı nasıl uyardığını bana anlatmaktan büyük mutluluk duydu. Doktoru övdü.

Onu yönlendirdiğim jinekolog Dr. Duval, *internetteki yorumların para karşılığı yapıldığını* da sözlerine ekledi.

Bunu duymak beni çok memnun etti.

Cebine zarar vermiyor, zaten bunu umursamadığından eminim. Onlarca yıldır özel muayenehane işletiyor ve saygın bir hastanede kadın doğum ünitesinin yöneticiliğini yapıyor. Binlerce doktorun önünde ders vermiş ve araştırmalarıyla ilgili düzinelerce makale yayınlamıştır.

Servetini paylaşacağı bir eşi ya da çocuğu olmadan hayatını sürdürecektir.

Egosuna vurduğu darbe beni bitiriyor. Peşimden geldi ve başarısız oldu.

Ve o, yenilmez Dr. Fox, kaybetme kavramından iğreniyor.

Bunu hak ediyor, üstelik Prue'ya yapmayı planladığı sonra. Henüz ne olduğunu bilmiyorum, ama öğrenmeye niyetim var.

Bu ve Prue'yla çıktığımı nasıl öğrendiği, hain babasının kim olduğu ve onunla iletişim kurma yolları.

Evet, bana her şeyi anlatacak. Ve geçen seferkinden farklı olarak, onun aşağılık ağzından çıkan her kelimeyi kaydedeceğim.

Sonra oynayacağız, o ve ben.

Yakın zamanda unutamayacağı bir gece olacak.

Yumruğum kapısına üç kez daha çarpıyor ve ağır ahşabı sarsıyor. "Bir saniye," diyor yaşlı akıl hocam, ayaklarının sesi evin içinden sızıyor. "Bütün mahalleyi uyandırmaya gerek yok."

Eskiden sesinin basına, içindeki otoriteye hayrandım. Şimdi hor görüyorum. Şimdi ve en uzun zamandır, bir daha tek kelime konuşmasın diye onu boğazlamak istiyorum.

"Kim var orada?" Yaklaştıkça sesi yaşına ihanet ediyor. Onu görmediğim on yıl. Ses tonunda hafif bir çatlak var, hafif bir ürperti.

daha önce orada bulundum.

Ona acımanın canı cehenneme. Benden zerre kadar merhamet görmeyecek. Onun hastalıklı oyunlarını oynadığı günler sona erdi.

Kimse benim olanı tehdit edemez ve bundan paçayı kurtaramaz.

"Aç kapıyı, Jason." Adımdan bahsetmiyorum. yok. "Bir süredir iğrenç burnunu benim işime sokmakla meşgulsün. Sınırlar hakkında konuşmamızın zamanı geldi, sence de öyle değil mi?"

"buradan, Theo."

"Hayır, bir yere gideceğimi sanmıyorum." Kapıya yaklaşarak en tehditkâr sesimle, "Tabii yeni komşularının bir cinsel avcının yanında yaşadıklarını duymalarını istemiyorsan. Bakalım bu senin için nasıl sonuçlanacak."

Bir kilit döner. Bir tane daha. Ve kapı çekilerek açılıyor.

İşte , tüm o mide bulandırıcı ihtişamıyla. Eski akıl hocam. Şeytanın ta kendisi.

Prue'nun tatlı yüzü -bunu uğruna yaptığım kadın- aklımdan geçiyor.

Onu havuzda koreografisini yaptığım ilk buluşmamızda hatırlıyorum. Onu takip ettim, apartmanında bir daire kiraladım ve sadece yeni bir komşuymuşum gibi davrandım.

Onu muayene masamda, benim için nasıl iyi bir kız olduğunu görüyorum. Uykusunda benim için nasıl inlediğini.

Milyonuncu kez, onun gibi olabileceğimden endişeleniyorum. Ama ben onun gibi değilim. Hayır, değilim.

Onun hayatına sinsice girmiş olabilirim. Kliniğimin güvenli alanını kötüye kullanmış olabilirim. Ve tüm o geceler boyunca ona yaptıklarımı itiraf etmediğim için hâlâ hatalıyım.

Ve yine de, ben onun gibi değilim. Prue ve ben, biz farklıyız. Bizim aşkımız hiçbir zaman Hallmark tipi olmadı. Bizim romantizmimiz senin

Erkek kızla tanışır, erkek kıza aşık olur, öpüşürler, el ele tutuşurlar ve sonsuza dek mutlu sonlarını yaşarlar.

Her birimiz hasarlıyız, *eşsiziz*. Birbirimizi seviyoruz.

Olmamız gerekiyordu.

Biz biziz.

Prue'ya her gece ona yaptıklarımı itiraf ettiğimde, yalan söylediğim için beni kolay kolay affetmeyeceğinden adım gibi eminim. Ancak yaptıklarım için kızmayacak.

Her şeyi ona olan aşkım ve saplantım yüzünden yaptım. Sadece ona. Jason'ın yaptığı buna hiç benzemiyordu.

Hastalarına ihanet etti, onları mahvetmeye çalıştı.

Benim onu mahvetmek üzere olduğum gibi.

"Ne istiyorsun?" diye tükürdü.

Hemen cevap vermedim. Tehditkâr bakışlarımın üzerinde dolaşmasına izin verdim. Gözünü korkutmak için.

Görünüşe göre Karma, planlarını bozduğunda da durmamış. Sanki vücudunu, yüzünü, endamını harap etmiş gibi. Etrafımızdaki ışık eksikliğine rağmen - Jason'ın evindeki lamba kapıdaki canavarı aydınlatmaya yetecek kadar ışık saçıyor - onun ne kadar değiştiğini görüyorum.

Altı ayak uzunluğundaki adamın sırtı kamburlaşarak boyunun yaklaşık üç ila dört santimini kesiyor. Koyu gri saçları beyaza dönmüş ve kel noktalar başını süslüyor.

Alnında, gözlerinin köşelerinde, üst dudağının üzerinde derin kırışıklıklar belirir. Yaşlılık lekeleri sıksa kollarını, boynunu ve yüzünü süslüyor.

Kıyafetleri geri kalanıyla uyuyor. Eskiden beyaz olan tişörtünde üç kahverengi leke var. Bira olabilir, yemek olabilir, ikisi de olabilir. Fanila

Giydiği şort ince belinden aşağıya doğru sarkıyor, her an yere düşmek üzere.

Evet, karma onun üzerinde ciddi bir iş yaptı.

Yine de adamın kendisi oturması gerektiğini anlamış gibi görünmüyor.

Prue'nun peşinden hiç gelmemeliydi. Asla. Çünkü işi bitirmek için karmaya güvenmiyorum.

Ben intikamım. İntikamım. Bu dünyanın şeytanlarına karşı Prue'nun kalkaniyim, özellikle de onun aracılığıyla bana zarar vermek isteyen bu şeytana karşı.

"Senin aptal oyunların için zamanım yok," diye hırlıyor. "Ne. Ne. Sen. İster misin?"

Piç herif üstünlük gibi davranmaya devam ediyor. Çok şirin.

Gerçekten çok şirin.

"İçeri gelmek için."

"Geç oldu ve-"

"Çekil." İzin istemiyorum. Buna ihtiyacım yok. Alışması gereken bir şey, hem de hemen.

Başka bir şey söylemesini beklemeden yanından geçip omzuna dokunarak içeri giriyorum. Antreden geçip sanki oraya aitmişim gibi oturma odasında duruyorum.

Kaşlarım birbirine çarpıyor, burnuma çürümüş yiyecek kokusu dolduğunda burnum tiksintiyle kırışıyor. Ellerimi kalçalarımın koyarak etrafımdaki dağınıklığı tarıyorum, merak beni kaynağı aramaya itiyor.

Kirli tabaklar ve bardaklar her yerde; halıda, sehpalarda, şöminenin üzerinde. Gömlekler, eşofmanlar ve iç çamaşırları eski deri koltukların üzerine saçılmış. Televizyonunun köşesinde asılı bir çift boxer görüyorum.

Gözümün değdiği her yerde çöp var. O bir istifçi değil - ev neredeyse onun eşyalarından boş - o sadece iğrenç bir pasaklı.

Böyle biri değildi. Kliniği tertemizdi, eski evi kusursuzdu.

Temizlikçiye parası yetiyordur, bu da ne demek oluyor? Bir daha düşündüm de, hayır, umurumda değil.

"Bana gerçekten ne istediğini söyle ve sonra sen ve yargılayıcı ifaden kaybolun."

Bana uygun bir hızda dönüyorum, ondan korkmadığımı ya da onun kurallarına göre oynamadığımı açıkça belli ediyorum.

Bu benim lanet olası şovum.

Kendini beğenmiş ve hak sahibi görüntüsü beni kliniğinde onunla yüzleştiğim güne geri götürüyor.

Bana ve kadınlara karşı üstünlüğü olduğunu nasıl da biliyordu. Elimde sağlam kanıtlar olmadıkça kimsenin bize inanmayacağını nasıl da biliyordu ve bundan nasıl da zevk alıyordu.

Kanım kaynıyor ve ellerimi yumruk yapıp kalçalarımaya koyuyorum. Ya bu olacak ya da sefil hayatı içinden çekilip alınana kadar boğazını defalarca yumruklayacağım.

"Oyun oynamadığımıza göre..."

"Biz değiliz," diye homurdanıyor, duvara yaslanarak. apaçık ortadayken korkmuyormuş gibi görünmek için nafîle bir çaba daha. "Çıkın da siktirin gidin."

"Neden Prue?" İlerliyorum ve kendimi geride tutuyorum. Bizi bir metre ayırıyor, güvenli bir mesafe, böylece ondan her bilgiyi almadan önce onu boğmamış oluyorum. "Onu ve babasını nasıl buldun?"

Kıkırdıyor. Kahrolası kıkırdıyor.

Ve ben kaybettim.

atladığımda hâlâ cadı gibi gülüyordu. Kollarım onu yarattığım sıkı kafesin içine hapsediyor, gözlerim ona ateş püskürüyor.

Şimdi nihayet . Şimdi benden kaçıyor, duvarın içinde erimeye çalışıyor.

Prue ve ben bu dansı yaptığımızda, içimde bambaşka duygular coştı. Şehvet, aşk, sahiplenme ihtiyacı.

Burada, onunla birlikte hissettiğim tek şey, kurtların bir bufalonun kafasını koparmadan önce hissetmesi gereken şey.

Hastalıklı bir tatmin duygusu. Dilimde kanı tatma beklentisi.

"Anlat

bana."

Bağırıyor

um.

Sesimdeki tehdit işe yarıyor ve Jason'ın ağzını gayet iyi açıyor.

"Videonu gördüm. Kahve dükkanında." Kaşlarımdan biri havaya kalktığında detaylandırıyor. Kimse yayınlamadı sanıyordum. "Google uyarıları, Theo. Birileri bir yerlerde seni etiketlemiş."

Dilimin ucunda onlarca küfür var. Yanağımın içini ısırarak duygu gösterimini engelliyorum. Jason'ı öldürmek gibi bir planım yok ve gelecekte kullanması için ona daha fazla cephane vermeyi reddediyorum.

"Ve sen de dövdüğüm adamla iletişime geçeceğini düşündün." Gömleğinin önünden tutup kendime doğru çektim ve bu sırada tıngırdamasına neden oldum. "Düşmanının düşmanı mı?"

"Evet."

"Daha yüksek sesle." Onu sarsıyorum. "Söyle ki duyabileyim, tıpkı diğer kadınlara zarar vermekle övündüğün zamanki gibi."

"Evet! Onu bulması için bir dedektif tuttum." Jason dudaklarını birbirine bastırır, gözlerini kısarak kendine olan güvenini yeniden kazanır. "Duymak istediğin bu muydu?"

Kulağının yanındaki duvara vurarak yüzündeki sahte kabadayılığı sildim. "Sonra ne olacak?"

"O kızın parasını istedi; ben de senin acı çekmeni istedim."

Öfke dalgalar halinde üzerimden yuvarlanıyor ve Jason sözde parlak planını yüzüme vurmak yerine basit tutacak zekâyâ sahip.

"Parası garanti olmadığı için dedektif arkadaşına daha fazla para veremezdi. Prue'nun kuyusunu kazma girişimleri için ödeme yapmayı teklif ettim. Kız arkadaşım dediğin kadın."

"Kabul etti mi?" Cevaba kendim için ihtiyacım yok. Kayıt için ihtiyacım var.

"Babasını gördün. Onu umursamıyor. Üstüne üstlük, ikiniz de onu küçük düşürdünüz." Gömleğini neredeyse yırtacak kadar sertçe çekiştirdiğimde birkaç kez göz kırptı. "Bunu ve daha fazlasını istedi. Para ve zedelenmiş egosu için onu ve seni fiziksel olarak incitmek."

Şu anda kendimi göremesem de, Jason ve benim nasıl bir resim çizdiğimize dair iyi bir fikrim var. Ben *Jurassic Park*'taki lanet olası Tyrannosaurus Rex'im, cipin camlarına nemli hava üflüyorum, içerideki insanları yutmama az kaldı.

Bu işi bitirmeliyim. Bu tımarhaneden çıkmalıyım. Havaalanından kiraladığım arabaya atlayıp Los Angeles'a gitmeli ve Prue'nun yatağına girmeliyim. Onu çiğ çiğ becermeli, zevke boğmalı, tüm bu olanları unutmalıydım.

Kanıt. Mümkün olduğunca çoğunu kayda almalıyım.

"Ve masum bir insana zarar vermekten hiç çekinmediniz." Şaşırmış gibi yapabilirim, yavaş konuşabilirim, sesim kuşkulu çıkabilir.

Ben . Jason'ın hasarlı ruhunun farkındayım. Ama onu kaydettirmek zorundayım.

"Evet."

"Çünkü bana ulaşmak istedin." Kullanılmak sabırsızlanan kaslarım sıkıştı. "Üçünüz Elias'ın onu takip edeceği, küçük düşürmenin yollarını bulacağı ve bunu yapamazsa döveceği konusunda anlaştınız. O ve ben."

"Evet. Oraya giderken ona kartımı verdim ve bedeli ne olursa olsun karşılayacağımı söyledim. Hepsi *senin* yüzünden," diye fısıldıyor Jason, bana duyduğu nefret sesinde parlıyor. "Beni zekânla alt ettin. Kimse beni alt edemez."

İhtiyacım olan tüm suçlayıcı bilgilere sahibim.

Sağduyum kafamın içinde şu mantrayı tekrarlamaya başladı: *Çık, çık, çık, çık, çık-*

Çatlak.

Jason'ın burnundan parmak eklemlerime, çenesine, gömleğine kan sıçradı.

"Seni piç, bunun için seni dava edeceğim!" diye kükrüyor, burnundan daha fazla kırmızı damla uçarken zor nefes alıyor. "Sahip olduğun her şey için seni dava edeceğim. Seni mahvedeceğim."

"Hayır, yapmayacaksın." Sırıttıyorum, kötü niyetli ve ürkütücü bir şekilde memnunum. Bu anı aceleye getirmeden birkaç adım geri atıyorum ve telefonumu kotumun cebinden çıkarıyorum. Jason'ın gözleri açılıyor. "Buraya cevaplardan daha fazlası için geldim. Yıllar önce yaptığım hatayı düzeltmek için Elias yanlışlıkla bana kartını verdiği anda buraya geldim. İtirafını kaydetmek için."

"Theo, lütfen." Birkaç saniye içinde, onun saygınlığını elinden aldım. Ve sırttım.

Jason dizlerinin üzerine çökerek ellerini dua eder gibi kavuşturur. "Bana bakın. Ben yaşlıyım. Hapisten sağ çıkamayacağım."

Karnına tekme attım. Öylesine.

Yere yığılır, yaralı ortasına sarılır. "Lütfen," diye yalvarıyor, zavallı piç. "Lütfen."

Onun sürünmesini izlemekten ne kadar keyif alsam da, hayatta benim kişisel tatminimden daha fazlası var.

"Geleceğini düzenlemek üzereyim, Jason. Bundan sonraki hayatın böyle olacak." Ayağımı hafifçe göğüs kafesine bastırıp onu sırt üstü yatırıyorum. "Birincisi, Prue'yu düşünmen, hakkında konuşman, hatta hayal etmen bile yasak. Adını internette ya da herhangi bir nedenle haberlerde görürsen kanalı değiştireceksin. O senin için bir hayalet. Lanet olası sınırların dışında."

"Evet, evet. Hiçbir şey, o ." Yalvarması beni sıkıyor.

Aşkımın kollarına geri dönmek, ona şaplak atmak, ona tapmak, dünya sona erece kadar sikimi onun içinde tutmak istiyorum. Sadece o ve ben.

"İkincisi, beni bulması için bağlantı kurduğun dedektifi arayacaksın ve kliniğinde taciz ettiğin her kadını bulmasını sağlayacaksın." Spor ayakkabım üzerine daha sert bastırıyor ve öksürüyor. "Senin gibi bir pislik için hiçbir şey olmadıklarını anlıyorum, bu yüzden hepsini hatırlamayacaksın, ama dene, pislik. Bana en az yirmi isim ve para işlemlerinin ekran görüntülerini e-posta ile göndereceksin.

Her biri 30 bin dolar."

"Otuz mu? Bu delilik, olamazsın-"

Göğsüne daha fazla ağırlık binmesi onu susturur.

"Otuz. Bin," diye kelimeleri gıcırdatarak söylüyorum. Beni kandıramaz, bunu kolayca karşılayabilir. "Anonim olması da gerekiyor. Onlarla temas kurmayacaksın, onları tetiklemeyeceksin."

"İyi, iyi." Jason büzüşür, söner, kendi gölgesine dönüşür. "Hepsi buysa, git artık."

"Sonuncu ama en az değil." Ne kadar ciddi olduğumu bilmesi çok önemli olduğu için ayağımı kaldırıyorum, spor ayakkabımın ucu bir kez daha karnına değiyor. "Kadınları tedavi ettiğin günler sona erdi. Web sitenin kapatılmasını, numaranın değiştirilmesini ve eski hastalarımı taciz etmeyi bırakmanı istiyorum. İşin bitti. Bana anladığını söyle."

"Biliyorum." Kanayan burnunu siliyor, başını duvara ve benden uzağa çeviriyor. "şimdi, git."

Topuklarımın üzerinde dönüp kapıya ynelmemin nedeni o değil.

Gitme zamanının geldiğine karar verdim. Prue'ya dönme zamanı.

Kemiklerim onu çağırıyor, kalbim onunkine kavuşmak istiyor. Kafam yaptığım pisliliklerle ve bu karşılaşmanın dirilttiği anılarla zehirlenmiş durumda ve beni yalnızca Prue iyileştirebilir.

Eve geliyorum, .

"Emekliliğinin tadını çıkar, seni lanet canavar." Kapıyı arkamdan .

İşte böyle bitiyor. Sonunda. Hayatımın bu korkunç bölümüne son vedam, daha parlak bir geleceğe yer açıyorum.

OTUZ BİRİNCİ BÖLÜM

Theo

I Kemik yorgunuyum.

Gecenin bu saatinde Los Angeles'a uçuş olmadığı için arabayla geri döndüm. Direksiyon başında beş saatten fazla zaman geçirmek, eve dönerken 101. otoyolda ilerlemek son adrenalinimi de tüketmişti. Arabamı kilitleyip otoparkın asansörlerine yöneldim. Tek düşünebildiğim Prue'nun yatağına girip kendimi onun içinde kaybetmek.

Ona sarılmayı. Onu sevmekten.

Bu lanet geceyi unutmak için.

Prue'nun katına çıkıyorum, dairesinin anahtarını parmaklarımın arasında sıkıca tutuyorum. Evine girdiğimde, girişte spor ayakkabılarımı tekmeleyerek yatak odasına doğru ilerliyorum.

Onun üzerinde yükseliyorum, yatağının kenarında duruyorum, parmaklarımı ona gerçekten dokunmadan çıplak vücudunda gezdiriyorum.

Onu uyurken izlemek beni herhangi bir soğuk duş ya da kahvenin uyandırabileceğinden daha hızlı uyandırıyor.

Kapalı gözler. Uzun, koyu kirpikler yumuşak yanaklarda dalgalanıyor. Beyaz yastığın üzerine yayılmış tatlı, gür sarı saçlar. Prue'nun nabzının yavaşça attığı zarif bir boyun.

Sırt üstü yatıyor, bacakları kısmen açık, teninin bir santimi bile benden saklı değil.

"Ne kadar iyi bir kız," diye mırıldanıyorum sessizce. "Tıpkı sana söylediğim gibi beni bekliyorsun. Benim iyi küçük kızım."

Bugün çok şey oldu. Jason'ın üzerine gittim. Sonunda kendim ve onun hastaları için umutsuzca ihtiyaç duyduğum kapanışı yapmak. Prue'nun koruyucusu olarak hareket etmekten aldığım zevk.

Jason'ın oturma odasında patladım.

İçimi kemiren zehri onun ayaklarının dibine attım ve orada çürümeye bıraktım. Direksiyon başında ne kadar çok zaman geçirirsem, onu o kadar çok kabullendim.

Hayatımın bu kısmı sona ermişti. Prue güvendeydi.

Şeytanlarım uykuya daldı. Şimdiye kadar.

İçimde yeni bir yırtıcı enerji patlaması yaşanıyor. Kalbim küt küt atıyor, dişlerim gıcırıyor. Aletim zonkluyor. Yumruklarım o kadar sert sıkılıyor ki tırnaklarım avuç içlerime hilal çiziyor.

İçimdeki uyuyan hayvan canlandı, ortalığı kasıp kavurmak istiyordu. Kadınıma istediğim gibi sahip olmak için.

Bu patlayıcı fethetme ihtiyacı, *alma* dürtüsü dışındaki her şeye karşı beni körleştiriyor.

Sarılmak istemiyorum. Onunla kaşıklışarak iki saat uyumak istemiyorum.

Ona sahip olmak zorundayım. Ve bu konuda nazik davranmamın bir yolu yok.

Kıyafetlerimi yırtıp attım. Çırılçıplaktım ve Prue'nun melek figürünün üzerine öfkeli bir gölge düşürüyordum.

Sevdiğim kadına olan saplantım yüzünden sarsılıyor, öfkeleniyor ve körükleniyor.

Ama yapmayacağım. Bugün olmaz.

İddia. Gasp etmek. Kendine ait.

Yatağa tırmanırken, "Sana ihtiyacım var, Prue," diye fısıldıyorum.

Yatak benim ağırlığımla alçalıyor. Prue, derin uykucu, homurdanmıyor ya da hareket etmiyor. Huzur içinde, orada yatıyor ve kime ait olduğunu ona kanıtlamamı bekliyor.

Dizlerimin üzerinde yatağın daha yukarısına doğru hareket ederek beline sarılıyorum.

"Çok güzel bir ağzın var." Başparmağım dudaklarını hafifçe okşuyor, ona neredeyse hiç dokunmuyor.

Suları test ediyorum.

Kıpırdamıyor bile. "İşte benim güzel kızım."

Alt dudağına biraz daha baskı yapınca bana açıldı.

Şimdi tam ağzının üzerinde duran aletimin tepesi dölle ıslanıyor.

Yüzüne, göğsüne, ağzına boşalmam bu gece işe yaramayacak.

Onun içinde olma ihtiyacıyla aklımı kaçırmıştım. Kendimi onun ağzına sokma ve bayılana kadar içine girme arzusuyla yanıp tutuşuyorum.

Bir elimi yüzünün yan tarafına koyarak, sikimin ucunu üst dudağına bastırmak için eğiliyorum. Uyarılmamın kanıtını dudağına, burnunun altındaki bölgeye sürüyorum. Onu işaretliyorum.

Prue uykusunda durgun, erotik bir iç çekiş çıkarıyor. Sesin titreşimleri doğrudan taşaklarıma ulaşıyor.

İnliyorum, dişlerinin arkasından itmek için çaresizce. Geri çekildim, başka bir tuzlu boncuğun, *benim* prekumumun, onun diline düşmesini izledim. Ben bölgeciyim, delicesine

Yani. Aletimi Prue'nun dudaklarına daha sert bastırıyorum, tohumumu tenine masaj yaparak yediriyorum.

Dairesel hareketler bir inilti daha çıkarmasına neden oluyor. Dili de katılıyor, ağzından dışarı fırlıyor ve şişmiş şaftımı kaydırıyor.

"Siktir, bebeğim." Geri çekiliyorum, alt dudağını aşağıya doğru çekiyorum, beni alabilmesi için yeterince geniş. "Bana başka seçenek bırakmıyorsun. Başka seçenek yok."

Küçük bir parçam yaptığım şeyden sonra pişman olabileceğimi fısıldıyor. Prue uyandığında buna çok üzülecek.

Sonra bana verdiği rızayı, onu uykusunda almam için yaptığı açık daveti hatırlıyorum.

Nasıl istersem.

Evet, böyle bir şey yapmadan önce, kıyafetler hakkında konuşmamız gerekiyor. Kilitlenmemiş bir kapıya, ağzında tuzlu bir tada ve yapışkan deri parçalarına uyanmasının sebebinin ben olduğumu itiraf etmek zorundayım.

Hepsini yapmam gerek.

Yapılacak en doğru şey bu.

Aklın sesi, kulaklarımda çınlayan gök gürültüsünün ve dindiremediğim açlığın arasından zorlukla süzülüyor.

Prue'nun dudakları emrimle bükülüyor, ayrılıyor, gevşiyor. Ağzı adeta sikimi içine sokmam için bana yalvarıyor. Dili yukarıda kalıyor, sikimin üzerinde düzleşiyor, tükürüğüyle sikimi ıslatıyor.

Daha fazla kendimi tutamam. Bir saniye daha olmaz.

"Ahh," dudaklarını itip ağzını sikimin ilk yarısıyla doldururken alçak sesle iç geçirdim. "İyi kız, Prue, sikimi çok iyi yutuyorsun."

Geçirdiğim gecenin göğsümde yarattığı baskı gevşiyor. Duygu yumağı vücudumda daha az yer kaplıyor. Ereksiyonumun Prue'nun sıcaklığıyla sarılması bana huzur veriyor.

Sanki ben onun içinde olduğum sürece dünyada her şey yolundaymış gibi.

"Birkaç santim daha."

Dişlerini aşağı bastırarak onu daha da açıyorum, kendimi alçaltıyorum, tamamen içine girene kadar derinlere batıyorum. Aletimin tabanını serbest bırakıyorum ve dudaklarını kasık kemiğimin üzerinde hissediyorum, başı boğazının arkasına çarpıyor.

"İşte bu," diye inledim. "İşte benim iyi kızım. İşte benim güzel döl sürtüğüm."

Bekliyorum, kalçalarımı yavaşça gıcırdatmıyorum ya da henüz doğrudan ağzını sikmiyorum. Her geçen saniye, sadece onun içinde olarak tam ve mutlak bir mutluluk durumuna daha da derinlemesine dalıyorum.

Bu kadın için sonsuza dek minnettarım. Ondan önce memnundum ama asla gerçekten mutlu değildim. Tatmin olmuşum ama asla kendim için gerçek bir anlam bulamamıştım. Dünyada amaçsızca dolaşıyordum. Prue'nun yanında aşkı buldum. Amacımı buldum.

Ağzına sonuna kadar oturduktan sonra sikimi bırakıyorum. Prue'nun ipeksi saçlarını okşuyor, parmak uçlarımı alnında, burnunda ve yanaklarında gezdiriyorum. Dudaklarımda bir gülümseme beliriyor.

O bana ait.

terk etmeyeceğim, hayal kırıklığına uğratmayacağım. Onu her zaman seveceğim. Her zaman seveceğim.

Boğazından bir inilti daha kayıyor ve aletimde yankılanıyor. Parmaklarım yatağının üzerinde esniyor, ilkel sahiplenme ihtiyacı tüm gücüyle geri dönüyor.

"Ağzının içine girmemi ister misin bebeğim?" Kalçalarımı öne doğru itiyorum, böylece Prue'nun burnu karnımdaki hafif saç izine bastırıyor, uzunluğum onu boğuyor.

Tekrar inliyor.

"Bu mu yani? Benim azgın küçük kızım bana yardım etmek için sertleşmek istiyor"-Geri çekiliyorum

-"rahatlama bul" -yavaşça sikimi içeri çekiyorum- "bu lanet günün?"

Cevap vermiyor. Ama inliyor, sırtını kamburlaştırıyor. Göğüslerine bakmak için döndüğümde, sert meme uçlarını görüyorum, gergin ve çok muhtaç.

"Evet, bunu istiyorsun." Elimi ensesinin altından geçirip başını yukarı kaldırıyorum, kalçalarımı yavaş ve dikkatli bir tempoda sallarken onu yerinde sabit tutmak için saçlarını kavıyorum. "Ben de istiyorum. Hem de çok, bebeğim. Seni o kadar çok istiyorum ki."

Oda her itişte, her yumuşak seste ısınıyor. Prue'nun vücudu bana karşılık veriyor, eğiliyor, öksürüyor ve titriyor.

Yeterince hava aldığından emin oluyorum, ancak hiçbir noktada onu tamamen dışarı çekmiyorum.

O benim huzur kaynağım. Benim mutluluk yerim. Kadını. Ve ondan gerçekten çok etkileniyorum.

Kaç yaşında olursam olayım, onun için her zaman zor olacağımdan hiç şüphem yok. Fizik kurallarını siktir et. Düz bir çizgide işeyemeyeceğim ama aletimde ona yetecek kadar kan olacak.

Ağzı da amı kadar rahat, sıcak ve ıslak. Başparmağımla çenesini okşuyorum, her bir hamlemi karşılamak için başını tekrar ileri itiyorum.

Daha cesur oluyorum. Daha çok kızıyorum. Onu sıkıca kavıyorum, parmaklarım kafa derisini deliyor, saç köklerini çekiyor, taşaklarım çenesini tokatlıyor.

Ani bir pişmanlık dalgası içime işliyor. Vicdanımı kemiriyor ve az önceki ses intikam duygusuyla geri dönerek onu serbest bırakmam için bana bağırıyor.

Prue'yu uyandırmak, özür dilemek ve yalvarmak için. Beni affedecek ve ancak o zaman yeniden başlayabileceğiz.

Ama çok ileri gittim. Duramayacak kadar derine battım.

Prue'yu o kadar çok istiyorum ki, artık dikkatli bile değilim.

Sadece vuruyorum ve vuruyorum, azgın, aşırı uyarılmış dürtülerimin dikte ettiği şekilde ağızıyla sevişiyorum.

Ve o dikkatsiz anlarda, her şey olur. Prue'nun gözleri açılır.

Uyandı.

BÖLÜM OTUZ İKİ

Prue

I O rüyalardan birini daha görüyorum. Theo'nun bedenimi kendi zevki için kullandığı o günahkâr, erotik rüyalar. Tıpkı gerçek hayatta olduğu gibi sadistçe davrandığı, beni incitirken bir yandan da uysal bedenimden zevk alıyordu.

Kalçalarımın arası sıırlsıklam, meme uçlarım kaşınıyor, göğüslerim şişmiş ve ağırlaşmış. Acı çekiyorum, Theo'ya olan arzum her yerimi acıtıyor.

Ciğerlerimde bir çaresizlik çığlığı sıkışmış, dışarı çıkmak için pençeliyor, sevgilime beni ne kadar iyi hissettirdiğini göstermek için.

Bu uyanmak istemediğim bir rüya. Ben de istemezdim.

Ama birden nefes almakta zorlanmaya başladım. Theo olmayan bir şey - Theo olamaz, çünkü o burada değil - hava kaynağımı engelliyor, uykumda öksürmeme ve öğürmeme neden oluyor.

Tükürüğüm yanlış yöne gitmiş olmalı. olmalı. Hayır, bu doğru değil. Tükürüğümle boğulmuyorum.

Dudaklarım, ağızıma girip çıkan kalın, ipeksi bir borunun etrafında gerilmiş durumda.

Tuzlu bir tat ağızımı dolduruyor. Erkeksi bir tat. Theo'nun.

Bu bir rüya değil.

Gözlerim fal taşı gibi açıldı.

Üstümde bir adam var. Başımın arkasından tutup ağızıma defalarca sokan bir adam.

Kendimi tamamen kaybetmemi engelleyen tek şey onun kim olduğunu fark etmem. İçeriye süzülen ay ışığı Theo'nun yüzünü, siyah gözlerini, çok iyi tanıdığım yontulmuş vücudundaki kasların esnemesini aydınlatıyor.

Onu seviyorum. Ona lanet olası bir anahtar verdim.

Bedenime istediği zaman ve istediği şekilde sahip olması için ona sözlü onay verdim.

Ama kastettiğim sürpriz bir oral seks değildi. Bu da ne böyle?

"Şşş." Theo gözlerimdeki paniği görmüş olmalı. Kafa derime masaj yapıyor, "Sakin ol, benim." diyor.

Onun rahatlatıcı sözleri ve sesi beni sakinleştirmiyor. Hem de hiç.

Ellerimi kaldırıp sırtını, sıkılmış kığını, ulaşabildiğim her yeri yumrukluyor ve çiziyorum.

Onu ağızıma almak beni tahrik ediyor, buna şüphe yok. Ama bu, bunun iyi olmadığı gerçeğini ortadan kaldırmıyor. Bunu konuşmamız gerektiğini.

"Özür dilerim, Prue. Çok üzgünüm, bebeğim," diye özür diliyor ama itişlerini bırakmıyor. Onu kaşımayı bırakmıyorum.

"Duramıyorum, bu gece olmaz," diye inliyor, sesi boğuklaşıyor. "Senin yanımdayken kendime engel olamıyorum."

Bir şey hakkında nasıl o görüşmeler alır için
Ben. Benimpanik değil ve ona bakıyorum. Gerçekten
ona baktım.

Theo'nun yüzü acı çeken bir ifadeye bürünmüş. Dudakları kısıtılmış, gözleri
sadece şehvet dolu değil, aynı zamanda azap dolu.

Tamam, yani bana zarar vermeye çalışmıyor. Bu bir sapkınlık bile değil. En
önemlisi, isteyerek kabul etmediğim bir şeyi almıyor.

Ve lanet olsun, kendime rağmen bundan hoşlanmaya bile başladım.
Klitorisim titriyor. Vücudum sıvı ısı ve beyaz sıcak lav.

Beni tüketme, kirlletme, ele geçirme şekli neredeyse bunu doğru kılıyor.
Neredeyse.

Verdiğim rızanın ve hain bedenimin bir önemi yok. Theo için uydurduğum
bahanelerin de. Hiçbirinin önemi yok.

Beni buna hazırlamalıydı.

"Bırak beni," diye bağırmaya çalışıyorum onun acımasız aletinin etrafında.
Kulağa daha çok bir araya getirilmiş, kesinlikle hiçbir şey ifade etmeyen bir
grup hece gibi geliyor.

Buna yok. Theo yalvardığımı görüyor.

Görüyor ve buna bir son vermek için hiçbir şey yapmıyor.

"Benimle kavga etme, bebeğim. Sen çok güzelsin. Şu haline bak, iyi bir kız
gibi sikimi alıyorsun." Belime eğildi, başparmağıyla yanaklarımdan süzülen
gözyaşlarımı sildi. "Sana ihtiyacım var. Beni emmeye devam etmek
zorundasın, Prue. Aklımı kaçırmama neden oluyorsun. Sana döllerimi
yutturana kadar duramayacağım."

"Theo," diyebiliyorum, kalçalarını geriye doğru kaldırdığında ve siki
dudaklarıma dayandığında. "Lütfen, ben-"

"Benim için iyi bir kız ol." Tekrar vuruyor ve kelimelerim dilimde ölüyor.
"Yapabilirsin. Çok kıymetlisin, dudakları parlayan döl sürtüğüm, tükürüğün

Çeneni."

Sözleri kesik kesik, homurtuları ve sert nefes alıp verişleri karışıyor.

"Ağzın benim için çok geniş açılıyor. Ve sana ihtiyacım var."

Ben onu kaşıdıkça, kalın, zonklayan siki içimde daha da büyüyor. Gözleri koyulaşıyor, göz bebeklerinin etrafındaki beyazı yiyip bitiriyor. Vicdan azabı azalıyor, yerini tanıdığım ve sevdiğim yırtıcıya bırakıyor.

"Sen uyurken bile," diye hırlıyor dişlerimi örtmek için dudaklarımı içeri çektiğimde.

Ona karşı çaresizim. Onu incitmeye karşı çaresizim.

Ve eğer kendime karşı tamamen doğru, tamamen dürüst olursam, onun da durmasını istemiyorum.

"O zaman bile bana izin veriyor, bunu yapmam için yalvarıyordun."

O zaman neden ağlamaya devam ettiğimden emin değilim. Neden gözyaşlarım yanaklarımdan şakaklarıma ve saçlarıma doğru yağıyor, hiç bitmeyen bir tuzlu su akışı.

"Lütfen, ağlama." Sesindeki acı, vuruşlarının acımasız hızıyla uyuşmuyor.

"Buna ihtiyacım var, Prue, gerçekten ihtiyacım var. Anlamalısın, bebeğim. Senin için zorlanıyorum. Senin için çaresizim. Ağzını kullanmam gerek."

Öyle. Gözleri, ağzından çıkanları doğruluyor. Yalan söylemiyor. Bu vahşi seksten daha fazlası. Bu saf, dürüst bir yakınlık.

Ben onun eviyim.

Bu gece ona her ne olduysa, onu benden her ne kopardıysa, bunu yaptığına göre onu çok etkilemiş olmalı. Yardım için bana geldi, sırtını dayayacağı biri olsun diye.

Bana yaptıklarının yanlışlığını göremeyecek kadar kör değilim. Şiddetine, tekrarlanan taleplerindeki ahlaksızlığa. Aptal değilim, saf da değilim.

Yine de buna izin veriyorum.

Theo'ya bu kadar çaresizce ihtiyacım olsaydı, benim için dağları yerinden oynatacağından hiç şüphem yok. Mutluluk ve huzur yolumda duran herkesi yok ederdi.

Benim için dünyayı yak.

Babamı kalabalık bir kafede dövdü, tutuklanma ya da videonun internette yayılma riskini göze aldı.

Sırf kimse bana zarar vermesin diye itibarını yerle bir etmeye hazırdı. Benim için kariyerini tehlikeye attı, bir aydan az tanıdığı bir kadın için.

Onun için burada olmalıyım. Kendimden bir parçayı ona geri vermeliyim. Onu olduğu gibi sevdiğimi göstermek için -gözleri kısılmış, parmakları yanağımda kenetlenmiş, sikiyle ağzımı tıkıyor, alıyor ve alıyor.

Beni affetmesi için yalvarırken.

O bir canavar, ama benim hayvanım. Sevdiğim ve benim de sevdiğim dengesiz adam.

Sonunda kollarımı serbest bırakıp yanlarıma indiriyorum. Artık ona vurmuyorum, artık savaşmıyorum, kendimi istediği gibi, neye ihtiyacı varsa yapması için ona veriyorum.

"Tanrım, evet." Bakışlarını bana çevirmeden önce gözleri kısa bir süre dönüyor. "Beni anlıyorsun, Prue. Kahretsin, beni nasıl anlıyorsun."

Elini yataktan kaldırıyor, vücudunun üst kısmını geriye doğru çeviriyor ve ıslak klitorisimi ovarak benden zevk alıyor.

"Senin için çok minnettarım." Vücudumdaki her zevk noktasını öğrenmiş olan Theo, beni sınıra yaklaştırırken kalçalarını sallamaya devam ediyor. "Benim için gel, bebeğim. Bunu tek başıma yapmayacağım, ilk ben olmayacağım. Benim için yap."

Çok geçmeden uzuvlarım geriliyor, nefesim kesiliyor. Derin uçtan düşüyorum, aletinin üzerinde inliyorum, sesimin titreşimleri Theo'ya gönderiyor

benimle birlikte uçurumun kenarından.

Tekrar üzerime geliyor, ağzımı sikiyor ve birkaç hamle sonra serbest kalıyor. Yükünü boğazıma boşaltıyor ve ben de yutabildiğim kadarını yutuyorum. Geri kalanı yanaklarımdan yastığıma damlıyor.

"Seni seviyorum, Prue." Theo döllerini yüzümden silerek içimden çıktı. "Teşekkür ederim. Bunun için."

Ne kadar süre birbirimize baktığımızdan emin değiliz. Birkaç dakika, bir düzine, yarım saat olabilir.

Theo önce nefesini tutuyor. Gözleri aydınlanıyor, sımsıkı sarılmış kasları gevşiyor ve vücudu benimkinin içinde eriyor. Ve ne kadar yorgun olduğunu görüyorum. Bitkin.

Hâlâ sakinleşmiş değilim, bugün üzerime geldiği için onu hâlâ affetmiş değilim. Bir konuşma yapmamız gerekecek ve bu yarın olacak. İkimiz de işten dönüp iyi bir uyku çektikten sonra. Temiz bir kafayla.

Theo ara vermemiz gerektiğini düşünmüyor. Benimle işi bitmedi. Vücudumda aşağı doğru kayıyor, göğüslerimin üst kısmına öpücükler konduruyor, sağdan sola doğru ilerlerken ensesi hassas etimi sıyrıyor.

Bunu yapmasına izin veriyorum çünkü iyi hissettiriyor ve bunun burada biteceğini umuyorum.

Ona şimdilik hoşça kal demem, kızmam ve onu göndermem gerekiyordu. Bunların hiçbirini yapamayacak kadar kemiksizim.

Bana ihtiyacı var. Ve ben onu seviyorum. Ne kadar üzgün olursam olayım onu seviyorum.

Artan endişelere, bunu ilk kez yapmadığına dair içimi kemiren korkulara rağmen onu seviyorum.

Kalbim bana bağırdığında kafamı dinlemiyor, *Pushover! At onu dışarı!*

Kalbim onu sadece sevdiği için seviyor. Onu sevmekten vazgeçmemi sağlayacak hiçbir mantık yok.

Eğer orada dursaydı, göbeğimi öpmeye devam etmesine de izin verirdim.

Ama Theo işleri bir adım öteye götürmek zorunda. Elleri kalçalarımın iç kısmında geziniyor, dudakları aşağı iniyor, güneye yöneliyor.

Elini tuttum. "Yapma."

Tabii ki dinlemiyor. Ne de olsa ona beni istediği gibi kullanması için izin verdim.

Ellerinden biri kalçalarımın arasındaki ıslak tepe noktasına uzanıyor. Hemen saldırıyorum, yakalayıp yana doğru çekiyorum. Gücüm Theo'nunkiyle aynı değil.

"Dur, Theo. Dur."

Yapar. Hem de hemen. Ve bu onun hakkında bir şeyler söylüyor. Bu *demek oluyor ki* bir şey.

Belki de kalbim onun hakkında çok da yanlış düşünmüyordur.

"Özür dilerim, Prue. Gerçekten üzgünüm." Mazeret yok. Hayır, *Ne ?* ya da *Mantıksız davranıyorsun.*

Bir özür. Bana nasıl baktığını görünce, samimi bir özür.

Güneş pencerenin dışındaki gökyüzünde yükselmeye başlar. Pembenin tonları odanın içine nüfuz ediyor ve Theo'nun yüzüne sıcak bir ışık düşürüyor. Gözlerinin altındaki siyah halkaları, kan çanağına dönmüş gözlerini, dağınık saçlarını daha iyi görüyorum.

Daha sonra merhametli olacağım.

"Bunu daha önce yaptınız mı?" Benim sorum da onun özrü kadar saçma değil.

Theo yanıma kayıyor, onun elinin üzerine tünüyor. Derin bir nefes çekerek göğsünü bedenime bastırıyor. Sessizlik aramızda uzayıp gidiyor.

"Theo?"

Omuzları çöküyor ve pişmanlık yüzünü grinin korkunç bir tonuna boyuyor.

Sonra korktuğum söyledi. "Uzun cevap

mı, kısa cevap mı?"

OTUZ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Prue

I Bu konuşmayı sabahın en geç altısında yapmak isteyip istemediğimi uzun uzun düşünmeliyim. Burada olanları anlamaya çalışırken mi yapmalıyım, yoksa sabahın altısını mı beklemeliyim?

yarın cevapları alana kadar.

Yirmi dört saat boyunca ondan haber alamayacağım, kendi kafamın içinde kaybolacağım.

En kötüsünü düşünmekten.

Korkmamdan başka bir sebep yokken onu kızdırabilirim.

Sevdiğim adamdan gerçek bir sebep olmadan ayrılabilirim.

Kötünün iyisini seçerek, onu dinlemeyi tercih ettim.

"Uzun cevap lütfen." Ayağa kalktım, çarşafları çıplak bedenimin üzerine çekerek aramızda çok ihtiyaç duyulan bir bariyer oluşturdum. "Ve üzerine bir şeyler giy."

İfadesi ciddiydi, başını salladı ve istediğimi yaptı.

"Bu binaya San Francisco'dan taşınmadım. Yaşadığım yer burası değil," diye başlıyor, bacak bacak üstüne atmış karşımdaki yatağa oturarak. "Başlangıçta ofis binamızın yanında bir ev satın aldım. Bir süre orada uyudum.

sonra buraya taşındım. Tadilatın son gününden sonra oraya gitmek üzereydim ki sizi klinikten çıkarken gördüm."

Bakışları hiç değişmiyor, benimkine sabitlenmiş. "Seni görmek göğsüme inen darbe gibiydi, Prue. Sadece güzel değildin. Sende bir şeyler vardı. Buna ilk görüşte aşk diyemem ama sana çekildim. Senin hakkında bir şeyler öğrenmek istedim. Bana neden üzgün olduğunu söylemeni ve bunu senin için düzeltmeyi istedim. Hayatı senin için daha iyi kılmak istedim."

Yanaklarım kızardı. O fark etti. Ortak koridorumuza bir bakış attı ve beni açık bir kitap gibi okudu - her zaman yaptığı gibi - ve beni hala istiyordu.

Özel hayatımda hiç kimseyle böyle bir şey yaşamadım. Yetimhanedeki diğer çocuklar, müstakbel ebeveynler, okulda, sonra üniversitede, ne kadar uyum sağlamaya çalışsam da hiçbiri bana ilgi göstermedi.

Ve Theo - kahretsin, neden yine ağlıyorum - Theo vardı.

"Prue." Eğiliyor, ama sonra duraklıyor ve kendini tutuyor. "Sana dokunabilir miyim?"

"Hayır." Elimin tersiyle gözyaşlarımı siliyorum. "Devam et."

İçindeki baskın erkek yüzünde parlıyor. Bana patronluk taslamak için can atıyor, böylece kendimi bu kadar duygusal ve yıkılmış hissetmeyeceğim.

Şu anda benim için işleri daha iyi hale getirecek tek şey gerçek.

"Tamam. Seni buraya kadar takip ettim." Nefesimin kesilmesi Theo'nun güvenini kırmak için hiçbir işe yaramıyor. "Bunun için özür dilemeyeceğim. Emlakçıyı aradığım için, binadaki son boş daireyi kiraladığım için. Bir avcı değildim. Seninle seks yapmayı planlamamıştım. Sadece yanında olmak istedim. Ve oldum da. Buraya taşınmak beni sana yaklaştırdı. Seninle havuzda bu şekilde tanıştım. Tanışma şeklimiz için asla pişman olmayacağım."

Açıkçası, ona ihtiyacım yok. Kaderin onun saplantısıyla birleşerek yollarımızı kesiştirmesine kızmıyorum.

Elbette, herhangi bir erkek gibi bana çıkma teklif edebilirdi. Ama Theo, Theo'dur ve ben de benim. Olması gerektiği gibi oldu.

"I..." Dudaklarımı ıslatıyorum. Theo'nun gözleri oraya kayıyor ve ben duruyorum. Amacım onu cezalandırmak değil, sadece karnımdaki kelebeklerin dikkatimi dağıtmaktan vazgeçmesini istiyorum. "Bunu yaptığına sevindim."

"Ertesi gün-" diye başladı.

"Hatırlıyorum." Geçmişimizde kaybolmak istemiyorum. Ben uyurken neler olduğunu, arkamdan neler çevirdiğini bilmem gerekiyor. "Kapımın defalarca kilitlenmemesinin sebebi sen miydin?"

"Evet."

"Gece kilitlemeyi unutmamıştım. Ya da o hafta sonu koşumdan sonra."

"Hayır. O bendim." Çiğ dürüstlüğü kendime rağmen beni eritiyor. "Sen dışarıda koşarken düşünde otuz bir çektim. Buraya ilk kez o zaman girdim."

Şaşırtıcı bir şekilde, kızgınlığım azalıyor. Gerçeği saklamaya çalışmadığı ya da yarım yalanlar uydurmadığı için ona minnettarım. Theo hiçbir şeyi şekerle kaplamıyor.

Eminim neye benzediğini biliyordur.

Deli. Akıl almaz. Aşırı sahiplenici. *Suçlu*.

Ve yine de kışını kurtarmaya çalışmıyor. Bana her şeyi anlatıyor.

Burada oturup çıldırmadan bu konuda yetişkin sohbeti yaptığıma göre benim de biraz aklım başımdan gitmiş olmalı. Ya öyle ya da yıllarca operasyonları gözlemlemek ve yardımcı olmak bana baskı altında sakin olma özelliğini aşıladı.

Belki ikisi de.

Merak ettiğim bir şey var, "Bunu daha önce yaptınız mı? Başka biriyle?"

"Başka kimse yok." Elini tekrar kaldırıyor, dizime dokunmak üzere. Gözlerim kısılıyor ve elindekini bırakıyor, hayal kırıklığıyla çarşafları yumruk yapıp buruşturuyor. "Sana yaptığım şeyler..."

Theo'nun iç çekişi beni endişelendiriyor ve kendimi olacıklara hazırlıyorum.

"Söyle." "Gece yatak odana girdim," diyor, sesi klinik, Muhtemelen kendini ne kadar hatalı olduğundan korumak için. "Birçok kez. Seni gelmeye zorladım. Ben de geldim. Üzerine. Ağzına."

Son birkaç hafta birbirine eklendiğinde, ruhum ciddi bir darbe alıyor. Acı vücudumda tekrar tekrar yankılanıyor, göğsüme, karnıma, kaburgalarımın bir yumruk gibi iniyor. Her yerde.

Titriyorum, dizlerime sarılıyorum.

"Sana izin verirdim." Başımı eğiyorum, hıçkırığımı içimde tutmak için dudağımı ısırıyorum. "Geceleri buraya gelmene izin verirdim. İstedğin her şeyi yapmana izin verirdim. Belki hemen değil ama buna karar vermek sana düşmezdi. Sadece sorman gerekiyordu, Theo. Sen. Zorundaydın. Sormalıydın. Sormalıydın."

Dr. Fox'un eski hastaları hakkında hiçbir şey eklemiyorum. Theo'nun yaptığı öyle bir şey değildi. Bu konuşmayı daha önce yapsaydık gerçekten her şeye evet derdim. *Çok daha önce.*

"Biliyorum ve özür dilerim. Yeterli değil ama elimdeki tek şey bu." Theo ilk kez gözlerini kucağına dikti. Omuzları yükselip alçalıyor. Sonra tekrar gözlerimi buluyor. "Konu sen olunca kendimi kaybediyorum, Prue. Daha iyisini yapmalıyım. Ve yapmadım."

Kafamın içinde başka bir yere gidiyorum.

İş yerinin dışındaki bankta birlikte geçirdiğimiz o anlara gidiyorum. Bekaretimi aldığı, bedenime ve ruhuma hiç kimsenin kadar dokunduğu zamanlara.

Sabahlarımıza ve akşamlarımıza, kafede kimse yardım etmeyi teklif etmediğinde nasıl benim koruyucum olduğuna.

bol miktarda iyilik var. Ben de onu affedeceğim.

Sadece şimdi değil.

"Gitmeni istiyorum, Theo."

"Prue, bunu yapamazsın." Cevabımı beklemeden dizlerinin üzerine çöküyor, yanaklarımı avuçluyor, sertçe kavıyor ve onu dinlememi emrediyor. "Birlikte olmamız gerekiyordu. Bu iç karartıcı, hayal kırıklığı yaratan ve bazen de harika gezegene birbirimizi bulmak için gönderildik. Birbirimizi sevmek için."

Alnını alnıma bastırıyor, siyah gözleri beni içten bakışlarının içine hapsediyor. "Ben berbat durumdayım. Hiçbir zaman öyle biri olmadım. Şimdi öyleyim çünkü sana çok ihtiyacım var."

"Lütfen, Theo." Çarşafı göğsümden yukarı doğru çekiyorum. "Lütfen, git buradan."

Çok yakınımda. Çok heybetli ve görkemli ve ben onun bedenine sarılmaktan, yaptığı kötü şeyleri affetmekten ve iyi şeyleri hatırlamaktan başka bir şey istemiyorum.

"Biraz zamana ihtiyacım var. Aklımda kalması için birkaç gün."

"Sana delicesine aşığım. Ve gitmene izin vermeyeceğim." Sanki beni duymuyormuş gibi konuşmaya devam ediyor. "Yemin ederim, yaptığım şeyi tekrarlamayacağım. Yemin ederim bir daha arkandan iş çevirmeyeceğim. Sana yalan söylemeyeceğim, güvenine ihanet etmeyeceğim. Sen benim ruh eşimsin. Kraliçemsin. Beni terk etmeyeceksin."

"Theo, yapmayacağım, ama dinlemek zorundasın-" Boğuk yalvarışım kesildi.

Yine de susturulmamın arkasında Theo yok.

Ön kapının kilidi tıkladığında ikimizin de başı oturma odasına doğru dönüyor. Kapı patlayarak açıldı.

Kimin orada olduğunu göremeden Theo'nun ayakları yere iniyor, sert vücudu beni örtüyor ve koruyor.

"Seni kaltak!" diye bağırıyor sesini babam olarak tanıdığım adam. "Seni öldüreceğim!"

Theo homurdanıyor, ellerimdeki tüyleri diken diken eden alçak ve gürültülü bir ses. Dizlerini büküyor, yumrukları iki yanında, saldırmaya hazır.

"Önce ben seni öldürmezsem, sürtük."

OTUZ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Theo

T Hank lanet olsun, buraya daha önce gelmedi. Ben yokken.

Prue'nun iğrenç baba müsveddesi Zeke Peterson'a bakarken, bugüne kadar inanmadığım Tanrı'ya şükrediyorum.

Yardımcısı Elias'la konuşmamdan bu yana dokuz saat geçti. Jason'ın karnına tekme atalı beş saat oldu.

Yaptığım tehdit yüzünden, Jason ve Prue'dan geldiğini sandığı para kaynağının kesilmesi yüzünden kendini kaybetmesi için dokuz saat.

Buraya girip Prue'yu korkutmak, ona zarar vermek için dokuz saat.

Öldür onu.

Bir şey onu kadının yolundan uzak tuttu. Ben dışarıda onu başka bir yırtıcıdan korurken kadını korudu.

İlahi müdahale. bu.

Sanırım dışarıda bir yerde bir Tanrı var.

Teşekkürler ihtiyar, diyorum içimden.

Ona daha sonra daha ayrıntılı teşekkür edeceğim. Dizlerimin üzerine çöküp dua ederek minnettarlığımı göstereceğim. Şimdi olmaz.

Prue'nun kapısında öfkeli bir tehdit var ve ben onu etmek için buradayım. "Bana ne dedin sen?" Konuşması kesik kesik, yürüyüşü sallantılı. Daha da kötüleşmiş görüntüsüne, yırtık pırtık mavi tişörtüne bakıyorum, hardal sarısı pamuklu pantolon ve bir çift uyumsuz bot. Onu zapt etmek kolay olacak.

için.

"Theo, dikkatli ol," diye sesleniyor Prue arkamdan.

Beyzbol sopasını bana doğru salladı, oturma odasındaki halının üzerine tökezledi ve kendini toparladı. "Kız arkadaşının babasına ne dedin?"

Şimdi de kekeliyor. Ne utanç verici. Bu dangalağın bir karısı, yetişkin çocukları var ve burada en büyüğünü öldürmeye çalışıyor. Ve başarısız oluyor.

"Merak etme Üç," diyorum ona, yuvarlanan sarhoşla göz temasını kesmeden. "Bunu duyman gerektiği kadar çok kez söyleyeceğim. Seni asla terk etmeyeceğim. Bu ezik beni senden alamayacak."

Ben konuşurken, saçma sapan konuşan salak yine ayağı takılıyor ve yere yığılıyor.

Ne yazık ki Prue ve benim için, kafasını sehpalardan birine ya da kanepenin kenarına çarpmadı. Bu boktan şovu çok daha hızlı bitirebilirdi.

Yine de bana sağladığı avantajdan şikayet edemem. Düştü.

Ön kapıya doğru sinsice ilerliyorum, Prue'nun babası bir eline yaslanıp ayağa kalkmaya çalışırken yanından geçiyorum, ama tekrar yere düşüyor. Kaybeden.

Zeke'in bağırışlarının Prue'nun katındaki komşuları uyarmamasını umarak kapıyı kapatıyorum. Ona yapmak üzere olduğum şey için seyirciye ihtiyacımız yok.

Bir parmağını ya da kulağını kesebilirim. Kaşlarının olduğu yerdeki deriyi soyabilirim. Hatta belki ona yediririm.

Öldürücü öfke, parçalara ayırma ve işkence etme isteği - bu duygular bana yabancı, tıpkı Prue'yla tanışmadan hemen önce aşkın yabancı olduğu gibi.

Ne olursa olsun oradalar.

Prue'suz bir dünya yaşamaya değer bir dünya değildir. O benim korumam altında. Bakmak için benim. *Benim*.

Kırk yıl boyunca onu tanımadan nasıl hayatta kalabildiğime hayret ediyorum. Geriye dönüp baktığımda, her günün sonunda onun yüzünü görmeden önce gerçekten uyumamıştım. Yemeklerimi onunla paylaşmadan önce gerçekten yemeğin tadına bakmamıştım. Sevişmemiştim, sevişmemiştim, orgazm olmamıştım.

Kalbim onun için atmaya başlamadan önce tek bir kez bile çarpmamıştı.

Şimdi de soluduğum havayı benden tehdit ediyor ve bundan paçayı sıyrabileceğine mi inanıyor? Bu hayatta değil.

Onu

uyarmıştım.

İki kere.

"Üçüncü vuruş, sikik." Konuşurken ona dönüyorum, dudaklarımda sinsi bir sırıtma beliriyor. "Dışarıdasın, işin bitti ve-"

Nefesim boğazımda düğümleniyor, gözlerim önümde çözülmemekte olan sahneyi anlamlandırmaya çalışıyor.

Bu gerçek olamaz. Birkaç kez göz kırpyorum, gözlerimi kısıyorum, her şeyi . Evet, rüya görmüyorum.

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturarak şaşkın bir kahkaha atıyorum. Kadınımın ön plana çıkmasına izin veriyorum.

"Annemin adresi," diye homurdanıyor Prue, onun üzerine çömelmiş, saçları savruluyor.

Çıplak ve görkemli, dizlerini babasının kollarına dayayarak onu yere sabitliyor.

Ve on dört inçlik bir bıçak kullanıyordu, ucunu göğsüne dayamıştı. Çok etkileyiciydi.

"Bir fahişeye hiçbir şey söylemem." Ona tükürüyor, tükürüğü yüzüne sıçırıyor.

Öfke içimde bir şimşek gibi çakıyor. İleri atılıyorum, kaslarım ona bir dünya acı vermek için istekli.

Prue'nun onurunu korumanın gerekli olmaması dışında. Her şeyi kendi başına yapıyor, bıçağı babasının göğsüne yaklaştıırken çığlıklarını susturmak için ağzını kapatıyor.

"Hiçbir yerde bir Salina West bulamadım." Küçük tatlı kız arkadaşım vahşi bir canavara dönüşüyor ve babasına dişlerini gösteriyor. "O zaman bana onun adresini söyleyeceksin. Hatırladığın son adresi ve bunu hemen şimdi yapacaksın."

Yanına çömelıyorum. Bana doğru attığı yan bakış bana kelimelerin anlatabileceğinden çok daha fazlasını anlatıyor.

Beni affediyor. Beni seviyor. Şu andan sonsuzluğa kadar, biz bir takımız.

I gönder onu geri a Sessiz mesaj . benim kendi.

A teşekkür ederim sen Anlayış için. Her zaman onun yanında olacağına dair bir yemin.

Romantik an başladığı gibi bitiyor ve sahneye geri dönüyoruz.

Sıkı bir şekilde sarıldım ve bana ihtiyacı olduğunda elimden geldiğince yardım etmeye hazırım.

Her ne kadar öyle hissetmese de.

Onunla birlikte olduğum kısa süre içinde Prue hakkında çok şey öğrendim. Sabır ve nezaketi öğrendim. Vermenin güzelliği hakkında.

Bir kadına hükmetmenin ve onu isteğime boyun eğdirmenin cazibesi.

Sonunda bu saçma sapan aşk kavramının ne olduğunu keşfettim ve ondan zerre kadar nefret etmediğimi anladım.

Görünüşe göre, bu süreçte benden bazı parçalar Prue'ya da bulaşmış.

Ya da belki de başından beri onun içindeydi.

Gurur içimden fışkırıyor, gözlerimin içinde parlıyor. Aptal gibi sırtıyorum ve kendimi daha önce ne zaman bu kadar bütün hissettiğimi merak ediyorum.

Ona hayran gözlerle bakıyorum ve Jason'ın durumunu benim on yıl önce yaptığımdan çok daha iyi idare edeceğini kesinlikle biliyorum. Hastaların adaletlerini benden çok daha erken elde etmelerine yardımcı olurdu.

Ona dokunma ihtiyacı, karşısında çaresiz kaldığım bir dürtü haline geliyor. Uzanıp sırtını ovuyorum. Desteğimi, sevgimi, yaslanacak omzumu iletiyorum.

Elini ağzından çektiğinde babası "Çıplak iğrenç sürük," diyor.

Benim için resmen zor bir sınıra ulaştı. Tebrikler.

"Gördün mü, şimdi abartıyorsun, göt herif." Dizimi omzuna götürüp kemiği kırıyorum.

Çatlıyor, mide bulandırıcı bir ses çıkarıyor ve tuttuğu sopayı düşürmesine neden oluyor. Acı ve şaşkınlık onun daha fazla acı dolu çığlık atmasına neden oluyor ve Prue avucuyla ağzını kapatarak onları hızla susturuyor.

Bırakmıyorum, dizimi yaralı bölgeye daha da batırıyorum.

"Kimse onunla böyle konuşmuyor. Kimse ona böyle davranmıyor. Prue bir kraliçe" - başımı eğip onunkilerle göz göze geliyorum ve şimdiye kadar söylediğim en doğru sözleri söylüyorum - "bir kraliçe. Hayatının ilk yirmi altı yılında tacı kayıptı ama onu buldu. Hem de kendi başına. Başında duruyor ve hayatının geri kalanında da orada olacak."

Çenesi sallanıyor ve kısa bir an için kahverengi bakışlarındaki buzlar eriyor. Ona başımı hafifçe salladım. *Bu henüz bitmedi.*

Sessiz iletişimimi anlıyor, şiddetli dikkatini altındaki babasına geri veriyor.

"Adres," diye homurdanıyor. "Nasıl olsa öleceksin. Kendini savunmanın büyüsü, biliyor musun?"

İfadesi beni sarstı. Yine de ona karşı çıkmayacağım. Onun şeytanları, onun geçmişi.

Neyi doğru buluyorsa, onu yapacaktır.

"Üzerinde kontrol sahibi olduğun şey, bu gezegendeki son anlarının ne kadar acı verici olmasını istediğin." Prue'nun fısıltısı zehirli, büyüleyici, muhteşem ve sikimi sertleştiriyor.

"Omzumu kırması nefsi müdafaa değil." Alçak babası kendi kıcını kurtarmaya çalışıyor, ancak sesi daha önce olduğu kadar sert çıkıyor. "Cinayetden hapse girecek."

Bakışlarım Prue'nun oturma odasında geziniyor. Buradaki hiçbir şey onun üzerine düşürseydik vereceğim zararı verecek kadar büyük değil.

Öte yandan granit tezgahı... Onun ağırlığındaki bir adam bu tezgaha takılırsa ciddi ve ağır bir düşüş yaşayabilir. Çarpışma sert olabilir. Mantiken, bir kırığa neden olabilir.

Evet, bana uyar.

"O minicik beyninin sonuçlar hakkında endişelenmesine izin verme." Prue'ya güven verici bir bakış gönderiyorum. "Bize Prue'nun annesinin nerede yaşadığını söyle ya da bana güven, bir doktor olarak seni canlı tutarken doğramak için bir sürü yöntemim var. Doğaçlama bir kamp gezisine çıkmak ve cesedini yakmak için harcayacağın çabaya değer." "

Prue bıçağın ucunu ona daha sert batırıyor, demek istediğimi . Ne kadar iyi bir kız.

"Tamam, tamam, söyleyeceğim, sizi lanet psikopatlar." Acıya dayanamıyor. Sonra özel dedektif arkadaşının ona getirdiği adresi tıkırdatır.

Ezberliyorum, iki kez tekrarlıyorum ki Prue beynime kazınmış olduğunu bilsin.

"Güle güle baba."

Bıçağı iki eliyle kavrayıp yukarı kaldırıyor. İnsan anatomisi hakkındaki bilgisi hareketlerinde kendini gösteriyor. Darbenin ona doğru koşuyormuş ya da ona saldırıyormuş gibi görünmesini istiyoruz.

"Sizinle tanıştığıma memnun oldum diyebilirim. Ama ben bir yalancı değilim." Dudaklarını bastırıyor. "Ben *sen* değilim."

Bunu delici bir çığlık izler.

Prue'nun çıığı.

"Bize yardım edin! Tanrım, bize yardım et, lütfen! Beni öldürecek!"

Ona iki kez vurur, bu kasap bıçağıyla eti kesen iki ölümcül darbe. Biri kalbi delmek için. Diğerı doğrudan ciğerlere gidiyor.

Bana o muhteşem, aç gözlerini çeviriyor, zor nefes alıyor.

"Başardım, Theo."

"Evet, bebeğim, yaptın." Çenesini kavırıyorum ve öpücüğüm içimde kükreyen öfkeli duygular kadar agresif. "Benim vahşi kadını, başardın. Ve seninle gurur duyuyorum."

OTUZ BEŞİNCİ BÖLÜM

Theo

B Zeke Prue'nun zemininde kan kaybından ölmeden önce, onu tezgahın yanına sürüklüyoruz.

Onu bir tişört ve yoga taytı giymesi ve beş dakika sonra insanlar kapımızı yumruklamaya başladığında, Zeke kendi kanında boğulduğunda ve artık yardım çağıramadığında polisi araması için yatak odasına gönderiyorum.

LAPD dedektifleri bizim onlara anlattığımız yarı gerçeklere inanıyor.

Zeke daireye zorla girdi. Prue'nun hayatını tehdit etti. Prue'ya bir sopayla saldırdı, ama -ki burada onlara kendi versiyonumuzu anlatıyoruz- neyse ki Prue benden daha hızlıydı, bir bıçak kaptı ve tezgahın üzerine düşüp omzunu kırmadan önce onu bıçakladı. Ölmeden önce.

Söylediğimiz her şey Prue'nun dairesinde gösterilen sahneye uyuyor. Olayların bizim anlattıklarımızı, en azından duvarlardan duyduklarını doğrulayan yakındaki daireleri araştırmak için ayrılırlar.

Onlar görüşmelerini yapmakla meşgulken, Prue'ya daireme kadar rehberlik ediyorum. Prue'yu Michelle'in gözetimi altında bırakarak iki kat arasında gidip geliyorum. Prue'nun patronu, kadını bugün neden işe gelemeyeceğini açıklamak için aradıktan sonra buraya gelip Prue'ya sarılmak ve onu rahatlatmak için bir konsültasyonu iptal etti.

Bu sabah yaşadıklarımızı göz önünde bulundurursak, ne kadar vahşi olduğunu kanıtlamış olsa da, narin yaratığının etrafında kimseye güvenmiyorum. Michelle dışında.

Prue'ya sarılıp onu rahatlatmasını izlemek, onu dünyadan ve içindeki herkesten korumak için duyduğum bölgesel ihtiyacı yatıştırıyor.

Prue ağlamasa ya da üzüntü belirtisi göstermese de patronu onun tarafını tutmaktan vazgeçmez. Prue'dan ücretli izin almasını ve her şeyi unutmak için bir yerlere seyahat etmesini ister.

Konuşmalarının bu kısmına vakıfım çünkü Prue'nun dairesini kilitledikten ve dedektiflerin gidişini izledikten sonra Prue'nun "Hayır, gerçekten, bir gün izne ihtiyacım yok" dediğini duyuyorum.

"Evet, biliyorsun."

Kahverengi gözleri benimkilere kaydı. Önceki hayvani bakışları çoktan kaybolmuştu.

Yorgun görünüyor. Genç. Acı verecek kadar genç.

Etrafında koruyucu bir kalkan oluşturma ve acısı geçene kadar ona sarılma ihtiyacı duyuyorum. Yine de ona bir adım bile yaklaşmıyorum. Duvara yaslanıyorum, ellerim ceplerimde.

Daha önceki konuşmamızı bitirene kadar onun alanına saygı duyuyorum. "Theo, ben-"

"O haklı, Prue. İki hafta izin alacaksın." Ses tonundaki yumuşaklığa rağmen Michelle'in mavi gözleri kısıldı. "Tartışma bitmiştir."

"Peki ya klinik?" Prue'nun burnu kırışır.

Prue yaşadığı travmayı tamamen göz ardı ediyor, onun yerine diğer insanları önemsiyor. Acaba göğsündeki kocaman kalp beni de gerçekten affedebilir mi?

"Bunun için endişelenme." Michelle'in dişleri bir gülümsemeyle parlıyor. "Ben de iki hafta izin alacağım. Bay Waldron uzun zamandır tatile çıkmam için yalvarıyor."

"Emin misin?"

"Pozitif." Prue'ya son bir kez sarılır. "Şimdi gitmem gerek. İki hafta sonra görüşür "

Prue nefes verir, yorgunluk bedenini ele geçirmeye başlamıştır. "Evet. O zaman işe döneceğim."

"Mükemmel." Prue'nun patronu bana döndü. "Ona iyi bak, McSpicy. Süslü bir otel süitinde ikram edilmekten başka bir şey yaptığını duymak istemiyorum."

"Yapacağım." Ona hastalarım için sakladığım nazik gülümsememi sunuyorum. Kibar, küçük, güven verici.

"Harika."

Michelle dairemin kapısını kapattı. Ve yine sadece ikimiz kaldık, Prue ve ben.

Şehre bakan deri kanepelerimden birine doğru yürüyor. Ona katılıyorum, parmaklarımızı sessizce birbirine geçiriyoruz.

Bu yaz sonu sabahında güneş gözlerimizin içine giriyor. Kör olacak kadar uzun süre bakmıyorum.

Benim evrenimde sadece Prue var ve ben onun profiline bir Monet tablosuna ya da Michelangelo'nun heykellerine bakar gibi bakıyorum.

Öte yandan o, bakışlarını ellerimizin kucağında birleştiği yere sabitlemiş durumda.

"Sana hâlâ kızgınım Theo," diye fısıldıyor sonunda.

"Olman gerektiği gibi." Onu sıkıca sarıyorum. "Ve özür dilerim."

Birkaç dakika sonra iç çekişi oturma odasındaki yüklü sessizliği kesiyor.

"Bunu düşünmek için birkaç güne ihtiyacım var." Sesi hıçkırıklarla kesiliyor. "Bu arada

kendim."

Göğsümün içinde bir şey parçalanıyor. Sanırım kalbim.

Ciğerlerim de öyle. Nefes almak benim için çok zor. Birkaç günden fazlasına ihtiyacı olabileceğini kabul etmek daha da zor.

Bir ömür boyu sürebileceğini.

Ama ona baskı yapmıyorum. Bugün cehennemi yaşadı ve geri döndü. Zamana ve huzura ihtiyacı var.

İsteksizce ona verdim.

"Pekâlâ." Eğildim, dudaklarımı şakağına bastırdım.

Kokusu ruhuma işliyor ve beni tekrar görmeye istekli olana kadar hayatım pahasına ona tutunacağım.

"Seni seviyorum, Prue."

Vücudu titriyor. Hıçkıra hıçkıra ağlıyor ve ben bunu düzeltemiyorum. Çekip gitmezsem düzeltemem.

İstemeye istemeye yapıyorum.

Prue'ndan uzaklaşıyorum.

OTUZ ALTINCI BÖLÜM

Prue

T Theo'suz ilk gece uzun, acı verici bir kabus oldu.

Uyku benden kaçarken bir o yana bir bu yana dönüp durdum. Gözlerim tavana, onun bulunduğu iki kat yukarıya doğru çekildi.

Yatağına koşma, ona sarılma ve ağlama ihtiyacı o kadar hissediliyordu ki fiziksel acı çekiyordum. Gözlerim acıyordu, boğazım ağrıyordu. Aldığım her nefeste göğsüm sıkışıyordu.

Şimdi, sabahın erken saatlerinde, işler o kadar da iyi görünmüyor.

Theo yanımda olmadan güneş o kadar da parlak değil. Penceremin altından geçen arabalar kafamın içini tırmalıyor.

Ben sadece babamı öldürmedim. Sevdığım adamı benden kopardım. Ama sonra kendime bunun yapılması gerektiğini hatırlattım.

İçimdeki, ne olursa olsun sevilme için yanıp tutuşan küçük kızın gitmesi gerekiyor. Gitmesine izin vermeliyim. Akıl sağlığım ve Theo ile olan ilişkim için.

Eğer *bizi* kurtarmak istiyorsam, onu dinlendirmeliyim.

Çünkü onu bugün affetsem bile uzun vadede ondan nefret edeceğim. Sonuçları olmadan istediğini almasına izin vermek kötü olacak.

bizim için. Bu onun gelecekte de bunu yapmasını sağlayacak ve ben de bunun için ona kızacağım.

Bu yüzden ondan nefret edeceğim.

Ve bu istediğim son şey. Bu yüzden, bırakayım demlensin.

Ben tamam diyene kadar.

Kapımın çalınması beni gerçeğe döndürdü.

Çabucak yataktan çıktım; bu sefer üzerimde bir tişört ve bir çift eşofman vardı.

-Ve parmak uçlarında kapıya doğru yürü.

Ondan beni rahat bırakmasını istedim ama... *iç çekiyorum*. Theo'nun koridorda durduğunu düşününce karnım zonkluyor ve kalbim yerinden fırlayacak gibi oluyor.

İlk içgüdüm gözetleme deliğinden kimin orada olduğunu kontrol etmek ama buna karşı savaşıyorum. Eğer onu görürsem, anlamsız gözlerini, burnundaki şişliği, çenesindeki sert çizgileri... Savaşı kesinlikle kaybedeceğim.

Kapıyı açıp kollarına koşacağım. Onun yerine dinleyeceğim.

Kulağımı kapıya dayayarak diğer taraftan gelen sesleri yakalamaya çalışıyorum.

Kimse cevap vermeyince, "Theo?" diye sordum. Cevap yok.

"Kim var orada?"

Hiçbir şey söylemedi. Ne bir kelime ne de bir homurtu.

Sonunda ayak parmaklarımın ucuna kadar yükseldim ve gözetleme deliğinden baktım. Yine hiçbir şey ve hiç kimse yok.

Bunu hayal etmemin imkanı yok. olabilirim ama halüsinasyon görecektir kadar kötü değil.

Yavaşça kilitlerimi çeviriyorum -hepsini- ve kapıyı açıyorum. Bir hıçkırık içimi parçalıyor ve elimi ağzıma kapatıyorum.

Dairemin hemen dışındaki *Hoş Geldiniz* halısının üzerinde cennet gibi kokan iki dikdörtgen Tupperware kutusu duruyor.

Üstlerinde beyaz bir not duruyor ve Theo'nun el yazısını okumak için onu elime alıyorum.

Öğle ve akşam yemeği.

Özür dilerim, bebeğim. Çok üzgünüm. Yaptığım şey yanlıştı, artık farkındayım.

Zamanın sonuna kadar seni bekleyeceğim ve eğer beni geri alırsan, tüm hayatımı affetmen için yalvararak geçireceğim.

Önemli olan sensin. Önemli olan tek şey sensin.

Sadece sen nefes alıyorum. Sen yanımda olduğun için kanım damarlarımda dolaşıyor.

Sen kalbimin çok daha iyi olan yarısısın.

Sevgilerimle,

Beş.

Çenem titriyor. Günün sıcaklığı biraz daha sıcak hissettiriyor.

"Ben de seni seviyorum," diye fısıldıyorum boşluğa, kutuları içeri taşıyorum ve kapıyı arkamdan kapatıyorum.

Dört gün geldi ve geçti.

Her birinde Theo saat tam yedide kapımı çaldı, yiyecek ve sevgi dolu bir not bıraktı ve sırra kadem bastı.

Her akşam aynı kapı çalınıyor, *kapı çalınıyor, kapı çalınıyor* -iki hızlı, bir yavaş-. Zambaklar, güller, karanfiller ve leylaklardan oluşan üç buket kapımın önünde beni bekliyor. Aşkım gibi hayat dolu ve canlı.

Üzerlerine notlar da bırakıyor, dün yazdığı gibi:

Üç,

Bu dünyada yürümemin tek sebebi seni mutlu etmek. Sevildiğini ve önemsendiğini hissettirmek.

Sevilmediğin ve tapılmadığın onca yılı telafi etmek için. Sana deliler gibi aşığım.

Biz aitiz.

Ve senden asla

vazgeçmeyeceğim. Bizden.

Sonsuza dek

senin, Beş.

Onu özlemek, ayrı kaldığımız her dakika daha da kötüleşiyor.

Ona ihtiyacım var, sevdiğim adamın derisinin altına girmeye ihtiyacım var. Onunla babamla olanlar hakkında konuşmalıyım çünkü babam hakkındaki gerçeği bilen tek kişi o. Annemi ziyarete gitmem konusunda ne düşündüğünü ve bana katılıp katılmayacağını sor.

Theo'nun hayatımda çok önemli bir yeri var ve o gidince yapayalnız kaldım.

Ama bunun benim için ne kadar sağlıklı olduğunu anlıyorum.

İlk olarak, kendimi *yalnız* hissetmeden nasıl yalnız kalabileceğimi öğrenmem hayati önem taşıyor.

Günler birbirini kovaladı. Koşuya ve yüzmeye gittim. Masaj ve yüz bakımı için şık bir spaya gittim. İki kitap okudum, şarabımı içtim. Ağlamaktan gözlerimden yaş geldi ve birkaç kutu mendil bitirdim.

Kendi başıma.

Tam olarak değil. Theo'nun benim için hazırladığı yemekleri yedim. Theo.

Bu da beni ikinci hedefime getiriyor. Bana bir partnerin davranması gerektiği gibi davranmadığını anlamalı. Beni istediği kadar aşağılayabilir. Al beni.

Uykumda. Duşuma gel.

Uzlaşmayla. Saygılarımla.

Ve işte buradayım, beşinci sabah şafak sökmeden birkaç saat önce tek başımayım.

Her iki hedefime de ulaştığımı hissediyorum.

Hâlâ üzgün ve kırılığım ama sönük olmamın nedeni onun yaptıkları değil. Benim yaptıklarım. Yaşadığım kayıp. Zeke'in beni yapmaya zorladığı şey.

Theo'yu özlemek de bunda büyük bir rol oynuyor. Onu affetmeye hazırım. Onu sevmeye ve onun da beni sevmesine hazırım.

Ruh eşimle yeniden bir araya gelmek

için. Vakit geldi.

BÖLÜM OTUZ YEDİ

Theo

B Ögle yemeğinde rosto ve ızgara sebze, akşam yemeğinde lazanya. Bu sabah Prue'ya taşıdığım konteynırların içinde bunlar var. Bu sabah Onsuz *beşinci* sabah.

Beni kovma nedenini anlıyorum. Öfkesini. Hayal kırıklığını ve incinmişliğini.

Uyanık olduğum ve uyuduğum saatlerin her birini onu daha iyi anlamaya adadım. Çalıştığımda, duş aldığımda, işediğimde.

Prue'nun yanında olmamak bana pahalıya patlıyor. Ona sarılmamak ve Zeke'in yaptığını hak ettiğini söylememek. O asla sahip olamayacağı babasının yasını tutarken uzakta olmak.

İşten dönerken asansöre binip onun katından geçmek ve orada duramayacağımı bilmek bile bana acı veriyor. Onu bu kadar çok özlüyorum.

Ama her şeyi berbat ettim. Asla yapmayacağıma yemin ettiğim gibi davrandım. Güvenini kırdım, kendime bahaneler uydurdum.

Mahvetmiş bile olabilirim.

Onun katındaki koridorda dolaşırken başımı sallıyorum. İlişkimizin onarılamayacak durumda olabileceği fikrini kabul etmeyi reddediyorum.

Bana geri dönecek. Prue bana ait. Ben onun ailesiyim. Ben onu seviyorum, o da beni seviyor. Bunu bilmeli.

Yapmak zorunda.

Prue'nun dairesi 3D'ye vardığımda duruyorum. Gözlerimi kapatıyorum, onu yatakta hayal ediyorum.

Yanında olduğumu, ona sarıldığımı, saçlarını kokladığımı, dudaklarımı yumuşak boynunda gezdirdiğimi hayal ediyorum. Parmaklarım amının içinde kıvrılıyor ve sözlerim onu birbiri ardına orgazma sürüklüyor.

Her şeyin zamanı var.

Kapları ve notu halının üzerine indiriyorum ve tek başıma geçireceğim uzun bir iş gününden önce kapıyı çalmak için yumruğumu kaldırıyorum.

Ama diğer dört günün aksine, bugün bunu yapamayacağım.

"Theo."

Gözlerim Prue'yu ilk gördüğünde, onu saran bir karanlık vardı. En azından ben öyle düşünmüştüm.

Ama yanılmışım.

Prue sevgi ve ışıktır. Parlak, yanardöner ışınlar sanki güneşin vücut bulmuş hali gibi ondan parlıyor. Bunun giydiği beyaz tişört ve şortla hiçbir ilgisi yok, her şey onunla ilgili. Sadece onunla.

"Theo?"

"Prue," söyleyebildiğim tek kelime.

"İçeri gelebilir misiniz?" Bakışları kömür grisi takım elbise ceketinden beyaz düğmeli bluzuma kayıyor. "Yoksa işe mi gidiyorsun? Bunu daha sonra da yapabiliriz, sorun değil-"

"Hayır." Bir saniye bile kaybetmeden telefonumu cebimden çıkarıyorum.

Bunu kaçırmamın, Prue'nun alanını paylaşmamın, dudaklarının hareketini izlememin imkanı yok. Asla.

"Vienna, bugünkü ziyaretlerimi iptal et. Aslında..." Gözlerim Prue'nunkilere takılıyor.

Kalmamı istiyor. Beni affetmek üzere. Yaşadıklarından sonra iyileşmesi için bana ihtiyacı var.

İşimi sikeyim. Prue olmayan herkesi ve her şeyi sikeyim.

"Önümüzdeki iki hafta için programımı boşaltın. Evet, *iki hafta* dedim. İşe yaramasını sağla. Nasıl olacağı umurumda değil. Güle güle."

Prue'nun dudaklarında beliren gülümseme buna değer. Kaybedeceğim her kuruşa değer.

Her şikayet ve hasta kaybedildi.

Para gelir, para gider. Bu tür bir aşk, hayatta bir kez yaşanacak türden bir şeydir.

Dairesine girmeme izin veriyor, ben de kapları kaldırıp içeri giriyorum ve mutfaktaki tezgâhın üzerine koyuyorum.

Hâlâ sessizliğini koruyan Prue, altı gün önce oturduğumuz kanepede oturuyor.

Ona katılıyorum, tutması için avucumu yukarı kaldırıyorum. Ellerini kucağında tutuyor.

"Kısa tutacağım, Theo."

Boğazımda sonsuz sayıda argüman yükseliyor. İçeri girdiğimde niyetini yanlış anlamış olabilirim. Ama ilişkimiz bitmedi. Bir yıl boyunca sabahtan akşama kadar burada oturup beni affetmesi için yalvarmam gerekse bile bunu yapacağım.

Onsuz gitmiyorum. "Seni affediyorum."

Boğuluyorum. Boğuluyorum amına koyayım. Öksürüğüm kesilene kadar ağzıma bir yumruk bastırıyorum. "Biliyor musun?" Sonunda söyledim.

Başını eğiyor, burnu yine kırışıyor. Çok sevimli.

Öte yandan, beni tersleyebilirdi ve ben de onun yaşayan en değerli kadın gibi görüldüğünü düşünürdüm.

Benim gözümde yanlış yapamaz.

I. Aşk. Onu.

"Nasıl olduğundan emin değilim. Ya da neden, ama biliyorum." Sözleri göğsüme iniyor, kalbime doğru kayıyor.

Onlar umuttur. Onlar bizim geleceğimiz.

"Sana *ihtiyacım* olduğu için değil. Kimseye *ihtiyacım* yok. Çünkü..."

Sessizliğimi koruyarak açıklamasını bekliyorum. Etrafımızdaki hava çatırıyor.

Sorumluluğu üstlenmek ve ona her şeyin iyi olacağına dair güvence vermek için ölüyorum. İyi *olacağımızı*. Dürtülerimle hareket etmiş olurum ve bunu yaparak onun için her şeyi mahvederim.

Bu ondan gelmeli.

"Seni seviyorum, sanırım hepsi bu." Sulu bir kahkaha attı. "Seni çok seviyorum."

Bana ihtiyacı varken onun üzüntüsüne bir saniye daha tahammül edemem. Onu kollarımın arasına alıp kalçalarımaya yaslanmasını sağlıyorum. Ellerim yanaklarında, parmaklarım saçlarının yumuşak yelesinde yuvasını buluyor.

"Ben de seni seviyorum, Prue."

"Bana Üç demiyorsun." Parmakları gömleğimin uzunluğu boyunca ilerliyor.

"Benden iğreniyor musun? Onu öldürdüğüm için mi? Babamı mı?"

"Sikeyim hayır." Parmaklarımı kafa derisine geçirip başını kendime doğru çekiyorum.

Alnımız birbirine değiyor, nefeslerimiz birbirine karışıyor. Biz yine biziz. Şu andan itibaren dünyanın sonu gelene kadar.

"Sana Üç demeyi reddediyorum çünkü artık burada yaşamayacaksın. Her ne kadar sana ve ihtiyaç duyabileceğin alana saygı duysam da, artık buraya gelmeyeceksin.

Buraya. Gerekirse kanepede yatarım. Her şeyi toplayıp bizim eve taşınana kadar benim evim senin yeni evin."

Gözleri parlıyor. Eminim benimkiler de öyle. "Bizim mi?"

"Bizim. Benim olan senindir. Hepsi senin."

Beni değerlendirirken gözlerinin kenarlarında kırıışıklıklar beliriyor. Bunun ne hakkında olduğunu bildiğime dair bir his var içimde.

"Bu beni affetmen için bir ödeme değil." Çenemi eğip bakışlarımı onunkilere dikiyorum. "Zaten affettin."

Başını sallıyor.

"Tamam o zaman." Çenesinden öperim. "İşte böyle. Biz artık bir aileyiz."

"Doğrusu, kızgın bile değilim." Göğsüme daha da yaklaşarak sikim kotumun içinde kıpırdandı. "Yaptığın şey hoşuma gitti. Kendine engel olamayıp uykumda bana sahip olman. Yani, keşke sorsaydın. Sonra düşündükçe, bana bunları yaptığını hayal ettikçe çok azıyorum."

Prue büyüyen ereksiyonuma sürtünüyor, amı bizi ayıran kıyafet katmanları arasında sıcak. İnliyorum, ellerimi kalçalarına indiriyorum. Onu daha yakına çekiyor, daha hızlı hareket ettiriyorum.

"Hasta mı?" Alt dudağını ısıyor, bunun bana ne yaptığının tamamen farkında. "Hasta mıyım?"

"Bebeğim, sen hastaysan ben de hastayım." Kıçını havaya kaldırdım, onu yana doğru ittim ve şortunu indirdim.

İç çamaşırı yok. Mükemmel.

Sabırsız küçük şeytanım düğmelerimi açıyor, fermuarımı indiriyor ve parmaklarını külotumun bel bandına geçiriyor. Başımı sallayarak kollarını kaldırmasını işaret ediyorum, böylece gömleğini çıkarabiliyorum.

Ancak o zaman sikimi sınırlarından kurtarmasına izin veriyorum.

"Ciddi misin?" Tekrar üzerimde, sikimi yumrukluyor ve amına doğru yönlendiriyor.

Ellerim kalçalarını buluyor, onu boyumdan aşağı itiyor.

"Lanet olsun," diye homurdanıyorum, her santimimi içine aldığında. "Çok sıkı, Prue."

Onu sikimin üzerine atlamaya zorladığımda "Ne yaptın?" diye pantolonunu indiriyor.

"Her kelimesinde ciddiylim." Her itişte kalçalarımı onunkilerle buluşturmak için pistonluyorum, pazularım çabayla şişiyor. "Seni seveceğim, sana sahip olacağım ve ölene kadar sana tapacağım."

"Evet. Evet, lütfen." Teni nefis tüylerle doluyor, meme uçları tatlı, zıplayan göğüslerinde çakıllaşiyor. "Lütfen, Theo, lütfen."

Artık onu sonsuza dek seveceğime dair ettiğim yeminden bahsetmediğine eminim.

Ellerim sırtından aşağı uzanıyor, parmaklarım onun sıkı, seksi göt deliğiyle alay ediyor. "Kalçalarını salla, Prue." Başparmağımın kıcının derinliklerine girmesine izin veriyorum, inleyip adımı haykırdığında daha da sertleşiyorum.

"Becer beni. Sür benim lanet sik ve sik beni."

Talimatları iyi alır, benim en tatlı hastam, çökmekte olan ruh eşim.

Omuzlarımı tutuyor, bana karşı sert ve hızlı bir şekilde öğütürken klitorisini bana sürtünüyor.

"Bana dudaklarını ver," diyorum, vermezse aklımı kaybedeceğimden korkarak. "Seni öpmem gerek. Seni hissetmeye."

Ağzı benimkine değdiğinde ve dillerimiz birbiriyle savaşa tutuştuğunda, başparmağımı göt deliğinin içine sokuyorum.

Ağzımın içinde inliyor. Alt dudağını ısırdım.

Bakırın tadı ağzımı dolduruyor ve dilim tekrar dişlerinin arkasına dalıyor.
Onun her deliği benim.

Üstünü çiz, onun her *parçası* benim. Tıpkı benim ona ait olduğum gibi.

Birlikte hareket ediyoruz, inliyor ve itiyoruz. İki aç hayvan. Birbirini tamamlayan iki insan.

Uzuvlarımız, tükürüğümüz ve terimiz var ve Prue boşaldığı anda hemen arkasındayım, onu benimle dolduruyorum.

İçine girmeye devam ediyorum, kendimi boşaltıyorum ve Prue'nun kollarımda gevşemesini izlemekten zevk alıyorum.

"Sonsuza kadar benim." Onu nazıkçe, usulca, yavaşça öpüyorum, sonra dudaklarımı çenesinde, boynunun kıvrımında .

"Senin," diye karşılık veriyor, bedenimin içinde rahatlıyor, bütün ve doyun.
"Her zaman ve sonsuza dek senin."

OTUZ SEKİZİNCİ BÖLÜM

Prue

Savu içleri. Kalp arpıntısı. Düzensiz nefes alıp verme. Gerginim. Düpedüz panikliyorum.

Arizona güneşı gözlerime vuruyor ama hava kararıyor... Mürekkep lekeleri görüş alanımı kaplıyor ve ben... Sanırım bayılacağım.

Kesinlikle bayılacaktı.

"Prue."

Theo'nun sesi kaygımın etrafına dolanıyor, muazzam gücüyle onu boğuyor, geriye hiçbir şey kalmayana kadar onu boğuyor.

Görüşüm düzeldi. Dizlerim titremeyi bıraktı.

Son iki gündür aynı şeyi yapıyor. Beni kötü bir rüyadan çıkarıp güçlü, saran kollarına aldı. Duşta suyun altında ağlamaya başladığım anda, giyinik olduğu halde bana sarılmak için acele etti.

Başı her sabah kalçalarımın arasındaydı, öpüyor, dilini sürüyor, beni ısıırıyordu. Daha iyi hale getiriyor.

Çünkü ona yapabileceğini söyledim.

Theo'ya benimle uygun gördüğü şekilde ilgilenmesi için izin verdim. Akıl sağlığımdan sorumlu olması için anahtarları ona teslim ettim ve bundan bir an bile pişman değilim.

Ona milyonuncu kez babamı öldürdüğüm için kötü bir insan olup olmadığını sorduğumda, bıkkın bir iç çekiş yapmadı.

O oradaydı, sabrın kralı, şefkatin efendisi. Ben yapmasaydım kendisinin yapacağını söyledi. *Kimse* onun olana dokunmakla tehdit edemezmiş. Benimle gurur duyduğunu söyledi.

Şu an da dahil olmak üzere hiçbir noktada beni hayal kırıklığına uğratmadı. Şikayet etmedi ya da büyümemi söylemedi.

O beni seviyor.

O benim, ben de onun. Metallica'nın şarkısında dediği gibi, "Başka hiçbir şeyin önemi yok."

Annemle tanışmadan önce karnımdaki o gerginlik hariç.

Zeke'i onun adresiyle tehdit etmemin nedeni basitti. Ona adil bir şans vermek istedim. Sperm donörüm, yetimhanede beni kontrol etmek için gizlice içeri girdiğini söyledi ve bu onu benim kitabımda kurtarılabilir yaptı.

Tabii onun gibi değilse.

"Prue," diye tekrarlar

Theo.

Yavaş ama emin adımlarla, renkler dünyaya geri dönüyor. Karavan evinin önündeki çakıl taşları ayaklarımın altında çıtırdıyor. Kapıyı çalmadığımız için donuk gri kapı hâlâ kapalı.

Theo'nun odunsu, erkeksi, ve rahatlatıcı kolonyası etrafımda kıvrılıyor.

Beni koruyor, yatıştırıyor.

Siyah gözlerine, burnundaki küçük çıkıntıya, keskin çene çizgisine bakmak için dönüyorum. Normalde kasvetli olan ifadesindeki gülümseme imasına.

"Theo."

Başparmağı bileğimin iç kısmını okşuyor, parmakları benimkini sıkıca kavırıyor.

"Ne olursa olsun, her şey yoluna girecek." Eğilip alnımdan öpüyor ve bana sonsuz gücünü ödünç veriyor. "Sana sahibim. Her zaman sahip olacağım."

"Teşekkür ." Elini sıkıyorum ve kapıya doğru dönüyorum.

Boştaki elimi yumruk yapıp kapıyı çalıyorum.

"Kim var orada?" diye bir kadın.

Bu soruya bir cevap hazırladım. Theo pratik yapmama ve dilimde yuvarlamaya alışmama yardım etti.

Ama iki gün öncesine göre daha doğal hissetmememe engel olamıyorum.

"Ben Prue." Duygularla tıkanan boğazım beni hayal kırıklığına uğrattıyor.

Ben sert bir kadıyım. Kendimi sıfırdan inşa ettim. Hiçbir şeyden ve hiç kimseden korkmuyorum.

Boğazımdaki boğucu sinirleri bastırarak yutkunuyorum ve tekrar deniyorum. "Ben Prue."

Theo'nun sıcaklığı ve sınırsız desteğı ondan kalbime nüfuz ediyor.

Gülümsüyorum. "Kızınız."

Ön kapı açılır. Sonra paravan kapı.

Benim boylarımda bir kadın önümüzde duruyor. İnce bedeninin üzerine beyaz bir gecelik giymişti.

Sarı saçları başının tepesinde dağınık bir topuz şeklinde toplanmış. Kahverengi gözleri berrak, Zeke'in önerdiği gibi ağır bir içici olduğunu gösterecek şekilde kan çanağı değil.

Kokusunu da almıyor.

Yine de . Temkinliyim. Ama ondan eskisi kadar korkmuyorum.

Onu.

"Merhaba." Ne yapacağımı bilemeden ona küçük bir el salladım.

Burnu kırışıyor ve kalbim duracak gibi oluyor. Yirmi yıl içinde beni ikinci kez reddedecek. Arkasını dönecek, kapıyı kapatacak ve-

"Ben de hayattaki en büyük başarısızlığımın seni yetimhanede bırakmak olduğunu düşünüyordum." Yüzünde bir gülümseme beliriyor. "Şaka yapıyorum sanırım. O pisliğin bakışlarını almışsın, huzur içinde yatsın. Ya da yatmasın. Kesinlikle değil. Her neyse, *bu*"-yüzümü işaret ediyor-"rüyalarımda beni rahatsız edecek."

Gözlerim titriyor ve ağzımı birkaç kez açıp kapatarak düzgün bir yanıt oluşturmaya çalışıyorum. Hayal ettiğim senaryoların hiçbiri onun az önce söylediği şeyi söylemesini içermiyordu.

Yani, onunla benzerliğimiz olduğunu biliyordum. Yine de o kadar kötü mü? O kadar itici ? Bu yüzden mi kimse beni evlat edinmedi?

"Oh, kahretsin, özür dilerim. Bana öyle üzgün üzgün bakma, şaka yapıyordum." İki sıcak el pazularımı kavırıyor ve beni Theo'nun elinden alıp annemin kucağına sürüklüyor. "Bunaldığım zaman çok kötü şakalar yaparım. Gerçekten çok üzgünüm."

Şaşkınlığıma rağmen ben de ona sarılıyorum. O benim annem.

Sonunda bir annem var. Benden nefret etmeyen.

Güneş ışığı gibi kokuyor ve parmağımı tam olarak koyamadığım narenciye gibi bir şey. Yanağı benimkine karşı yumuşak ve çok geçmeden teniyle benimkinin arasından geçen ıslaklığı hissediyorum.

İlk başta sadece benim gözyaşlarım olduğunu düşünüyorum. Bir hıçkırık kaçıp omuzları titrediğinde, annem Salina'nın da ağladığını fark ediyorum.

"Sen Zeke'den çok çok daha güzelsin." Gözlerinin altındaki nemi elinin tersiyle silerek geri çekildi ve elimi kavradı

omuz. "Hem dışarıdan hem de içeriden. Senin iyi bir insan olduğunu söyleyebilirim."

Ona soracağım sorular saymakla bitmez. Çok iyi bir insan gibi görünüyor, çok derli toplu. Ne oldu ona? Beni bırakıp arkasına bakmamasına ne sebep oldu?

"Cevaplarını istiyorsun, bunu da söyleyebilirim." Dudaklarında yumuşak bir gülümseme beliriyor. Başını eğip arkama bakıyor ve şüphesiz etkileşimimizi bir şahin gibi izleyen uzun boylu, geniş adamı değerlendiriyor. "Ve yanında bir arkadaşını getirmişsin."

"Theo Wentworth." Sabahın köründen beri ayakta olmasına rağmen, yanımda durmak için hareket ederken zarif davranıyor, elini sahiplenici bir şekilde enseme koyarken diğer elini anneme uzatıyor. "Prue'nun erkek arkadaşı, tanıştığımıza memnun oldum."

Çoğu doktorun yaptığı gibi kendini Dr. Theodore Wentworth olarak tanıtmadı. Hayır. Burada, benimle ve tanıdığım tek aileyle, o Theo. Erkek arkadaşım.

"Salina West, ben de memnun oldum" diyor ve bunu içtenlikle söylediği belli. Burada olduğumuz için mutlu. Rahatlamış.

"İçeri gelin." Yan tarafa geçip bizi içeri çağırıyor. "Her şeyi açıklayacağım."

Teklifi için minnettarım. Dışarısı 100 derece ve saatlerdir yoldayız. Theo'nun vardı.

Onu küçük oturma odasına kadar takip ediyoruz ve çiçekli koltuğa oturuyoruz. Burası oldukça boş. Bir sehpa, etrafa saçılmış üç lamba ve loveseat'in iki yanında iki koltuk var.

Yıpranmış beyaz perdelerin arasından rüzgâr geçmiyor. Tavandaki vantilatör eski ve gıcırdayıyor olabilir ama çalışıyor ve odaya biraz hava üflüyor.

Havasız oda.

Beni rahatsız eden tek şey, elbise yerine bu boğucu kotu giymek gibi aptalca bir karar vermiş olmam.

"İçecek bir şey var mı? Yemek? Aç olmalısın."

Üzerimize titrediği için gözlerimden bir damla daha yaş akıyor.

Ona ihtiyacım olduğunda neredeydi?

Salina ve Theo yüz ifademdeki acıyı fark etmiş olmalılar.

"Su iyi olur," diye araya giriyor ve kadın koşarak küçük mutfığa gidiyor.

O buz küplerini bardaklara koyup musluk suyuyla doldururken Theo'nun avuç içi belime dolanıyor. Beni kendine çekiyor, ikimiz de terliyoruz ve ikimizin de umurunda değil.

"Nasılsın?" diye fısıldıyor saçlarıma. "Meraklı. Ve üzgün." Lacivert polo tişörtüne yapışıyorum.

"Sorun değil." Kısık sesle konuştuğunda bile, baskınlığı ondan taşıyor ve beni yatıştırıyor. "Duygularına sahip çıkmaya hakkın var. Unuttun mu?"

"Evet." Dudaklarım onun kirli boynunun sıcaklığını arıyor ve onları oraya bastırıyorum. "Ben iyiyim. Ben iyiyim."

"Ne hissedersen hisset, Prue," diye beni rahatlatıyor.

Cevap vermeye fırsat bulamadan, annemin muşamba zemindeki terliklerinin sesini duyuyoruz. Omurgalarımızı dikleştiriyoruz. Theo gitmeme izin vermiyor, kolu etrafımda sıkıca duruyor.

Annem ona yakından bakıyor, su bardaklarını masaya dizerken gülümsüyor.

"Yani, baban seni buldu mu?" Yanımıza oturuyor, kaşları birbirine karışıyor.

Omurgama soğuk bir ürperti yayılıyor. Şaşırtıcı bir şekilde, son kırk sekiz saattir beslediğim suçluluk duygusundan kaynaklanmıyor.

Peşimizde olabilir. Benim içimi görebilir. Ne de ben onun kanındanım. Ona bakıyorum, ne bildiğini düşünebileceğini anlamaya çalışıyorum.

Theo stresli olmamı istemiyor. Parmaklarının baskısı beni ona bakmaya, gözlerindeki sevgiye, bana bir şey olmasına izin vermeyeceğine dair şiddetli güvenceye çağırıyor.

"Evet." Kekelemiyorum, Theo'nun gücüne yaslanıyorum, içimdeki gücü kullanıyorum. "Ve bana saldırdı."

"Çok üzgünüm, Prue." Bana doğru uzandı ve elini benimkinin üzerine koydu. "Haberlerde izledim ve aptalca bir sarhoşluk anı yüzünden yaşadıklarımı sana yaşattığım için kendimden nefret ettim."

"Ne?" Yüzüm bembeyaz kesiliyor ve öfkeli kalbim durma noktasına geliyor. "Bundan hiç bahsetmedi. Sana vurdu mu?"

"Öyleydi, lisedeyken. Bir keresinde..." Mavi gözleri Theo'ya kayıyor ve yanakları kızarıyor. "Çıkmaya başladığımızda gerçek yüzü ortaya çıkmaya başladı. Şiddet yanlısı, acımasız bir adamdı. Yardım isteyecek kimsem olmadığını biliyordu ve bunu kullandı. Ailem -büyükannen ve büyükbaban-katı insanlardı. Zaten bir erkek arkadaşım olmaması gerekiyordu, bu yüzden onlara bu şekilde mi gelmeliydim? Bunu yapamazdım. Bu yüzden fırsat buldukça karnıma yumruk atar ya da kemeriyle arkamı sıvazlardı. Ayrıca..."

İç çekiyor, alt dudağını ısıyor. Sessizliği, saran kasvet. Ona ne yaptığını detaylandırmak zorunda değil.

Kaşlarım birbirine çarpıyor. Yaptığım şeyden dolayı içimi saran pişmanlık yok oluyor. Ruhum onu cehennemin derinliklerinden çıkarıp yeniden öldürmeyi arzuluyor.

Ve tekrar. Ve tekrar.

"Neredeyse hiç izin istemedi. Ve ben bundan nefret ettim. Ondan nefret ettim. Ta ki sana hamile kalana kadar." Geçmişini yeniden yaşarken gözleri doluyor. Geçmişimizi. "Hayatımdaki tek iyi şey olan hamileliği sonlandırmak bir seçenek değildi. Aileme her şeyi itiraf ettim. Çok öfkeleniler, beni biraz para ve bir bavulla ailenin bir başka yüz karasına, annemin kız kardeşine attılar."

Theo ve ben onun hikayesi boyunca tek kelime etmedik. Ama o orada. Benim kadar dikkatle dinliyor, benim kadar kızgın.

"Burası onun yaşadığı yer." Annem küçük karavan evinin dört duvarını işaret ediyor. "Maurine Teyze ve ben evdeki tek yatağı paylaşıyorduk. Çocuk yetiştirmek için pek de ideal bir yer sayılmaz. Bu yüzden ben..." Konuşması kesiliyor, hıçkırıklar ve kelimeler arasında gidip geliyor. "Seni neden yetimhaneye verdim. Sen daha iyisini hak ediyordun. On sekiz yaşına bastığında seni almaya gelmememin nedeni de buydu. Oraya adımımı bile atmadım çünkü benimle kuracağın herhangi bir bağlantı seni... buna geri sürükleyecekti." Kolunun bir başka hareketi bana burası hakkında ne düşündüğünü gösteriyor.

Benim için sorun değil. Hem de hiç umurumda değil.

Açıkçası, ev, dört duvar ya da kanepede uyumak umurumda bile değil.

Ona hak ettiğimin bir anne olduğunu söylemek istiyorum. Bana masal okumasını hak ettiğimi söylemek istiyorum. Onun gülümsemesini izlemek, birbirimizin tırnaklarını yapmak, birlikte eski dizileri izlemek ve Noel'i bir aile olarak geçirmek için bir akciğerden nasıl vazgeçebileceğimi.

Filmlerde gördüğüm, kitaplarda okuduğum ama kendim için asla sahip olamadığım her şey.

Yardıma olur muydu? Geçmişimizi değiştirir mi? Değiştirmez.

En iyisi olduđunu dűşűndűđű şeyi yaptı, bana kalp kırıcı gerćekliđinden uzakta yeni bir bařlangıć vererek dűngűyű kırdı. Bunun ićin onu suçlayamam ya da yargılayamam.

Ancak benim daha fazla sorum var. "Ne deđiřti? Neden Zeke'e geri dűndűn?"

"Bir hata yaptım. Bűyűkannen gećen ay vefat etti. Kalp krizinden." Ađzı sıkıřıyor. "Babam bir gűn sonra ۆldű. Ne kadar acımasız olsalar da onlar benim ailemdi. Bۆlgedeki ćocuklara verdiđim ۆzel dersleri erteledim ve sigorta parasıyla onlara uygun bir cenaze tۆreni yapmak ićin memleketime dűndűm."

"Bu yűzden mi ićtin?" Noktaları birleřtirerek soruyorum. "Evet. Çok űzgűnűm, Prue."

Theo'nun eli belimi ovuyor, yukarı ve ařađı. Benim kayam. Hić , eđer onu affedebildiysem, onun hatasını da affedebileceđimi sۆylűyor.

Ve biliyorum. Bir parćam bunun ićin ona kızmak istiyor. Diđer yanım, řefkatli yanım ise kızgınlıkla bir dakika daha kaybetmeyi reddediyor.

Annem Zeke'ye benden bahsetmemiř olsaydı, beni bugűn bulunduđum yere getiren olaylar zinciri műmkűn olmazdı.

Onunla yeniden bađlantı kuramazdım. Ve bu sűrećte bir canavarın ۆlmesi gerektiđi ićin űzgűn deđilim.

Bu yűzden ilk kalkan benim. Kucaklařmak ićin kollarımı ilk aćan benim.

Sarılıyoruz. Birlikte ağlıyoruz, birbirimizin hikayelerini dinliyoruz - Theo'nunkileri de- ve o anlarda bir aile oluyoruz.

Gerćek bir aile.

Dۆrt saat sonra Theo'yla vedalařtık ve birlikte arabasına dođru yola ćıktık.

"Bu gerçeküstü." Annemin garaj yolundan çıkarken başımı sallıyorum.
"Acayip gerçeküstü."

Theo sert elini bacağıma koyuyor ve bana bir bakış atıyor. "o?" "Bu. Benim hayatım." Mizahsız bir kahkaha . "Kendimi bir filmdeymişim gibi hissediyorum.

film ya da başka bir şey."

"Romantik komedi mi
korku mu?"

Onun sözlerine içten bir kahkaha atıyorum. Theo şaka yapacak bir adam değil, bu yüzden yaptığında daha da komik oluyor.

"İkisinin karışımı." Parmaklarımı kotunun üzerinde yukarı doğru kaydırıyorum. "Biraz da porno."

"Prue." Theo bir kaşını kaldırarak beni uyarıyor.

İlk defa söylediklerine kulak asmıyorum. serbest bıraktığımda şımarıklık , ağzıma aldığımda beni cezalarla tehdit ettiğini duymamış gibi davranıyorum.

Çok geçmeden mücadeleyi bıraktı. Arabada onu emmeme izin veriyor, ağzımı sikmeyi ne kadar çok sevdiğini söylüyor, başımı aşağı iterek öğürmemi sağlıyor ve sonra boğazımdan aşağı boşalıyor.

Eve gittiğimizde hala beni tokatlıyor.

Ama şikayet etmiyorum.

Hiç şikayetçi değilim.

EPİLOG

Theo

C Gözlerini yummuş. Uzun, koyu kirpikler yumuşak yanaklarda dalgalanıyor. Tatlı bukleler beyaz yastığını sarı çizgilerle boyuyor. Zarif bir boyun, Prue'nun

Nabız yavaş atıyor.

Ama bu sefer, onun üzerinde yükselmiyorum. Uyurken giydiğim eşofman ve tişörtü çıkarmıyorum.

Yatakta onun yanında oturuyorum. Yeni evimizdeki yatağımızda. Neredeyse bir yıldır burada birlikte yaşıyoruz, işe birlikte gidip geliyoruz, öğle aralarını artık bankımız dediğimiz yerde paylaşıyoruz.

Sadece ikimiz olduğumuzda onu gece gündüz beceriyorum. Prue ya bacaklarının arasında ağzımla ya da deliklerinden birinde sikimle uyanmaya bayılıyor.

Ben de çok
seviyorum. Ben de
onu seviyorum.

Onun yanında kendim olmakta özgür olmamı seviyorum. Yıllardır üzerimde oturan bir ağırlığı kaldırmasını, göğsümdeki ağırlığın bugünlerde biraz daha hafif hissettirmesini seviyorum.

Prue'nun koşulsuz kabulü, gülümsemeleri ve bizim için yarattığı aile sürekli bir ışık kaynağı.

Her gün buzdan duvarlarımı eritiyor.

Bu da beni ona karşı delicesine daha sahiplenici yapıyor. Onun huzuru, duygusal ve fiziksel refahı sabahları uyanmamın nedeni.

Hareketlerim, sözlerim ve dokunuşlarım ona hiçbir yere gitmeyeceğimi gösteriyor.

Ben ömür boyu onunum, derisine herhangi bir dövmenin yapabileceğinden daha derin kazınmışım.

Ayrıca iki kişilik küçük çevremizi de genişlettik. Ayda iki kez annesini ziyaret ediyoruz ve Bonnie ve kocası Kenneth ile ya da Michelle ve kocası Drake ile çifte randevularımız oluyor.

Evet, klinikte bana hâlâ McSpicy diyorlar. Hayır, umurumda değil.

Onlar Prue da gülüyor. Yanakları kızarıyor. Eli benimkine kayıyor.

İhtiyacım olan her şey.

Düşündüm de, halletmem gereken çözülmemiş bir sorun daha var...

Parmaklarım onu şakaklarından köprücük kemiğine kadar okşuyor ve avucumu orada düzleştirerek onun değerli kalbiyle bağlantı kuruyorum.

Diğer elim arkamdaki bir kutuya tutunmakla meşgul. "Prue."

Gözleri titreyerek açılıyor ve beni tatlı, kahverengi derinliklerine çekiyor.

"Bir sorun mu var?" diye soruyor detay vermediğimde.

Yanağına yapışmış bir tutam saç fırçalayıp kulağının arkasına sıkıştırıyorum.

"Evet, aslında var. Var."

"Ne?" Endişeyle çarşafı göğsüne bastırıyor ve yatağın başlığına yaslanıyor.

"Ne oldu? Theo, beni korkutuyorsun."

O kadar tatlı ki. O kadar sevimli ki, elimde olmadan elimi saçlarının arasına sokuyorum, onu kendime çekiyorum ve öpüyorum. Prue elini göğsüme koyup beni itmeye çalışıyor. Bırakmıyorum, ağzının tadına bakıyorum, dilimi onunkine sürüyorum, onu doyasıya içiyorum.

"Mmm!" diye konuşmaya çalışıyor.

Onu böyle rahatsız eden şeyin ne olduğunu çok iyi biliyorum.

Olayın üzerinden on iki ay geçmesine rağmen, hâlâ birilerinin babasının ölümünün ardındaki gerçek nedeni öğrenmesinden endişe etmektedir.

Ama Jason -o gün gerçekte ne olduğunu bilmemesine rağmen- ortalığı karıştırmaya ve ipuçları vermeye çalışmıyor. LAPD'yi isimsiz olarak arayıp, şiddet geçmişim olduğu için Zeke'in ölümüyle bir ilgim olduğunu öne sürebilirdi. Ama aramadı. Onu izleyen, evini ve telefonunu dinleyen özel bir dedektifim var ve şu ana kadar bir şey çıkmadı.

Zeke'e ne olduğunu bilen sadece iki kişi var: Prue ve ben. Ve ikimiz de bu konuda tek kelime etmiyoruz.

"Theo!" diye şişmiş dudaklarıyla somurtuyor. "Kalp krizi geçirmeden önce bana sorunun ne olduğunu söyle!"

Dudaklarım sırtarak kıvrılıyor. Küfür duyduğumda duyduğum mantıksız gurur sarsıntısı.

"Sorun şu ki..." Gözlerim onunkilere mengene gibi kilitlenmişken, önceden prova ettiğim konuşmamı bir kenara bırakıp içimden geçenleri dile getiriyorum. "Sorun şu ki, bu dünyada çok uzun zamandır yalnız yürüyorum. Yanlış olan şey bana ulaşmanın yirmi altı yıl sürmüş olması. Sorun şu ki, benim güzel, tatlı ve vahşi Prue'm, sen benim kız arkadaşısın..."

"Ne? Bana ne anlatıyorsun?" diye söze giriyor ve cümlenin ortasında sözümü keserken kaşları daha da çatılıyor.

"Vahşi, gerçekten." Buruşuk burnunu öpüyorum. "Bırak da bitireyim."

Bana olan güveni tam. Yanlış yönlendirilmiş incinmiş duygularını görmezden geliyor ve devam etmem için başını sallıyor.

"*Karım* olmak yerine."

Prue soluk soluğa kalırken, gizli elimi kaldırıp başparmağımla kapağı açıyorum. Dört karatlık Asscher kesim nişan yüzüğü sabahın ilk ışıklarında parıldıyor.

Prue'nun gözleri gibi.

Benden kalbimden başka bir şey istemedi. Öte yandan ben, onun parmağında pırlanta bir yüzükten daha azına razı olmayı reddediyorum. Ona sonsuza dek bağımızı, aşkımı ve ona olan sonsuz bağlılığımı hatırlatacak bir yüzük.

"Dizlerimin üzerine çökmüyorum çünkü artık biliyor olmalısın,"-yüzüğü kadife kutudan çıkarıp yavaşça Prue'nun sol elinin yüzük parmağına takıyorum-"Ben her zaman, mecazi anlamda, senin önünde dizlerimin üzerindeyim. Sana hizmet etmek, sana tapmak, sana ibadet etmek için buradayım. Sana komuta eden ve hükmeden ben olsam bile, kalbime hükmeden sonsuza dek sen olacaksın."

"Theo." Sesi şefkatli. Dudakları titriyor. "Ben de seni seviyorum. Hem de çok. Her parçam sana ait, ruhum sana ait. Sen yanımda olduğun için soluduğum hava çok daha tatlı ve...siktir." Bir damla gözyaşı daha akıyor. "Başka ne söyleyeceğimi bilmiyorum."

"Evet de." Yüzüğü sonuna kadar bastırdım. Tıpkı bildiğim gibi tam oturdu. "Benimle evleneceğini söyle, Prue."

"Yapacağım." Ben onu kalçalarımın oturtmaya çalışırken o da benimle birlikte hareket ediyor.

Onun dokunuşuna ihtiyacım var. Onu hissetmeye, etini etime gömmeye ihtiyacım var. Kendimi onun içine o kadar derine gömmeliyim ki, nerede bittiğimi ve onun nerede başladığını bilmemeliyim.

Prue eğiliyor, tatlı ağzı benimkine değiyor ve gülümsüyor. "Şu andan itibaren sonsuza kadar, Theodore Wentworth, senin karın olacağım." **Son.**

Teşekkür !

Stalked'i okuduğunuz için çok teşekkür ederim!

Theo ve Prue'nun seksi saçmalıklarını sevdiyseniz, için sonsuz minnettar
olurum ♥

Eva Marks'tan Diğer Kitaplar

Seri

Mavi Seri

Küçük Başlangıç, kitap #0.5

Küçük Mavi, kitap #1

Küçük Cadılar Bayramı, 2.

kitap Küçük Sevgililer, 3. kitap

Yetişkin Oyunları Serisi

Oyuncak Dükkanı, kitap #1

Yeni Yıl Oyunağı, 2. kitap

Standalones

Primal-Hansel ve Gretel'in karanlık bir yeniden anlatımı

Babam Babanın En İyi Arkadaşı Romanı Seni

İzliyor Olacağım

Saplantı Erotik Bir Korku Romanı -

Stalked

Onların Karanlık Gülü - Karanlık, Neden Uyuyan Güzeli Seçmelisiniz

Yeniden Anlatımı - 6 Şubat 2024'te geliyor. Ön gösterim için okumaya
devam edin!

Onların Karanlık Gülü - Karanlık, Neden Uyuyan
Güzeli Seçmelisiniz Yeniden Anlatımı - 6 Şubat
2024'te geliyor.

PROLOGUE

Sekiz yıl önce

"Briar Rose Nightingale. Nerede o?" Bir ses sınıfımıza ulaştı.
Bir erkek sesi, sanki kapının hemen dışındaymış gibi.
Şimdiye kadar duyduğum en kötü gök gürültüsü gibi gürültülü. Neredeyse
yüzünün nasıl görüldüğünü hayal edebiliyorum. Çığlık atıyor, gözleri kızgın.
Korkutucu.
Ve benim için geliyor.
Hiçbir erkek beni okuldan almadı. Annem genellikle kadın şoförümüzü
gönderir. Asla bir erkek değil. Ne o, ne babam, ne de başka biri.
Bu adamın sesi mantıklı değil. Onu kim
gönderdi? Neden ben?
Daha on yaşındayım. Annem ve babamın şoföründen başka kimsenin beni
almaması gerekiyor.
Bayan Jones ona doğru yürürken beynim buna bir anlam vermeye çalışıyor.

"Sen kimsin?" diye sınıftaki herkesin duyabileceği kadar yüksek sesle soruyor.

"Seni ilgilendirmez, şimdi nerede o?" Başka bir öfkeli ses.

Sanırım bunu tanıyorum. Bu adamın sabit bir sesi var. Babaminkine benzemeyen bir ses.

Kelimeleri ismimin ortasında çatlamıyor. Sesi uykuya ihtiyacı varmış gibi çıkmıyor. Annem ve babam hep öyle yaparlar, bu yüzden onlar olmadığını biliyorum. Bazı günler -çoğu günler- bir anlam ifade etmiyorlar. Hatta bazen tökezleyip düşüyorlar ve yemeklerini mutfağın zeminine döküyorlar. Öyle olduğunu söylüyorlar.

beyaz tıbbın suçu. Dudaklarını ve ayaklarını ağırlaştırıyor.

Bir keresinde onlara daha iyi ilaçlara ihtiyaçları olduğunu söyledim. Annem ve babam güldüler. Onlarla birlikte güldüm çünkü bunu çok sık yapmıyorlardı. Ve bunu sonsuza kadar yapmalarını istedim.

Ama o gün herkes gülmedi. Annemle babamın en yakın arkadaşları ve vaftiz babalarım olan üç Abbot kardeş kaşlarını çatı. Finn bile gülmedi, oysa o hep gülerdi.

Bekle.

Sınıfın arka tarafında alnıma bir tokat attım. Sesler bunlardı.

Onlar.

Mason, Falk ve Finn.

Alt dudağım düşüyor. Gözlerim öyle bir açılıyor ki acıyor.

Buradalar. Sadece koridorda değil. Sınıfta, Bayan Jones'u iterek geçiyorlar.

"Affedersiniz beyler, sınıfıma öylece giremezsiniz." Sarışın dördüncü sınıf matematik öğretmenim arkalarından geliyor.

"Ne istersek yapabiliriz." Üçünün en küçüğü olan Finn ona hırılıyor.

Kısacık siyah saçları ela renkli gözlerine dökülüyor. Mason genellikle ona böyle dağınık görüldüğünü söyler. Çoğu zaman, gülümsediğinde, gülümser. Ama bugün öyle değil. Gözleri parlıyor ve yüzü bir canavarınki gibi. Bugün hiç de dağınık değil.

Bence o korkutucu. Çok korkutucu.

"Briar'ı eve götürmek için buradayız," diye bağırıyor. O asla .

Neden bağırıyor?

Bilmiyorum ama cevap almak için Falk'a baktığımda koltuğumda daha da geriye yaslanıyorum. Elleri yumruk olmuş, sanki birine yumruk atacakmış gibi. Sınıfımı tararken yeşil gözleri çok koyu.

Bir dakika önce yerimden fırlamak istiyordum. Falk inlediğinde kıkırdayabilmek için bacağına doğru koşup ona sarılmak istedim.

Şimdi, kısa saçlı ve şişe yeşili gözlü uzun adam beni korkutuyor. Birinin burnuna yumruk atmaktan daha fazla zarar vermek istiyor gibi görünüyor.

Yerde bir delik açmak ister gibi.

Vaftiz babalarım hiç sahip olmadığım büyük bir aile gibiler. Her zaman ama bugün. Bu sabah farklılar. Ürkütücü.

Finn hâlâ Bayan Jones'a hırılıyor. Bugün her zamanki gibi gülümsemeyecek, bunu biliyorum. Öğretmenimin üzerinde öyle bir duruyor ki, sanki onu yumruklamaya iki saniye kalmış gibi görünüyor.

Son çare olarak, üçünün en büyüğü olan Mason'ı denedim. Ne olursa olsun herkesi sakinleştiren kişi. Özellikle de ezelden beri en iyi arkadaşı olan babasını.

O da burada. Düzgün takım elbisesi yağmur ve karda yürümekten sıırılsıklam olmuş. Buz mavisi gözleri kısık ve kızgın. Yanağında kanayan yeni bir kesik var.

Onda da rahatlatıcı bir şey yok.

Tahta sırtıma batana kadar sandalyeme daha da gömölüyorum. Acıyı görmezden gelip onlara odaklanıyorum. Bu yaralı, öfkeli adamlara.

Mason ve Falk beni arıyor. Yüz ifadeleri sınıf arkadaşlarımlın geri kalanını dehşete düşürüyor. Diğer çocuklar ya masalarının altına sürünüyor ya da defterlerinin arkasına saklanıyor.

Bu üçlünün deli olduğı herkesin malumu. Gerçekten kızgın.

Nedenini bilmiyorum ve öğrenmek de istemiyorum.

Babam beyaz ilacını almadığı zaman çok üzölüyor. Annem o olduğunda odama saklanmamı söylüyor. *Sakinleşene* kadar ona yardım ediyor.

Sakinleşmenin anlamı her neyse, bu üç adamın buna ihtiyacı var. O zamana kadar saklanıyorum.

Mümkün olduğunca sessiz bir şekilde, beni görmemeleri için dua ederek son sıradaki sandalyemden aşağı kayıyorum. Dersin bittiğini gösteren zil çalıyor. Titreyen sınıfım ayağı kalkıyor, kapıya doğru akın ediyor. Onlar da bana yardım etmiyor. Annem ve babam hiç gelmediğı için benimle dalga geçiyorlar.

Benim hiç arkadaşım yok.

Saklan, Briar. Daha iyi saklan.

Kendimi kurtarma ihtiyacına rağmen masanın altından bakıyorum.

"Bay ve Bayan Nightingale'in izni olmadan onu götüremezsiniz." Bayan Jones Finn'in kolunu tuttu, parmakları Finn'in deri ceketini kavradı. "Gitmeniz gerekiyor."

O daha cesur.

Adamın dövmele eli onu tokatladığında bile irkilmiyor.

Keşke bir gün ben de Bayan Jones gibi olabilsen.

"Briar," Falk'ın sesi diğer çocukların aceleyle dışarı çıkarken çıkardıkları mırıltıların üzerinde yükseliyor.

Bağırıyor. Kükrer. Arada sırada keyfi yerinde olur ve bana kükrer. Bunu yaptığında, çılgılık atarak kaçarım. Bu bizim kişisel şakamız.

Öyleydi.

Kızgın adam kükrüyor çünkü beni canlı canlı yemek istiyor. Canavarların yaptığı gibi.

"Buraya gel." Gözleri benimkilere kilitlendi.

Bembeyaz bir kazak giyebilir. Her zaman giydiği koyu renk pantolonu giyiyor olabilir. Ama beni kandıramaz.

Bu benim tanıdığım Falk değil. Okuduğum masallarda bizi uyaran kötü adam o.

Ve o hınzır, iri, kırmızı çerçeveli gözlerini bana dikti. "Hemen, Briar Rose."

Bana seslendiği isim kulaklarıma düşüyor. Kulak zarımı kazıyor.

Bu ses başımın belada olduğu anlamına geliyor.

Beladan da beter.

Çünkü çoktan geçtik. Benden nefret ediyor.

Benden nefret ediyorlar. Üçü de.

Nefretleri derin kaşlarını çatmalarından belli oluyor. Bugüne kadar bana hiç .

Öfkenin neye benzediğini sadece babamdan biliyorum. İlaçlarını kaçırdığında *çok* sinirlenir.

Ama Mason, Falk ya da Finn ilaçlarını enjekte etmezler. Hiç ilaç almıyorlar.

Sadece kızgınlar. Bana.

Beni artık sevmeyeceklerse, kim sevecek?

Kalbim ağrıyor. Kaburgalarım a çarpıyor, onları kıracak kadar sert.

Büyükannem ve büyükbabam ben doğmadan önce ölmüşler. Tek teyzem, annemin kız kardeşi Mallie, olaydan beri üvey oğlunu oyuna getirmemiş.

Ben tek  ocuğum.

Annem bazen bana sarılıyor ama sık değil.

Aşk hakkında ne öğrendiysem, buradaki insanlardan öğrendim. Benden nefret edemezler. *Edemezler.*

 niformamızın ekose mavi kravatını tutup ağrıyan kalbime yapıştırıyorum.

Sanki bunu yapmak küçük bedenimin acıdan ikiye bölünmesini engelleyecekmiş gibi.

Kafam çok karıştı.

Ben boş gözlerle önüme bakarken sınıfın önünde duran beyaz saat yüksek sesle tik tak ediyor.

Saat sabırlı.

Mason da eskiden sabırlıydı. Mason, babam hastalanıp yere kustuğunda beni Boston'daki çatı katımızın balkonuna taşıyan kişidir. Gözyaşlarım yanaklarımdan süzülmeyi bırakana kadar bana kitap okuyor.

Buğ n sabrını kaybetti.

"Gel." Parmağıyla yanındaki boşluğu işaret ediyor. Gümüş saati koyu gri takım elbise ceketinin altında parıldııyor. "İşte."

"O hiçbir yere gitmiyor." Bayan Jones'un sözleri küçük bir çığlık gibi. Eminim Finn'in kolunu sıkıca tutması canını acıtıyordur.

Belki, sadece belki, annem ve babam sihirli bir şekilde ortaya çıkar diye umuyorum. Ama gelmiyorlar.

Yalnızım.

Tek
başına.

Tek başına.

Hıçkırıklarımı yutarak çenemi yukarı kaldırıyorum.

Kafam karışık ve incinmiş durumdayım. Babamın sabah geç uyandığı zamanki gibi. Peki kafası karışık ve kızgın olduğunda ne yapar? Bağırır. Ben de bağırabilirim.

"Bu benim sandalyem. Hareket etmiyorum!" Küçük sesim Mason'ın ya da Falk'inki kadar yüksek değil. Ama neyse o.

"Sana bir daha sormayacağım." Mason ateş püskürüyor.

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturarak dik oturuyorum. "Beni zorlayamazsın.

Bayan Jones öyle söyledi."

"Briar Rose Nightingale." Falk bir masayı yana iter. Masa yere düşer ve Bayan Jones tekrar ağlamaya başlar.

Bilmiyorum.

Falk'ın giderek yaklaşmasını izlerken bile ağlamayı reddediyorum.

"Tanrı şahidim olsun." Siyah kaşları çatıldı. "Eğer şu anda o sandalyeden kalkmazsan..."

Sikeyim.

Evet, kafamın içinde kötü bir kelime söyledim. Annem ve babam bunu yapar. Babam küfür ettiğimi duyunca gülüyor bile.

Ben de yapıyorum. Arkadaşları bunu yapmamdan nefret ediyor. Tıpkı şimdi benden nefret ettikleri gibi.

"Briar, lütfen..." Finn'in sakallı yanağından bir damla gözyaşı süzülüyor. "Gerçekten uzun bir gün oldu. Lütfen, eve gidelim."

Dişlerim titreyen dudağımı sıyrıyor. Falk'a bağırdığım için şimdiden özür dilerim. Neler oluyor?

Falk parmaklarını bileğime kapatıyor. Yine de çekiştirmiyor.

"Gitmemiz gerek," diye fısıldıyor acımasızca.

Ben istemiyorum ama o beni zorluyor. Beni kendine çekiyor. Dikkatimi istiyor.

"Anlamıyorum," diye iç geçiriyorum. Güçlü görünmekten yoruldum. "Babam nerede?"

Annem nerede? Sen neden buradasın?"

Mason yanımıza geldi. Uzun ve geniş gövdesi üzerime soğuk bir gölge düşürüyor. Gözlerimden iki damla yaş süzüldüğünde rahatsız oluyorum.

"Ona söylemeliyiz," diyor Falk'a, mavi gözleri bana dikilmişken.

Gözleri babasınıninki gibi.

Bayan Jones'un ağır topuklarının tıkırtısını duyuyorum. Yeşil çiçekli elbisesi kapıdan çıkarken gözden kayboluyor.

Beni terk etti.

Finn yapmadı. Mason'ın yanında belirdi. Beni korkutuyor.

"Bana neyi söyleyeceksin?" Öfkeyle yanaklarımı siliyorum ve "Ailem nerede?" diye bağıriyorum.

İkisi de gözlerimin içine bakmak için eğilmiyor. Öğretmenlerim beni rahat hissettirmek için bunu yapıyorlar. Üstümdeki adamlar yapmıyor. Yüksekte duruyorlar. Uzakta. Çok çok uzakta.

"Aileni uzun bir süre göremeyeceksin, Briar." Finn sonunda çömeldi ve kollarını masama yasladı. "Bizimle geliyorsun."

"Neden?" Yumruklarım

sıkılıyor. Falk beni daha sıkı

kavırıyor.

Mason elini Falk'ın omzuna bastırır. "Dikkatli ol, kolunu kıracaksın."

Falk Mason'a dönüyor ve beni de hafifçe yanına çekiyor. "Ailesi bir koldan çok daha fazlasını kırdı."

"Bu onun suçu değil." Mason'ın dişleri gıcırdıyor, gıcırdama sesi çıkartıyor.
"Buraya *ona* zarar vermek için gelmedik. Her ne kadar onun yakınında olmak istemesem de."

Yanağımı ısırıyorum. Sözlerinin beni nasıl incittiğini
grmeyecekler. Sikeyim onları.

Finn, "Kimse sana zarar vermeyecek," diyerek güvende olduğuma dair
beni rahatlatıyor. Kalbim şu anda o kadar da güvende hissetmiyor.

Elini omuzlarımdan silkiyorum. Gözyaşlarım -bu kez öfkeyle-
yanaklarımdan nehirler halinde akıyor.

"Annemi istiyorum! Annem nerede?"

Uzun zamandır ona ihtiyaçım olmadı. Çoğu zaman uyumayı ve ilaçlarını
almayı seviyor. Ben kitaplarımı okumayı ve ödevlerimi yapmayı seviyorum.
Büyütülecek bir şey değil. Çoğu zaman.

Ama şimdi uyanmak zorunda. Beni zorunda.

Yerin sallandığı burası dışında her yer. Dostumuz olduğunu düşündüğüm
adamların benden nefret ettiği yer.

Yanağımı daha sert ısırıyorum, ağzım kanıyor.

"*Annen*," diyor Finn kaba bir ses tonuyla. Başını sallıyor, yere ve tekrar bana
bakıyor. "O burada değil. Annenle babanın başı dertte. Bir kaza geçirdiler ve
ailemizi alıp götürdüler."

Kalbimdeki gümbürtü bir saniye içinde durdu. Babam bir keresinde
meleklerin bykannemi ve bykbabamı cennete götürdüğünü söylemişti.
Tam olarak bunları söylediğini hatırlıyorum.

Babam ve annem melek değiller. Bildiğim kadarıyla.

Melekler bu kadar hastalanmaz ve her gün ilaca ihtiyaç duymazlar.

Bu bir yalan olmalı. Her ne saklıyorlarsa, bu bir yalan.

Yalan söylenmesinden nefret ederim.

"Hayır!" Çığlık atıyorum. "Yapmadılar!"

"Evet." Falk bileğimi tekrar çekti. "Onlar yaptı."

"Yalancı!" Başım ona doğru döndü.

Bu sırada sarı buklelerimin bir kısmı nemli yanağıma yapışıyor.

"Yalan söylemiyoruz." Mason belimden eğilip çenemi kavradı. "Baban *ilacını* çok fazla içti. Sonra o ve annen, inşa ettikleri evde bizimkilerle buluşmak için bir arabaya bindiler. Sana resimlerde gösterdikleri büyük evi hatırlıyor musun?"

Başımı salladım, akan burnumu sildim.

"Bri." Sesi sertti. Yanağımdaki eli de öyle. "Kamyonlarıyla onlara çarptılar. Onları gelecekteki evlerine sabitlediler. Ailemiz öldü."

"Hayır, hayır, hayır." Başımı sallayarak kendimi onun elinden kurtardım. Ailelerini seviyordum. Gitmiş olamazlar. Gidemezler.

Bu bir kabus. Öyle olmalı.

"Kapa çeneni!" Uyanmak için kendimi zorlayarak bağıyorum.

"Onlar öldü, Briar," diyor Finn. "*Ölü* ne demek biliyor musun?"

Çenem eskisinden daha fazla sallanıyor. Cesur olmak ve onlara yalancı demek bir mücadeleye dönüşüyor.

"D-Darcy ve E-E-Eugene cennette mi?" Bana söyleneni tekrarladım.

Falk arkamdan homurdanıyor.

"Evet." Fin başını sallıyor, ela gözünün kenarından bir damla yaş daha süzülüyor.

Annesi Darcy, bu rengi büyük büyükbabasından aldığını söyledi.

O gözlerin mutlulukla parlaması gerekirdi. Üzgün olmasından nefret ediyorum. Küçük elimi çok daha büyük olan yüzüne doğru kaldırıyorum, elimi üzerinden çekmek üzereyim.

"Konuşma zamanı bitti." Falk beni bir saniyeliğine serbest bırakıyor.

"Ailenizden en az biri kasıtsız adam öldürmekle suçlanacak. Bil bakalım ne olacak? Bizimle kaldın."

Adam öldürme mi? Adam öldürme nedir?

"Falk, ona bak." Mason Falk'a kızgındır. "Neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikri yok. Öfkemizi ondan çıkarmamaya karar vermiştik."

"Yapacak." Mason'ın üzgün olması Falk'ın umurunda değil. Beni omzunun üzerinden atıp uzaklaşıyor.

Ekose mavi eteğim yukarı kalkıyor. Birinin eli aşağı çekip beni örtüyor.

"Buna evde devam edeceğiz." Finn yanımızda belirdi.

Mavi sırt çantası elindeki diken dövmelelerinin bir kısmını gizliyor.

Sözlerinden umutlandım. "Evim mi?"

"Hayır. Sana daha önce de söyledik, ailen şehir merkezindeki polis karakolunda." Mason, Falk'ın geçmesi için kapıyı tutuyor. "Seni evimize getiriyoruz."

Back Bay'deki ailemden çok uzaktaki büyük evlerine mi?

Beni sevmeyi bırakan insanların yaşadığı yerde mi? Bana tekrar yalan söyleyebilecekleri yerde mi?

Hayır! Hayır!

"Beni yere bırak!" Falk'ı tekmeleyip yumruklayarak çılgık atıyorum. "Bırakın beni anneme ve babama gideyim!"

Adamlar cevap vermiyor. Okul koridorlarında yürüyoruz, çocuklar kaçırıldığımı umursamıyor. Bayan Jones yetişti ve o ve müdürümüz bana üzgün gözlerle baktılar.

Belki onlar da Falk'ın yalanlarına

inanıyorlardır. Aptallar. Buradaki herkes

aptal.

Bana yardım etmeyecekler. Bu da savaşmanın anlamsız olduğu anlamına geliyor.

Daha sonra kendimi kurtarmanın bir yolunu bulmam gerekecek. Aileme ulaşmak için.

On yaşında ama özel okulumdaki diğer çocuklar gibi bağımlı değilim. Hasta olduklarında aileme zaten bakıyorum. Nasıl yapılacağını biliyorum.

Kahvaltı ve akşam yemeklerimi kendim hazırlıyorum.

Anneme kaçmak sorun olmayacak. Elimde bu var. Birkaç gün içinde özgür kalacağım.

Bu bir kabustan başka bir şey değil. Ve kabuslar her zaman biter. Bitmek zorundadırlar.

Onların Karanlık Gülü için buradan ön sipariş verin

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.